

Yên Vũ Xuân Phong Tấn Dư Hoan

Contents

Yên Vũ Xuân Phong Tấn Dư Hoan	1
1. Chương 1: Gió Vàng Sương Ngọc, Làn Đầu Gặp*	2
2. Chương 2: Đây Thành Xuân Sắc, Bên Tường Liễu Xanh*	5
3. Chương 3: Ngày Lành Tháng Tốt Đang Cười Nói*	9
4. Chương 4: Lòng Xuân Lại Đã Đâu Hay Nhà Nào*	15
5. Chương 5: Gió Xuân Đã Để Người Xem Mặt*	19
6. Chương 6: Chiếc Thuyền Để Nhớ Trên Lầu Trăng Soi*	25
7. Chương 7: Muốn Kiếm Quê Hoa Cùng Chở Rượu*	28
8. Chương 8: Ngọn Đèn Góc Phố, Hương Trần Tấn (1)*	36
9. Chương 9: Ngọn Đèn Góc Phố, Hương Trần Tấn (2)	38
10. Chương 10: Gương Thiêng Trong Hộp Cờ Tanh Máu Người (2)	42
11. Chương 11: Gương Thiêng Trong Hộp Cờ Tanh Máu Người (1)*	45
12. Chương 12: Thông Bách Núi Mang Đuộm Khói Sầu*	48
13. Chương 13: Đêm Xuân Đốt Lửa “cửu Vi”*	53
14. Chương 14: Cùng Chàng Đêm Nay Ta Túy Lúy*	57
15. Chương 15: Dưới Bóng Cây Xanh Chỉ Hai Người*	60
16. Chương 16: Biết Bao The Thắm Chuốc Mua Tiếng Đàn*	63
17. Chương 17: Hồng Về Tiếng Dứt Mây Xanh Vắng* (1)	66
18. Chương 18: Hồng Về Tiếng Dứt Mây Xanh Vắng (2)	69
19. Chương 19: Trước Thềm Hoa Mai rơi Tựa Tuyết*	72
20. Chương 20: Đồng Xanh, Cờ Trắng, Muôn Tùng Trúc*	75
21. Chương 21	78

Yên Vũ Xuân Phong Tấn Dư Hoan

Giới thiệu

Quan văn gọi quan võ là mãng phu, nói bọn họ suy nghĩ giản đơn, tứ chi phát triển, chỉ biết dùng vũ

1. Chương 1: Gió Vàng Sương Ngọc, Làn Đầu Gặp*

CHƯƠNG 1: GIÓ VÀNG SƯƠNG NGỌC, LÀN ĐẦU GẶP*

Trong lâm viên hoàng cung, trên ngàn con sóng biếc, đèn hoa rực rỡ, thuyền hoa trôi nhẹ.

Cung đình thiết yến, hoàng đế đích thân tham dự, đủ loại quan lại cũng tới góp vui.

Sáo đàn réo rắt, oanh ca yến vũ, cung nữ bưng lên rất nhiều loại bánh trái và hoa quả theo mùa.

Theo lệ thường, những lời chúc mừng vốn chỉ là ngợi ca tông bốc được bách quan dâng tặng Hoàng đế. Đây đúng là sở trường của quan văn, thiên hạ giờ là của bọn họ.

Lễ bộ Thị lang Ngọc Khanh Thư sau khi nói ‘Tạ ơn Hoàng Thượng’, hai tay tiếp nhận một đôi chén Cửu Long Hoàng đế ban cho thì chậm rãi lui về hàng, ngồi vào ghế của mình, giao hộp gấm cho tiểu đồng đứng phía sau.

Y dùng những lời lẽ tán tụng không giống ai khiến Hoàng đế rất hài lòng, Hoàng đế hài lòng sẽ ban thưởng cho y. Y làm quan bấy lâu, giá trị những phần thưởng nhận được đã cao hơn cả bổng lộc năm mươi năm làm Lễ bộ Thị Lang.

Có thể nói cái vị trí Thị lang này thật đúng là một vị trí tốt, nhưng với năng lực của y, để có thể ngồi lên đây, thì vẫn còn chưa đủ. Y phải cảm ơn phụ mẫu hiện tại của mình, người trước đã cho y cái gia cảnh gần gũi hoàng tộc, sau đã cho y cái thân phận Ngọc Khanh Thư.

Cảm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, nhân sinh đã như vậy, còn điều gì cầu mong?

Ngoài mặt Ngọc Khanh Thư tươi cười rạng rỡ, trong lòng lại có cảm giác chán nản và mệt mỏi khó có thể hình dung.

Đã đến giờ, Hoàng đế gạt đầu, nội thị hạ lệnh, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Ngồi cùng bàn với y là hảo hữu Tề Vương thế tử Bá Ngôn. Hai người không hề khách khí, cũng miễn đi mấy màn đưa đẩy giả tạo, cùng uống rượu, dùng bữa, hàn huyên đôi chút, ngoại trừ không dám có hành vi càn rỡ, hai người cũng không khác đang tham dự yến tiệc tại gia là bao.

Rượu được bán tuần, Bá Ngôn kéo kéo ống tay áo Ngọc Khanh Thư, nhẹ giọng nói, “Nhìn bên kia kìa.”

Ngọc Khanh Thư mù mờ nhìn theo tầm mắt hắn, chéch phía đối diện là một người trẻ tuổi ăn mặc kiêu võ quan đang ngồi cùng bàn đối ẩm với Bình bộ Thượng thư. Ngọc Khanh Thư hồi tưởng lại mặt mũi quan viên trong triều một lượt, lại không nghĩ ra người này là ai.

“Hắn là...” Ngọc Khanh Thư bưng rượu đến bên môi lại hạ xuống, “Con trưởng của Phiêu Kỵ tướng quân thuở trước, Dương Hoàn Tu? Hắn đã trở về rồi ư?”

“Còn không phải sao?” Bá Ngôn khinh thường hừ một tiếng, “Tối qua hắn vừa tiến thành, bệ hạ đã triệu kiến suốt đêm, hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ. Ngày mai lâm triều, nhất định sẽ có chiếu thư để hắn chính thức kế thừa nghiệp cha.”

“Người nghĩ nhiều rồi.” Ngọc Khanh Thư không khỏi cười khê, “Dù hắn có công lao to lớn đến đâu cũng chỉ là một trung lang tướng. Phiêu Kỵ tướng quân kiêm Thiên Phù thượng tướng có thể thống lĩnh binh mã toàn thiên hạ, bệ hạ sao có thể giao vị trí quan trọng như vậy cho hắn?”

“Nhưng chức Phiêu Kỵ tướng quân này đã bỏ trống ba năm...”

“Bệ hạ khắt có tính toán, nhưng chắc chắn sẽ không phải là Dương Hoàn Tu, ít nhất không phải hiện giờ.” Ngọc Khanh Thư hạ giọng, “Hắn là đại cữu của Thái tử điện hạ, bệ hạ đang thì tráng niên, dù có là nhi tử của mình, nên áp chế thì vẫn phải áp chế.”

Bá Ngôn nửa tin nửa ngờ rồi lại thở dài một hơi, vẫn cứ buồn bực như cũ. Hắn giận dữ rót rượu vào ly.

Ngọc Khanh Thư uống tượng trưng với hắn một ly, vừa giương mắt nhìn đã đụng phải ánh mắt Dương Hoàn Tu.

Hai người đều sững sốt, có chút lúng túng nâng chén từ xa chúc rượu, rượu uống vào đều chẳng thấy vị gì.

Một lát sau, Hoàng đế rời đi sớm, tất cả quan lại đều quỳ xuống tiễn đưa. Hoàng đế không còn ở đây nữa, thanh âm nói chuyện, nâng cốc chúc mừng dần dần to lên.

Ngọc Khanh Thư nói chuyện với Bá Ngôn, tâm tư lại vô thức lơ đãng, ánh mắt vô tình hữu ý nhìn về phía tiểu Tướng quân vừa mới từ biên cương trở về đang ngồi chênh vênh.

Dương Hoàn Tu là Trung lang tướng tứ phẩm, phụ thân thuở trước là Phiêu Kỵ tướng quân. Hắn từ bảy tuổi đã theo cha nam chinh bắc chiến, là điển hình cho con nhà võ lớn lên trên lưng ngựa. Ba năm trước, khi Phiêu Kỵ tướng quân qua đời, Dương Hoàn Tu dâng thư cho Hoàng đế, sau đó vẫn tiếp tục chờ lệnh ở biên cương, hoàn thành sự nghiệp còn dang dở của cha. Hoàng đế ân chuẩn, tứ hôn Dư Thái tử với muội muội Dương Hoàn Tu. Giờ Dương Hoàn Tu trở về, thế cục biên cương ắt đã yên ổn, phong thưởng ba năm trước của Hoàng đế cũng nên ban xuống rồi.

Nhưng Hoàng đế sẽ không phong cho Dương Hoàn Tu chức vị Phiêu Kỵ tướng quân.

Trừ những lý do y đã nói với Bá Ngôn, còn có một nguyên nhân nữa y chưa nói— phụ thân của y, cũng tức Tĩnh Quốc Hầu không đồng ý chuyện này.

Tĩnh Quốc Hầu của Ngọc gia là công thần khai quốc, là một trong những thị tộc được Minh đế năm đó nể trọng nhất. Hoàng hậu của Minh đế và Thuận đế đều là nữ nhi Ngọc gia. Trong hoàng triều, Ngọc gia quyền cao chức trọng, đến cả cửu ngũ chí tôn cũng phải nhường nhịn ba phần. Năm Phiêu Kỵ tướng quân bỏ mình, Hoàng đế và lão Hầu gia đã từng cùng thương nghị xem nên cất nhắc ai, nhưng chưa từng đi tới thống nhất. Hoàng đế cho rằng người này có thể, lão Hầu gia lại không đồng ý. Lão Hầu gia thấy người kia tốt, Hoàng đế lại không đồng tình. Hai người trao đổi vài lần, kết quả, song phương đều cho rằng, vị trí Phiêu Kỵ tướng quân này chi bằng để trống. Hoàng đế bất mãn, muốn trái ý lão Hầu gia phong bừa chức vị này cho ai đó nhưng lại lo người đó sợ không dám nhận mà chủ động từ quan, hoặc bị đông đảo quan viên ép từ quan. Hoàng đế vì thế dù không vừa lòng cũng chỉ có thể nín nhịn.

Năm ấy, khi thương nghị việc này, Dương Hoàn Tu đã bị Ngọc lão Hầu gia gạt bỏ khỏi nhóm người được đề cử. Muội muội Dương Hoàn Tu là Thái tử phi, nếu chức Phiêu Kỵ tướng quân này rơi vào tay hắn, chắc chắn ngoại thích Dương gia tay cầm binh quyền sẽ lớn mạnh nhanh chóng. Đây không phải là việc Ngọc gia muốn thấy. Ngọc gia sẽ dốc hết sức lực ngăn trở con đường làm quan của Dương Hoàn Tu.

Về những phương diện khác, Hoàng đế không muốn thấy công thần trong triều bị chèn ép quá mức, cho nên, coi như bồi thường, những phần thưởng khác tất nhiên sẽ lớn.

Cả vốn lẫn lời, Dương Hoàn Tu, người kiếm hời rồi.

Ngọc Khanh Thư một tay chống cằm, xoay xoay chén, ánh mắt nhìn Dương Hoàn Tu càng ngày càng can rở.

Giác quan của quan võ luôn rất nhạy cảm, mỗi ánh mắt phóng tới bên người đều như mũi châm đâm vào thịt, dù chẳng đau nhưng khó lòng chịu nổi.

Dương Hoàn Tu nhúc nhích cả đầu. Hắn ở biên cương đã lâu, quen với việc cầm quân đánh giặc, lại không biết lễ nghi phiền phức chốn quan trường. Trước khi hắn ra khỏi cửa, lão quân gia đã dặn đi dặn lại, mọi chuyện phải nhường nhịn, nghĩ kỹ mới được làm. Hắn tự thấy mình làm theo rất tốt, nhưng cái tên chơi bời trắng tạng ngồi đối diện vừa mới chờ Hoàng đế đi đã lộ nguyên hình kia có phải là quá đáng lắm không?

Lại một mũi châm nữa đâm vào người, Dương Hoàn Tu không khỏi run lên, xanh mặt, rốt cục nảy sinh cảm giác như khi trên chiến trường – khó lòng nín nhịn.

Nhú mảy nhìn sang, đối phương quả nhiên nhìn hắn chằm chằm.

Người nọ ngả nửa người vào án kỷ, một tay nâng cằm, tay kia đong đưa chén rượu uống từng ngụm từng ngụm, ánh nhìn y có chút mơ hồ, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, cười đến mức người khác rùng mình.

Dương Hoành Tu có phần đứng ngồi không yên.

Nếu như đang ở chiến trường, nếu như người đối diện kia là kẻ thù, hẳn đã sớm vác đao cưỡi ngựa xông thẳng vào trại địch, chém một nhát, trước tiên lấy thủ cấp— tướng lĩnh dị tộc gây chuyện ở biên cương luôn mất mạng như vậy. Nếu như đối diện là thuộc hạ lại càng dễ, hẳn chỉ cần đập vò rượu, đá lều trướng, bước vào bãi đất trống giữa doanh, luận võ chọn anh hùng.

Nhưng giờ không phải trên chiến trường, kẻ ngồi đối diện không phải địch thủ cũng không phải thuộc hạ, huống hồ đủ loại quan lại ở đây, hẳn cũng không thể bước tới đâm đối phương một cú, rống lên ‘Không được nhìn’ các kiểu.

Nghĩ tới đây, Dương Hoành Tu đành nén giận, tay vô thức cầm bầu rượu lên, lại bị một bàn tay khác chặn lại.

“Hoành Tu, trong trường hợp này, tu cả bầu rượu sẽ là thất lễ.”

“Trần đại nhân?” Dương Hoành Tu sửng sốt buông tay, “Ta...”

“Đừng có nóng nảy.”

Binh bộ Thượng thư Trần Thích Linh ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, tự rót cho mình một chén rượu rồi đi về phía Ngọc Khanh Thư.

Ngọc Khanh Thư bưng ly hoàn lễ. Trần Thích Linh nói gì đó với y, hai người một hơi cạn sạch, sau đó, Trần Thích Linh đi về, Ngọc Khanh Thư cũng theo sau.

Dương Hoành Tu bất đắc dĩ đành đứng lên.

“Hoành Tu, nào, giới thiệu cho người, vị này chính là Lễ bộ Thị lang Ngọc Khanh Thư Ngọc đại nhân. Sau này người đến Bộ binh của ta nhậm chức, hẳn có cơ hội chủ trì khoa thi với Ngọc đại nhân.”

Không đợi Dương Hoành Tu trả lời, Ngọc Khanh Thư đã cung cung kính kính giơ chén rượu lên với hắn, “Khanh Thư mười phần mong đợi cơ hội hợp tác cùng Dương Tướng quân.” Dứt lời, y dùng một hơi uống cạn, híp mắt cười nhìn Dương Hoành Tu.

Dương Hoành Tu bất đắc dĩ đành đáp lễ.

Hết một chén rượu, lại nghe Ngọc Khanh Thư nói tiếp, “Trần đại nhân, hạ quan ở lâu trong kinh thành, chưa bao giờ tới biên cương, hiếm có cơ hội thế này, ta muốn tâm sự một hồi cùng Dương huynh, nhưng lại sợ Bá Ngôn một mình buồn chán, ta có thể nhờ Trần đại nhân giúp đỡ không?”

Trần Thích Linh cười nói, “Có cơ hội cùng dự tiệc với Tề Vương thế tử là vinh hạnh của Trần mỗ. Chỉ có điều, vị Hoành Tu tiểu đệ này tại ngoại cầm binh đã lâu, nhiều thứ lễ nghĩa còn chưa chu toàn, Ngọc đại nhân không nên vì thế mà gây khó dễ.”

Ngọc Khanh Thư vội nói, “Nào dám, nào dám.”

Hai người lại hàn huyên một hồi, hàn huyên đến mức Dương Hoành Tu ở bên cạnh cũng cảm thấy sốt ruột thay, mới chịu đổi chỗ ngồi.

Ngồi xuống cùng một bàn, cái người vừa nãy nhìn chòng chọc càng thêm không kiên nhẫn, còn cái người bị nhìn chòng chọc lại chính thức cảm nhận được cái gì gọi là ‘như ngồi bàn chông’.

“Hoành Tu.” Ngọc Khanh Thư cười như vừa tìm được một món đồ chơi mới lạ. Y bắt chước dáng vẻ của Bá Ngôn, kéo kéo y phục của Dương Hoành Tu, “Sau khi hạ triều, ta cứ gọi người như vậy nhé. Tên ta tự là Tử Hề, người gọi Tử Hề hay Khanh Thư đều được.”

Dương Hoành Tu ngồi ngay ngắn, nhìn bàn tay phía dưới đang túm áo mình, lại nhìn gương mặt tươi cười như gió xuân của người bên cạnh, nhất thời không biết phản ứng thế nào mới tốt. Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Đầy Thành Xuân Sắc, Bền Tường Liễu Xanh*

CHƯƠNG 2: ĐẦY THÀNH XUÂN SẮC, BỀN TƯỜNG LIỄU XANH*

Ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng, Ngọc Khanh Thư đã bị đánh thức. Lúc tỉnh lại, y vẫn còn đang ôm đầu, kết quả của việc say rượu là bị Chu công gõ mõ cả đêm, giờ không chỉ đau đầu, ngay cả lỗ tai cũng ong ong.

Y mơ hồ nhớ mình đã nói chuyện với Dương Hoành Tu trong yến tiệc tối qua, y hỏi một câu, Dương Hoành Tu đáp một câu, từ tình hình trong quân đội ít người biết cho đến việc mùa hè bị muỗi đốt mấy nốt lớn tưởng đều lòi ra nói tất tần tật. Dương Hoành Tu bị y hỏi nhiều không chịu nổi liền bắt đầu uống hết chén này đến chén khác. Trong lòng hưng phấn, y thấy thú vị nên đối ẩm cùng Dương Hoành Tu luôn. Cả hai cứ uống mãi, thế là say.

Vẫn yến kết thúc, sau khi xuất cung, y dính lấy cổ kiệu của Dương Hoành Tu, ôm người ta sống chết không chịu buông tay. Dương Hoành Tu hình như cũng khó chịu vì say rượu, không thèm để ý đến y.

Kí ức cuối cùng à, trong cổ kiệu, y dán chặt lấy Dương Hoành Tu đang buồn ngủ, đối diện hần, hôn hần một cái...

Nghĩ tới đây thì ngừng lại, Ngọc Khanh Thư đỏ mặt, thấy giờ đây đầu không chỉ đau, mà còn bị hấp chín.

“Thiếu gia, mau dậy đi, đã đến lúc phải lên triều rồi.” Tiểu đồng đứng chờ đã nửa ngày thức giấc.

“Lên triều?”

“Đúng thế, thiếu gia. Nơi này là quý phủ của Dương Tướng quân, cách hoàng cung có hơi xa, chúng ta phải lên đường sớm một chút mới kịp.”

Quý phủ của Dương Tướng quân? Ngọc Khanh Thư nhìn khăn mặt tiểu đồng đưa tới mà ngẩn ngơ.

Tiểu đồng sốt ruột. Khi ở nhà, hầu hạ chủ nhân rửa mặt, chải đầu là công việc của các tỷ nữ, cậu đâu rõ trình tự là thế nào. Lúc này, Ngọc Khanh Thư không nhúc nhích, cậu cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

“Thiếu gia, ngài... ngài đi giày vào trước hay thay triều phục trước ạ?”

“Triều phục?” Ngọc Khanh Thư giờ mới phản ứng được, “Ừ, phải vào triều...”

Vội vội vàng vàng rửa mặt, chải đầu xong, y phục cũng đã thay cẩn thận, Ngọc Khanh Thư và tiểu đồng đi theo người hầu Dương phủ ra ngoài cửa chính.

Trước cửa bày hai cỗ kiệu lớn, bên cạnh ngoài hai người cầm đèn ***g, còn có một người đứng đưa lưng về phía y. Người nọ chấp tay đứng bên kiệu, mặc một thân triều phục mới tinh, gọn gàng vô cùng.

Từng trận gió lạnh thổi qua, Ngọc Khanh Thư so vai, khum hai bàn tay lại, thổi thổi để giữ ấm. Trong lòng y cảm thán, võ tướng có thể chịu rét thật là tốt.

“Hoành Tu, để người đợi lâu rồi.”

Dương Hoành Tu lúc này mới xoay người nhìn y. Y cố gắng bắt mình không được trốn tránh, ngửa cổ nhìn thẳng vào ánh mắt Dương Hoành Tu. Một khắc sau, y lại ngây ngẩn cả người.

“Hoành Tu, mặt ngươi... sao lại...” Ngọc Khanh Thư vội vàng che miệng, cố gắng nín cười. Y biết chỉ cần nói thêm một câu gì nữa, nhất định y sẽ cười to không ngừng.

Dưới mái hiên, Dương Hoành Tu trừng mắt nhìn Ngọc Khanh Thư. Gương mặt bên phải của hắn vừa hồng vừa sưng, rõ ràng đã nhô cao hơn hần bên má trái, ảnh hưởng nghiêm trọng tới bề ngoài của hắn.

“... Là ngày hôm qua ngươi véo, ngươi không nhớ à?” Dương Hoành Tu lên giọng biểu thị bản thân đang vô cùng khó chịu.

Ngọc Khanh Thư còn chưa kịp tự hỏi đã bật thốt lên đáp trả, “Nói vậy, ta nhớ rõ ràng đã hôn ngươi một cái.”

Lời vừa mới dứt, bốn phía đã yên tĩnh thần kì, Ngọc Khanh Thư có muốn che miệng cũng không kịp. Y cười khan đi tới bên cổ kiệu nhà mình, lại nghe Dương Hoành Tu bắt đầu dĩ thử dài nói, “Hôn xong người mới véo, thiếu chút nữa thì véo chết ta. Ta với người có thù oán gì mà người hạ thủ ác độc như vậy...”

Vừa nói hần vừa chui vào kiệu, ra lệnh cho bọn gia đình xuất phát.

Ngọc Khanh Thư sững sốt một lúc, sau đó cười cười, ba bước biến thành hai bước chạy tới bên kiệu Dương Hoành Tu. Y xốc màn che kiệu lên, thò đầu vào, cười hì hì nói, “Hoành Tu, sau khi hạ triều, người tới nhà ta làm khách đi.” Nói xong, y buông màn che, đi tới cổ kiệu nhà mình, ra lệnh cho tiểu đồng vài câu rồi mới bước lên.

Dương Hoành Tu thấy nửa cái đầu tự nhiên chui vào thì sợ hết hồn, đao giấu dưới chỗ ngồi đã rút khỏi vỏ. Sau khi nghe thấy thanh âm của người kia, hần mới dừng động tác, trở mắt nhìn đối phương nói xong rồi đi. Đến khi cổ kiệu loạn choạng xuất phát, Dương Hoành Tu vẫn còn nhìn chằm chằm màn vải, không thể phục hồi tinh thần.

Suýt nữa, hần đã rút đao ra chém.

Ở biên quan lâu, hần đã luyện thành một thói quen nguy hiểm... Dương Hoành Tu giấu đao thật kĩ, nhớ tới Ngọc Khanh Thư, nhớ tới ánh mắt càn rỡ và nụ cười thân thiện không rõ nguyên do của đối phương tới qua, đột nhiên cảm thấy mình còn chưa tỉnh rượu hần.

— Hần quen biết người này còn chưa tới một ngày một đêm, đối phương lại giống như đã quen biết hần nhiều năm. Lễ nào quan lại trong triều đều là như thế?

Ngày đầu tiên vào chầu vác theo một bên mặt sưng vù, Dương Hoành Tu đã trở thành trò cười cho đủ loại quan lại, mà người cười to nhất lại là Lễ bộ Thị lang đang trốn xa xa.

Một bộ hạ cũ của Phiêu Kỵ tướng quân tương đối thẳng thắn hỏi, “Hiền chất, là ai đánh vào mặt người?”

Binh bộ Thượng thư thì khéo léo hơn, “Lão đệ, muỗi... muỗi nhà người, ờ... thật hung hãn...”

Những kẻ thích bỏ đá xuống giếng thì thầm với nhau, “Kẻ nào thế này, tướng mạo thế kia mà cũng dám diện thánh, không sợ làm kinh ngạc thánh giá sao?”, “Thật đúng là đại bất kính...”

Người lắm chuyện bước đến giới thiệu bản thân, mượn cớ đó quan sát chính diện.

Về sau, Hoàng đế tới, nhìn thấy thế từ xa cũng cười hỏi, “Ái khanh, nguyên cớ là gì?”

Dương Hoành Tu bốc hỏa trong lòng, má phải lại càng trở nên đau rát. Hần chỉ có thể buồn bực trả lời, “Tối qua say quá, bước xuống kiệu thì ngã ạ.”

Nói xong, hần liếc xéo kẻ đầu sỏ gây chuyện đang đứng giữa một nhóm quan viên khác. Ngọc Khanh Thư đang nhin cười đến khổ sở, nhin đến đỏ bừng cả mặt mày. Vô tình, y cũng nhìn về phía Dương Hoành Tu. Ánh mắt lại một lần nữa chạm nhau, hai người cùng sững sốt cuống quýt quay đầu.

Việc Hoàng đế làm đầu tiên khi lâm triều là ban một thánh chỉ.

Không ngoài sở liệu, Hoàng đế tán dương công tích của Dương Hoành Tu một hồi, phần thưởng ban xuống khiến Ngọc Khanh Thư nghe xong cũng thấy ước ao. Cuối cùng, Hoàng đế hỏi, “Các ái khanh có dị nghị gì không?”, mọi người đáp lại, “Bệ hạ thánh minh.” rồi một bản cáo được ban xuống.

Dương Hoành Tu từ đầu chí cuối quy quy củ củ tiếp chỉ, lĩnh chỉ, tạ chỉ đều nói lời khách sáo, nhất là sau khi nghe xong một đoạn phong thưởng, cũng không thấy hần biểu lộ vẻ hưng phấn.

Ngọc Khanh Thư không khỏi cao hứng thay hần.

Ý chỉ này của Hoàng đế có chút kì lạ, vị trí Phiêu Kỵ tướng quân thì hần là không phong cho Dương Hoành Tu rồi, thế nhưng chỉ phong “Uy Vũ đại tướng quân” – một chức quan nhàn tản cho hần thì cũng thật chẳng biết nói sao.

Ngọc Khanh Thư vì hần mà âm thầm tiếc nuối— y cho rằng Dương Hoành Tu chí ít cũng vào được bộ Binh, có như vậy, hai người mới có thể hợp tác trong tương lai.

Sự tình của Dương Hoành Tu đã giải quyết xong, màn khắc khẩu mỗi ngày theo thông lệ lại bắt đầu.

Tranh luận lần này là về việc giữ lại nhiều hay ít thủ binh tại biên quan. Bộ Hộ, bộ Lễ, bộ Binh ba bộ không đồng quan điểm. Bộ Hộ cho rằng thuế ruộng không đủ phải tận lực giảm thiểu binh sĩ, bộ Lễ khẳng định binh giữ lại không thể quá ít cũng không thể quá nhiều, bộ Binh lại nghĩ an ninh biên quan là do có đại quân đóng giữ, không thể nào lui quân.

Vốn kiến nghị trung hòa của bộ Lễ có khả năng được Hoàng đế tiếp nhận, thế nhưng chẳng hiểu vì sao một vài võ tướng có vai vế lại không đồng ý, một mực cho rằng binh lính dù một người cũng không thể giảm. Mấy phe nói đi nói lại đến mức âm ỉ cả triều đình. Nói cả ngày, võ tướng không phải đối thủ của văn thần, lại vì thẹn quá hóa giận mà khẳng khái giữ nguyên ý kiến. Cuối cùng, vấn đề giữ lại ít hay nhiều binh sĩ tại biên quan lại biến thành công kích cá nhân, càng lúc càng âm ỉ, càng ngày càng hung hăng.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ vốn không lạ lẫm gì với cảnh này nữa nên cũng chẳng hơi đâu mà tức giận, chỉ quan sát đủ loại chúng thần dưới chân, kiểm chế rồi lại kiểm chế.

Ngọc Khanh Thư lặng lẽ nhìn Hoàng đế, cẩn thận cúi đầu. Chờ đến khi cuộc tranh cãi âm ỉ sắp lên đến đỉnh điểm, một tiếng quát chói tai vang lên—

“Lớn mật!” Người đứng đầu quan viên – lão nhân chống gậy đầu rồng này giờ không nói gì, nay chỉ cần quét mắt một cái, mọi người thoáng chốc đã yên lặng, “Làm cản trước mặt Thánh thượng như vậy còn ra thể thống gì!”

Đủ loại quan lại thất kinh quỳ xuống đất, đồng thanh hô, “Thần tội đáng muôn chết.”

Lão nhân thu hồi tầm mắt, hơi khom người trước vị Hoàng đế cao cao tại thượng.

Ngọc Khanh Thư cũng quỳ gối giữa đám người kia, khe khẽ thở dài, vì Hoàng đế, cũng là vì chính mình.

Vị lão nhân thấy Hoàng đế cũng không cần quỳ kia là giám quốc trong triều, Tĩnh Quốc Hầu, người đứng đầu Ngọc gia.

Y cung cung kính gọi vị lão nhân ấy một tiếng gia gia.

Hoàng đế tức giận bãi triều cũng không ngăn được huyền não, thế mà chỉ cần một câu nói của lão nhân, tất cả đều được giải quyết.

Thái phó của tiên hoàng, Giám quốc hiện nay, nguyên lão tam triều, đức cao vọng trọng, quyền thế khuynh thiên.

Trong triều này chỉ có một người dám công khai khiêu chiến với lão nhân, nhưng người nọ đã chết trận sa trường từ ba năm trước rồi.

Ngọc Khanh Thư cúi đầu vô thức nhìn Dương Hoành Tu. Dương Hoành Tu lần đầu chứng kiến tình cảnh này nhưng nét mặt không lộ vẻ kinh hoàng, chỉ quỳ trên đất như đồng liêu bốn phía, bình tĩnh đến mức không gợn sóng.

Có khi, so với suy nghĩ của y, không chừng Dương Hoành Tu còn thích hợp với triều đình hơn.

Nhưng y thích Dương Hoành Tu buồn bực chất vấn y tại sao lại véo người. Ngọc Khanh Thư nghĩ thế, khoe miệng vô thức khẽ nhếch.

Sau khi hạ triều, ra khỏi đại điện, Ngọc Khanh Thư liếc mắt thấy Dương Hoành Tu liền vội vội vàng vàng bái biệt quan trên, vui vẻ đuổi theo.

“Hoành Tu, chiều nay tới nhà ta làm khách đi!”

Dương Hoành Tu làm như không nghe không thấy, đi thẳng về phía trước như các đồng liêu.

Ngọc Khanh Thư không để ý đi bên cạnh Dương Hoành Tu, cười nói, “Người vẫn còn giận sao? Ta thật lòng không cố tình đâu, ta cũng không biết lúc say lại làm... việc kia.”

Dương Hoành Tu vẫn không quan tâm.

“Ta không cố ý khiến người khó chịu. Thứ lỗi cho ta đi, đến nhà ta, ta bồi tội với người!”

Ngọc Khanh Thư kiên nhẫn theo sát Dương Hoành Tu nói liên tục. Chẳng mấy chốc, người chung quanh đều liếc mắt nhìn. Dương Hoành Tu không muốn gặp cái trường hợp này nhất, rơi vào đường cùng, hắn đang định trả lời thì nghe thấy có tiếng gọi sau lưng, “Dương đại nhân.” Dương Hoành Tu dừng bước, thấy một tên nội thị chạy tới chấp tay nói, “Bệ hạ triệu kiến, mời Dương đại nhân đi theo tiểu nhân.”

Tên nội thị kia vừa xuất hiện, Dương Hoành Tu đã thở phào nhẹ nhõm, “Xin hãy dẫn đường.”

Ngọc Khanh Thư mắt thấy Dương Hoành Tu rời đi cùng người nội thị, Hoàng đế đã triệu kiến thì y không làm gì được rồi, chỉ có thể thăm bất mãn, có chút mất mát bỏ đi.

Dương Hoành Tu đi được mấy bước lại nhớ tới dáng vẻ tha thiết vừa rồi của Ngọc Khanh Thư. Tuy giận y khiến mình xấu mặt trước bách quan nhưng trực giác vẫn cho rằng y không cố ý, hắn không khỏi mềm lòng, không kìm được ngoảnh đầu lại.

Ngọc Khanh Thư để mấy quan viên đẩy mình về phía trước, mấy người kia nói gì đó, chỉ thấy Ngọc Khanh Thư ngẩng đầu lên, đáp lại vài câu khiến đối phương ngây ngẩn.

Dương Hoành Tu yên tâm, quay đầu lại đuổi kịp tên nội thị đã đi xa, nụ cười nhàn nhạt thoáng hiện bên khóe môi rồi biến mất.

Ngọc Khanh Thư đứng phải Dương Hoành Tu cứ như bức vách, trong lòng không thoải mái, mới đi được mấy bước, vài đồng liêu đã xúm lại.

Thái phó Tự Khanh là biểu ca Ngọc Khanh Thư tràn đầy hiếu kì cất tiếng đầu tiên, “Khanh Thư, người và vị Dương Tướng quân kia là người quen cũ sao?”

Người khác không đợi Ngọc Khanh Thư trả lời đã nói luôn, “Trông không giống. Nhìn hắn hờ hững thế, rõ ràng là chỉ có Ngọc đại nhân nhiệt tình.”

“Lũ võ tướng không vừa mắt văn nhân chúng ta, mới vừa nãy đã tranh cãi trên triều, Ngọc đại nhân lại còn đi tìm vị Dương tướng quân kia, khác nào tự chuốc khổ vào thân?”

“Đang yên đang lành, sao Ngọc đại nhân lại đi trêu chọc cái loại măng phu chỉ biết đánh đánh giết giết để giải quyết vấn đề?”

“Hoành Tu có đọc sách!” Ngọc Khanh Thư bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nói.

Mấy người xung quanh giật cả mình, nghe xong lại dở khóc dở cười.

“Ta muốn kết giao với hắn. Ta coi trọng hắn.” Lời Ngọc Khanh Thư nói chẳng khiến người ta kinh ngạc thì chết cũng không yên lòng.

Mấy người đứng cạnh y hai mặt nhìn nhau, hỏi, “Trong triều đình này, văn thần võ tướng đối lập, song phương từ trước tới nay luôn có hiềm khích, người không ngại sao?”

Ngọc Khanh Thư ngẩng mặt cười nói, “Ta thấy nguyên nhân quan văn, quan võ ngựa mất nhau có từ khi tiên đế dẹp loạn, đâu có liên quan gì tới ta, ta để ý làm gì?”

Mọi người bốn phía đều ngẩn ngơ, Thái phó Tự Khanh là người đầu tiên lấy lại tinh thần. Hắn vỗ vỗ vai Ngọc Khanh Thư, thấp giọng nói, “Khanh Thư, chú ý ngôn từ của ngươi. Dù gì ngươi cũng là Lễ bộ Thị lang...”

.

Y xử lý xong công vụ trong Lễ bộ, về đến nhà thì trời đã tối.

Nghĩ đến việc muốn mời lại mời không được người kia, Ngọc Khanh Thư đứng trước cửa thở dài.

Y ngẩng đầu là có thể nhìn thấy tám biển đề tên mạ vàng kia, ‘Tĩnh Quốc Hầu phủ’ bốn chữ cứng cáp hữu lực, nghe nói là do Minh Đế, gia gia của đương kim Hoàng Thượng đích thân ngự bút.

Mười tám năm trước, khi lần đầu tiên bước qua đại môn này, y không nhận ra bốn chữ ‘Tĩnh Quốc Hầu phủ’, càng không biết những gì đang chờ đợi mình phía sau.

Tiểu đồng ôm công văn đi tới bên cạnh y, “Thiếu gia, vào nhà thôi, bên ngoài gió rất lớn.”

Ngọc Khanh Thư xoa xoa cổ, đi vài bước về phía trước, bước qua cánh cửa thật cao kia, vào trong nhà.

Sau khi nghỉ ngơi, tắm rửa, thay y phục một lúc, y đến phòng mẫu thân cùng dùng bữa tối, trò chuyện một hồi đến khi trời tối om.

Trở lại phòng, tiểu đồng đưa lên vài tấm thiệp, Ngọc Khanh Thư tùy ý ném lên bàn. Bỗng nhìn thấy trong đồng thư có một tấm thiệp ghi chữ “Tu” nho nhỏ bên dưới góc phải, mắt nhất thời sáng ngời, y rút tấm thiệp đó ra.

Thiệp mời này mời đến dự tiếp phong yến của Dương Hoàn Tu do Dương phủ tổ chức, mặt trên toàn là những từ ngữ khách sáo, thậm chí tám phần mười không phải do hần viết, thế nhưng, Ngọc Khanh Thư vẫn hết sức vui vẻ. Dương Hoàn Tu có ý mời y cũng tốt, quản gia Dương phủ nhằm lần cũng được, nói chung, y đã có lý do đi gặp Dương Hoàn Tu. Vừa nghĩ đến dáng vẻ buồn bực vì nửa bên mặt bị sưng của người kia, tâm trạng Ngọc Khanh Thư không khỏi tốt lên.

Y cao giọng gọi tiểu đồng cầm đèn dẫn đường tới thư phòng, nơi cất giữ bảo bối thường ngày.

Ngọc Khanh Thư thấy món bảo bối này không tệ, cầm trong tay cũng thoải mái, so sánh với gương mặt của Dương Hoàn Tu, tâm tình lại vui như mở hội. Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Ngày Lành Tháng Tốt Đang Cười Nói*

CHƯƠNG 3: NGÀY LÀNH THÁNG TỐT ĐANG CƯỜI NÓI*

Hoàng đế triệu kiến ở ngự thư phòng, thấy Dương Hoàn Tu đến thì vẫy lui nội thị bốn phía.

Dương Hoàn Tu cho rằng sẽ phải nhận một thánh chỉ bí mật gì đó, kết quả, Hoàng đế lại không nhanh không chậm nâng chén trà lên nhấp một ngụm, hỏi bằng thứ giọng của cha già đối với con gái, “Người thấy Lễ bộ Thị lang thế nào?”

Tay Dương Hoàn Tu hơi run lên, bên mặt sưng đỏ lại nóng bừng.

“Đừng lo lắng, trầm nghe nói tối qua ngươi và Khanh Thư trò chuyện rất hợp ý, y còn qua đêm ở chỗ ngươi nữa, phải không?”

“Tối qua Ngọc đại nhân uống hơi quá chén, không tiện hồi phủ, nên vi thần mới cả gan tự quyết định để Ngọc đại nhân nghỉ ngơi trong phủ của mình.” Dương Hoàn Tu không biết Hoàng đế mưu đồ chuyện gì, đành trả lời bừa một câu—sự thực là, hần chỉ nhớ rõ Ngọc Khanh Thư dính lấy mình, hôn mình, liều mạng cấu véo mình. Lúc đó, hần đã say khướt nên chẳng cảm thấy đau, chỉ ít cũng không đau đến thế này, đến mắt cũng không thể mở nổi, tất cả chuyện về sau đều là nghe quản gia nói. Giữ Ngọc Khanh Thư lại qua đêm trong phủ là ý của quản gia. Thứ nhất, y thực sự đã say bí tỉ; thứ hai, kết giao với người nhà quyền quý đương triều cũng chả có hại gì với Dương Hoàn Tu.

“Nâng ngàn chén gặp người tri kỉ**”, xem ra ngươi và Khanh Thư vừa gặp đã thân.”

Dương Hoàn Tu vẫn không hiểu Hoàng đế có ý gì, không dám nói tiếp.

Hoàng đế nhìn hần một cái, nhấp trà trong tay lướt qua miệng chén. Chén sứ men xanh này là cống phẩm mấy ngày trước quan Tân Bình dâng lên.

“Vừa gặp đã quen cũng không có gì không tốt. Ngươi vừa mới trở về còn cần có người dẫn dắt nhiều chuyện. Trẫm không làm được việc này, Khanh Thư lại có thể.”

“Thần không dám.” Làm gì có việc nào Hoàng đế không làm được? Dương Hoàn Tu suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chọn một đáp án đơn giản nhưng hữu dụng trong mọi trường hợp.

“Lui tới thường xuyên với Khanh Thư, qua lại phủ Tĩnh Quốc Hầu ít nhiều, ở cạnh Khanh Thư, dù chuyện gì xảy ra cũng có phủ Tĩnh Quốc Hầu lo liệu.” Hoàng đế buông chén trà, gọi nội thị tiến vào, “Ái khanh lui xuống trước đi, trẫm còn cần phải phê duyệt một vài chuyện. Ngươi đã tới luyện ở biên quan quá nhiều rồi, nên sớm ngày thích ứng triều đình. Mong một ngày nào đó ngươi có thể là phụ tá đắc lực cho trẫm.”

“Thần... tạ ơn Hoàng Thượng. Nhất định thần sẽ không phụ sự kì vọng của Người.”

Dương Hoành Tu bước lùi khỏi thư phòng, nhờ nội thị dẫn ra khỏi hoàng cung. Kiệu phu trong phủ đã đợi sẵn ở ngoài.

Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khi diện kiến Hoàng đế không thể tùy tiện ngắt đầu, nghe Hoàng đế nói lại càng mệt mỏi, Hoàng đế nói đã chậm, một câu chưa nói xong đã phải nhấp một ngụm trà mới có thể tiếp tục, nói tới nói lui cũng chỉ có một ý. Người nghe ý ấy xong phải suy tính đủ mọi đường, trả lời lại càng phải cẩn thận, chỉ sợ nói sai một từ.

Làm thần tử dưới trướng Hoàng đế có thể mệt chết người được ấy chứ.

Hắn mới trở về có hai ngày đã bắt đầu nhung nhớ cuộc sống biên quan.

Sau khi xuất cung cũng không về phủ luôn, Dương Hoành Tu lệnh cho kiệu phu chỉ cần đưa hắn ra đường lớn là được, hắn sẽ tự đi về.

Phong cách kiến trúc của kinh thành và biên quan không quá giống nhau, Dương Hoành Tu đi mà buồn bực. Hắn nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy quen thuộc chút nào, dù rằng đây là nơi hắn đã từng sinh sống bảy năm.

Đề nghị của Hoàng đế lúc nãy khiến lòng dạ Dương Hoành Tu rối như tơ vò.

Nếu giờ đang ở biên quan thì tốt biết bao, kinh thành vừa mới trở lại đã cảm thấy cô độc chưa từng thấy.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân chết trận sa trường, muối muối gả cho Đông cung Thái tử, Dương phủ rộng lớn bỏ trống ba năm, sau khi hắn về, chỉ còn lại quần gia Dương bá là coi như thân thiết.

Cả kinh thành này hắn quen biết có mỗi năm ba người, tiếp xúc với quan viên trong triều ngoại trừ khi tại ngoại chinh chiến thì cũng chỉ là vì công vụ, người hắn biết rõ cũng chỉ có sư huynh ngày xưa cùng đọc sách, giờ đây đã là Binh bộ Thượng thư Trần Thích Linh. Những người trước đây dưới trướng phụ thân cũng đều là những gương mặt xa lạ, còn chẳng thuận mắt bằng Ngọc Khanh Thư với cái bản mặt bất cần.

Còn với Ngọc Khanh Thư, cái người mới quen có một ngày này, hắn cũng biết vền vẹn mỗi việc đối phương là người của Ngọc gia quyền quý đương triều, nhậm chức Lễ bộ Thị lang. Ngoài ra, y hình như còn là một kẻ không đứng đắn.

Nếu là ở biên quan, hắn hẳn sẽ không thêm lưu tâm cái loại người trác táng cả ngày cọt nhả thế này. Nhưng giờ đang ở kinh thành, hắn không chỉ phải uống rượu chuyện phiếm với người như thế, còn bị người như thế động tay động chân, còn phải dựa vào người như thế để né tránh phiền phức có thể sẽ xảy ra.

Lời Hoàng đế nói từng chữ từng chữ như đâm thẳng vào lòng Dương Hoành Tu.

Dương Hoành Tu cam chịu ừ rừ, chân bước càng ngày càng chậm. Đến khi đi qua một quán vằn thắn, hắn thấy đói bụng, kiểm tra túi tiền bên người, thấy túi phồng phồng, mới ngồi xuống gọi một bát lên.

Vằn thắn vừa được bưng tới, hắn mới chỉ ăn một miếng đã chợt nghe thấy tiếng một nữ tử ở cách đó không xa đang hét cứu mạng chói tai. Dương Hoành Tu nghe tiếng nhìn sang thì thấy mấy hán tử ăn mặc như nô bộc đang vây bắt một nữ tử vận áo vải bình dân. Cạnh đó còn có một thiếu gia tay cầm quạt xếp, vừa nói vừa phẩy quạt, cười vô cùng hèn hạ.

Dương Hoành Tu lập tức không nuốt nổi vằn thắn nữa.

Hắn kéo chủ quán vằn thắn đang đi ngang lại hỏi, “Kia là ai vậy? Giữa ban ngày ban mặt thế này, không thấy thẹn sao?”

Chủ quán khom người, nhỏ giọng nói, “Khách quan, ngài là người nơi khác tới ư? Dù sao ngài cũng đừng bao giờ nhúng tay vào việc này. Đó là công tử nhà Thừa tướng, ngày thường quen thói tác oai tác quái, chẳng ai quản lý được.”

Thừa tướng? Dương Hoành Tu sững sốt, hắn nghe Trần Thích Linh nói Thừa tướng mắc bệnh nặng liệt giường hơn một tháng nay, đã lâu rồi chưa vào châu được. Cha bị bệnh nặng thế, con còn có lòng dạ lên phố đùa giỡn dân nữ nhà lành à?

Dương Hoành Tu thầm phỉ nhổ cả Thừa tướng lẫn nhi tử ông ta một lần.

Bên kia, tiếng kêu khóc chói tai của nữ tử vẫn không ngừng lại, Dương Hoành Tu chẳng còn tâm trạng nào mà ăn vằn thắn nữa.

Khi còn cầm binh đánh giặc, hần và cha luôn luôn quản giáo người dưới nghiêm khắc, lại càng thống hận hành vi cướp, đốt, bắt bớ bình dân bách tính của bọn man di. Hôm nay, trên chính quốc thổ, thế mà dân chúng lại bị chính người một nhà ức hiếp, điều này sao có thể khiến hương thân phụ lão an cư lạc nghiệp, sao có thể khiến các tướng sĩ đã tắm máu chôn xương nơi biên quan an nghỉ?

Đúng là không cách nào chịu đựng được!

Bản chất hiệp nghĩa vốn đã ăn vào tận máu thịt tướng sĩ biên quan bừng lên, Dương Hoành Tu đứng dậy trả tiền vằn thắn, vừa đi vừa cài vạt áo dài vào đai lưng. Hần đi thẳng tới chỗ nhi tử nhà Thừa tướng đang đứng, không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Đối mặt với Dương Hoành Tu, rõ ràng mấy tên nô bộc cao lớn không phải là đối thủ. Bọn chúng còn chưa kịp phản ứng đã bị quật ngã xuống đất.

Công tử nhà Thừa tướng xanh cả mặt, run rẩy dùng quạt chỉ vào Dương Hoành Tu, tức giận mắng, “Tên nhãi con chó má này ở đâu ra? Dám giương oai trước mặt ta à! Không sợ phủ Thừa tướng tới tính sổ sao!”

Dương Hoành Tu không hề sợ hãi, “Là Trung lang tướng tứ phẩm, được Hoàng Thượng ngự ban chức Uy Vũ đại tướng quân, Dương Hoành Tu.”

“Người— người cứ chờ đấy!” Công tử nhà Thừa tướng hốt hoảng bỏ đi, đám thuộc hạ cũng trời chết chạy theo sau.

Dương Hoành Tu nhìn bốn phía một lúc, nữ tử kia cũng không thấy nữa, có lẽ đã nhân lúc hỗn loạn chạy trốn rồi.

Tốp năm tốp ba những người đi ngang qua len lén liếc mắt quan sát hần rồi vội vã né tránh, nhanh bước ra xa.

Dương Hoành Tu một mình một người đứng trên đường lớn, sửa lại vạt áo, ngẩng nhìn quanh quất, càng thêm chán nản phát hiện ra mình không nhớ đường về nhà.

Quẹo trái quẹo phải, hỏi thăm vài người, đến khi hần về tới nhà thì trời đã tối. Quản gia cho người đứng canh ở cửa, thấy hần trở về mới yên lòng.

Khi dùng bữa, quản gia báo cáo với hần tình hình trong phủ, nói đến chuyện tiếp phong yển, Dương Hoành Tu mới nhớ thì ra còn có một việc như vậy.

“Thiếp mời đã phát hết rồi sao?”

“Vâng ạ.” Lão quản gia cho rằng thiếu gia rất coi trọng việc này, “Bách quan trong kinh thành, cả những vị làm quan lớn trong triều, không sót một ai cả. Nhưng lão nô cho rằng không phải tất cả mọi người đều tới.”

“Ngọc gia cũng đưa?” Dương Hoành Tu kì thực chẳng quan tâm có bao nhiêu người đến, hần hỏi vào trọng điểm.

“Bẩm thiếu gia, có đưa ạ.”

Dương Hoành Tu muốn tiếp tục hỏi đưa cho người nào trong Ngọc gia, nhưng sau một hồi suy nghĩ, rốt cục lại chẳng hỏi gì. Hần nghĩ thiếp mời đưa tới Ngọc gia, Ngọc gia không chắc đã tới, mà có tới cũng không hẳn là Ngọc Khanh Thư, nếu giờ hỏi, quản gia hẳn sẽ đưa riêng một tấm thiệp cho Ngọc Khanh Thư. Hần tạm thời chưa muốn gặp lại người này, mà có giải thích với lão quản gia cũng không mấy rõ ràng, cho nên, hần không tiếp tục cái đề tài này nữa. Nếu như hần biết lão quản gia đã mời đích danh Ngọc Khanh Thư ngay từ đầu, lúc này có lẽ đầu đã bắt đầu đau.

Ngày tiếp theo thượng triều, Dương Hoành Tu không kìm được liếc nhìn Ngọc Khanh Thư. Hần hiểu kì không biết Ngọc Khanh Thư có thấy tấm thiệp mời hay không.

Ngày đó, Ngọc Khanh Thư quy quy củ củ từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, dù là thời điểm báo cáo công việc hay trả lời nghi vấn của Hoàng đế, y đều chẳng khác gì các quan viên. Hạ triều, Dương Hoành Tu cố ý bước chậm về hướng Ngọc Khanh Thư, Ngọc Khanh Thư lại không theo sau giống ngày hôm qua nữa, vẫn cứ nói chuyện với Lễ bộ Thượng thư. Dáng vẻ y nghiêm túc đến mức khiến Dương Hoành Tu cảm thấy người trước mắt này căn bản không phải là người của ngày hôm qua và khuya ngày hôm trước.

Vốn đây là tình huống Dương Hoành Tu âm thầm mong đợi, nhưng đồng thời, hắn cũng rất muốn biết Ngọc Khanh Thư có thấy tấm thiệp mời được đưa đến Ngọc gia hay không. Vì đang mâu thuẫn giữa việc muốn hỏi lại sợ vốn người ta không biết, hỏi rồi lại nhắc người ta nhớ việc đến thăm và không muốn chủ động đi tới hỏi thăm, Dương Hoành Tu bước đi càng ngày càng chậm, chân mày cũng vì thế mà càng nhíu chặt lại.

Chính vào cái lúc rối rắm vụn vặt ấy, Ngọc Khanh Thư rốt cục không phụ kì vọng sắp tới.

“Hoành Tu, người có chuyện gì phiền lòng sao?”

Thấy Ngọc Khanh Thư vẫn mang cái dáng vẻ tươi cười không đứng đắn lúc uống rượu ấy, tảng đá trong lòng Dương Hoành Tu chẳng biết vì sao rơi xuống, hắn song song cũng thấy hồi hộp.

“Người không thấy nhức sao?”

Ngọc Khanh Thư vươn tay chạm vào mi tâm của hắn, hắn lùi về sau một bước, lúc này mới cảm thấy lồng mày đang nhũu chặt đau mỗi.

“A, Hoành Tu, người nói gì đi.” Ngọc Khanh Thư cũng không để ý tới sự né tránh của hắn, chấp tay sau lưng, ha ha cười trừ chọc.

Dương Hoành Tu dừng bước, quan sát Ngọc Khanh Thư.

Ngọc Khanh Thư cũng ngừng lại, chờ hắn nói.

Dương Hoành Tu nhìn gương mặt tươi cười xán lạn trước mắt, ma xui quỷ khiến cất tiếng, “... Tử Hề.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính hắn cũng ngẩn người. Hắn đúng là vẫn mơ hồ nhớ Ngọc Khanh Thư đã từng nói tên này ra cho hắn, nhưng vì sao tự nhiên lại thốt ra, hắn không biết được.

Ngọc Khanh Thư đầu tiên là sửng sốt, sau đó, mắt sáng ngời, vỗ mạnh vào lưng Dương Hoành Tu mấy cái, “Hoành Tu thật là đáng yêu! Ta vừa mới nhìn thấy người đã sinh lòng thương mến rồi, biết làm sao bây giờ?” Y nói tương đối lớn, những người xung quanh không khỏi liếc nhìn.

Dương Hoành Tu chỉ cảm thấy như có sấm sét giáng xuống, đỉnh đầu “đoành” một tiếng bốc khói, toàn thân đỏ bừng.

Một người nghe thấy thế liền nói, “Khanh Thư, người có mới nói cũ. Người dám thông đồng với Dương Tướng quân ngay trước mắt ta, không sợ ta rủ Bá Ngôn tính sổ với người sao?”

Lập tức lại có người hòa theo, “Ngọc đại nhân trước giờ chỉ xuống tay với quan văn, không ngờ lần này lại là võ tướng. Lý đại nhân, ngài đã bị bỏ rơi rồi.”

Ngọc Khanh Thư vội vàng nói, “Lý đại nhân, Lô đại nhân, nói như thế chẳng thích đáng chút nào. Khi đó Khanh Thư còn trẻ chưa biết gì, mong Lý đại nhân rộng lượng tha thứ.”

Lý đại nhân không chịu rộng lượng, lập tức túm lấy Ngọc Khanh Thư không chịu buông tha, Dương Hoành Tu đứng cạnh bên mù mờ không hiểu.

“Vị kia là Hình bộ Thượng thư Lý đại nhân, là bạn thâm giao của Ngọc đại nhân.” Trần Thích Linh vỗ vỗ vai Dương Hoành Tu, mỉm cười nói, “Quên chưa nói với người, Ngọc đại nhân thích trêu chọc người khác, có tới bốn người đã từng bị y nói vừa gặp đã yêu trước mặt mọi người giống người cơ, người đừng để ý.”

Dương Hoành Tu không cách nào trả lời, nói quan tâm thì không phải, mà nói không để ý lại sợ người ta cho rằng hắn chỉ mạnh miệng.

Ngọc Khanh Thư bị các đồng僚 quẩn lấy không chịu buông tha, thế là, đến tận khi ra đến cửa cung, Dương Hoành Tu vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện tiếp.

Mọi người trong phủ lo sợ bất an tới tận tối, cuối cùng, dưới sự chỉ huy của quân gia, đã bố trí xong yến hội, khách khứa cũng đến tập năm tập ba.

Dương Hoành Tu vài lần trông về cửa chính mà không nhìn thấy bóng dáng Ngọc Khanh Thư. Hắn thầm nghĩ: Chắc y không nhìn thấy thiệp mời, hẳn là sẽ không đến đâu.

Một bên yên tâm, một bên lại có chút thất vọng.

Quân gia bấm giờ, hẳn là những người định tới đều đã tới rồi, chỉ còn thiếu mỗi Lễ bộ Thị lang mà thiếu gia đang mong ngóng. Nghĩ thế, ông cũng không khỏi thấy sốt ruột.

Dương Hoành Tu chờ quân gia dọn tiệc, quân gia chờ Ngọc Khanh Thư. Ngọc Khanh Thư hạ kiệu, kéo theo Tề Vương thế tử Bá Ngôn đang vô cùng không tình nguyện đi về phía Dương phủ.

Ngọc Khanh Thư vừa vào cửa, quân gia lập tức thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt tiến lên nhận lễ vật, lại còn tự mình mời hai vị ngồi xuống. Dương phủ mở gia yến, mười người một bàn, luận theo chức vị hay tuổi tác, y đều phải ngồi bàn khác, thế nhưng nhờ quân gia suy xét, y được xếp ngồi phía bên phải Dương Hoành Tu, Bá Ngôn ngồi thứ hai.

Ngồi bên trái Dương Hoành Tu là Trần Thích Linh thì không có gì đáng trách, bên phải lại là Ngọc Khanh Thư, những người ngồi cùng bàn hay khác bàn đều có ít nhiều bất mãn. Thế nhưng ngồi kia còn có Tề Vương thế tử là hoàng thân quốc thích, mọi người vì không tiện nổi giận trước mặt hắn, đành phải kiềm chế.

Từ khi Ngọc Khanh Thư bước chân vào cửa, Dương Hoành Tu liền yên lòng, tâm tình giống y như khi hạ triều ngày hôm nay, nghe y cười hỏi, “Hoành Tu, ngươi có chuyện gì phiền lòng?” vậy. Hắn đột nhiên cảm thấy mình đúng là một kẻ đáng thương, người mới quen biết có hai ngày mà cũng có thể trở thành người khiến mình mong đợi và an tâm.

Ngọc Khanh Thư không biết trong lòng Dương Hoành Tu đang ngổn ngang trăm mối. Y tổn hao tâm sức nghĩ xem rốt cục nên tặng Dương Hoành Tu lễ vật gì. Sau khi giải quyết xong công vụ, y vội vàng vàng vội vàng đi chọn, vì khi mua cứ nâng lên đặt xuống mãi, lại thêm Bá Ngôn không cam tâm tình nguyện, nên khi cả hai tới Dương phủ thì đã muộn.

Vừa mới nhìn đã thấy, quả nhiên võ tướng tới tham dự tiếp phong yến này chiếm phần nhiều, đa số là thuộc hạ cũ của Dương lão Tướng quân. Cả đám người nhìn y bằng đôi mắt tràn đầy địch ý.

Đây là chuyện nằm trong dự liệu. Trên triều đường, Hoàng đế nói không ít lời hay ý đẹp, phần thưởng ban xuống cũng không thiếu, duy nhất việc phong cho một chức quan có thực quyền là không làm. Hoàng đế chỉ ban cho hắn chức quan ‘Uy Vũ đại Tướng quân’, thể hiện rõ ràng việc không định trọng dụng. Hơn nữa, rất nhiều người đều cho rằng đây là kết quả của việc Tĩnh Quốc Hầu chèn ép, vậy nên đa số đều coi như không trông thấy thiệp mời.

Nói chèn ép thực sự là oan uổng cho gia gia đức cao vọng trọng nhà y. Lão thái gia chỉ không cho phép Dương Hoành Tu trèo lên đầu ông, không đến mức xét nét lỗi lầm của hắn sau khi đã trở thành một võ tướng không có thực quyền, lại càng không đẩy nhĩ tử của cố nhân vào hoàn cảnh đuổi tận giết tuyệt.

Ngọc Khanh Thư không rõ Dương Hoành Tu nghe được nhiều hay ít lời đồn đại, tin cái gì không tin cái gì, lại đang phiền não vì cái gì.

Ngày hôm qua triệu kiến, Hoàng đế đã nói điều gì nhỉ?

Ngọc Khanh Thư không thể hỏi, cũng không có ý định đoán mò. Y lắc chén rượu, ngả ngón nghiêng mình liếc nhìn Dương Hoành Tu, cười không ngừng.

Dương Hoành Tu không nhìn cũng biết là ai đang ngó mình lom lom. Hắn bị người kia nhìn đến mắt cả tự nhiên, đành phải gỡ bài cũ, uống hết chén này đến chén khác.

Uống đến chén thứ tư, hắn bị Trần Thích Linh cản lại.

Trần Thích Linh nói với Ngọc Khanh Thư, “Ngọc đại nhân, ta đã sớm nói Hoành Tu tại ngoại cầm quân từ lâu, vì thế còn nhiều chỗ không biết rõ, Ngọc đại nhân không nên vì thế mà bắt nạt hần. Huống hồ xét tuổi tác, người còn phải gọi Hoành Tu một tiếng ‘huynh trưởng’, để lại cho Hoành Tu một đường lui thì sao? Hôm nay, Trần mỗ bồi rượu với Ngọc đại nhân, chúng ta không say không về, được không?”

“Không dám.” Ngọc Khanh Thư đáp lại khá dứt khoát, “Tấm lòng của đại nhân ta xin nhận, nhưng ngày mai vẫn còn phải thượng triều, Khanh Thư không dám uống nhiều hơn nữa. Huống chi Trần đại nhân rộng lượng, Khanh Thư nghe danh từ lâu, xin cam bái hạ phong.”

Y lại kéo Dương Hoành Tu, “Hoành Tu, ta tặng cho người một món quà rất tuyệt, là loại thông minh nhất đấy! Người nhớ phải chăm sóc cẩn, đặt nó bên song cửa trong phòng ngủ, mỗi ngày cho nó ăn.”

Y cười vô cùng kì dị. Dương Hoành Tu nghi hoặc nhìn y, có chút dự cảm xấu.

Rượu uống một hồi, Bá Ngôn bắt mãn vì bị bỏ quên, dùng chân đạp người dưới gầm bàn, Ngọc Khanh Thư không may mắn bị trúng hai cú.

Để chứng minh ta đây không phải kẻ trọng sắc khinh bạn, Ngọc Khanh Thư không trêu chọc Dương Hoành Tu nữa, chuyển sang nói chuyện với Bá Ngôn. Dương Hoành Tu xem trong mắt lại thấy mình chẳng còn chút cảm xúc nào.

Sau khi dùng bữa, khách khứa lục tục cất bước ra về. Nghe quản gia giới thiệu vị này là ai vị kia là ai, có quan hệ thế nào với lão gia, Dương Hoành Tu nhất nhất nhớ kĩ, sau đó nói tạ ơn rồi bái biệt.

Vì cùng là tướng lĩnh của cùng một người nên mọi người cũng dành cho nhau hảo cảm trời sinh, rất nhiều chuyện không cần nói ra lời, trong lòng cũng thấu suốt.

Ngọc Khanh Thư ở tới tận cuối mới đi. Y kéo tay áo Dương Hoành Tu nói với hần ngày nay muốn làm cái này, ngày kia muốn làm cái nọ. Dương Hoành Tu tâm hồn đang lơ lửng, chẳng chú ý Ngọc Khanh Thư rốt cục đang nói gì.

Ra đến cửa ngoài, xung quanh đã không còn người khác, Ngọc Khanh Thư dường như lơ đãng nói, “Hoành Tu, đừng lo lắng, ở kinh thành cũng không khó khăn, hỗn tạp như người nghĩ đâu.”

Dương Hoành Tu còn đang suy nghĩ, đột nhiên lại bị những lời này kéo về thực tại. Hần có chút bất ngờ nhìn Ngọc Khanh Thư.

“Người không còn ở biên cương nữa, mọi việc đều phải kiểm chế, phải nghĩ trước sau đó mới được làm.” Ngọc Khanh Thư cũng nhìn hần, miệng nói những lời không khác những câu dặn dò của quản gia.

Hai người lặng im trong chốc lát, Ngọc Khanh Thư bỗng đứng kéo tay hần xuống, nhón chân lên, mặt kề sát gương mặt hần, nhẹ nhàng hôn.

Nơi đó là nơi mấy ngày trước đã bị véo sưng lên, giờ vết sưng đã tan, chỉ còn màu xanh tím, nhờ tác dụng của thuốc mỡ nên đã nhạt đi.

Tiếp xúc nhẹ nhàng như vậy, còn mang theo chút lành lạnh của mưa xuân.

Đến khi Dương Hoành Tu kịp phản ứng, Ngọc Khanh Thư đã mang khuôn mặt tươi cười đứng trước mặt hần, ha ha nói, “Hoành Tu, cười một cái nào, nhíu mày sẽ già nhanh!”

Đêm đó, chẳng bao lâu trời đã nổi gió. Dương Hoành Tu đóng kĩ cửa nẻo, lệnh người mang lễ vật Ngọc Khanh Thư tặng vào phòng mình. Gia nô cầm một cái ***g sắt lớn, vén bức màn vải lên, bên trong là một con Bát Ca.

Bát Ca thấy ánh sáng, vỗ vỗ cánh, há mỏ, cất giọng khàn khàn gọi, “Hoành Tu! Hoành Tu!”

Dương Hoành Tu sững sốt nửa ngày, nhìn ***g chim mà cảm động.

Lại nghe Bát Ca kêu, “Đồ ngu! Vô dụng! Đồ ngốc! Hoành Tu! Hoành Tu!...”

Ngoài song cửa, ánh chớp lóe lên, sau đó là tiếng sấm nổ, chẳng mấy chốc, mưa đã đổ xuống rào rào. Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Lòng Xuân Lại Đã Đâu Hay Nhà Nào*

CHƯƠNG 4: LÒNG XUÂN LẠI ĐÃ ĐÂU HAY NHÀ NÀO*

Trận mưa đầu xuân năm nay cực kì lớn, lượng mưa lại đủ mười phần. Mưa cứ trút nước như thể từ nửa đêm đến bình minh, rồi lại liên miên không ngớt từ bình minh tới tận hoàng hôn, hoàn toàn chẳng giống một trận mưa xuân chút nào.

Đối với chuyện chốn quan trường, Dương Hoàn Tu kì thực rất muốn học theo Trần Thích Linh, thế nhưng Hoàng đế đã lên tiếng chỉ định Ngọc Khanh Thư, hắn cũng không tiện kháng chỉ. Mấy ngày tiếp xúc khiến hắn nghĩ, chơi bởi phóng túng với Ngọc Khanh Thư thì không sao, chứ như học những thứ khác lại thật khó khăn.

Ngọc Khanh Thư sau lưng có phủ Tể Quốc Hầu, chức quan khởi điểm là Lễ bộ Thị lang, đủ loại quan lại đều phải nể mặt Tể Quốc Hầu, nhất định sẽ không gây khó dễ với y trong sự vụ thường ngày. Đồng thời, Ngọc Khanh Thư là quan văn, bên cạnh y còn rất nhiều quan văn khác, Dương Hoàn Tu lại là quan võ, trong triều quan văn quan võ bất hòa, phương pháp làm việc cũng chẳng giống nhau, hắn học tập Ngọc Khanh Thư chưa chắc đã có nhiều tác dụng với chức vụ trong tương lai.

Dương Hoàn Tu càng nghĩ càng thấy đề nghị của Hoàng đế có vấn đề, nhưng vốn tiếp nhận tư tưởng hoàng quyền từ thuở nhỏ, hắn không dám chê trách nửa phần. Chỉ là, hắn sẽ giữ khoảng cách với Ngọc Khanh Thư, cũng sẽ thỉnh thoảng tới bái phỏng phủ Thượng thư và phủ của những tướng lĩnh dưới quyền phụ thân thuở trước.

Sau cơn mưa một vài ngày, Dương Hoàn Tu đến nhà Ngọc Khanh Thư làm khách. Ngọc Khanh Thư dẫn hắn tới hậu hoa viên, nơi nửa vườn ngập cánh đào hồng trắng mịn mà yêu diễm, có chút không hợp với trạch viện vốn tao nhã. Có người nói, khi phủ được xây dựng trong kinh thành, Ngọc gia đã nhờ người mang nhiều hoa về trồng như thế là bởi lão phu nhân vô cùng yêu thích loại hoa này. Sau khi lão phu nhân mắc bệnh qua đời, lão gia tử chưa từng trở lại viện, nhiều năm đã qua, tất cả đều là nhờ mẫu thân Ngọc Khanh Thư sai người chăm sóc.

Đi dạo trong sân xong, cũng ngắm đào xong rồi, Ngọc Khanh Thư lại kéo Dương Hoàn Tu đến thư phòng của mình, cho hắn xem bảo bối mình đang cất giấu. Dương Hoàn Tu không có hứng thú với những thứ này, trong mắt hắn, bức tranh trị giá một lượng bạc với bức tranh trị giá một trăm lượng bạc, nếu không có người mua qua bán lại, cũng chẳng khác nhau chút nào. Nếu thực sự tính toán, bức tranh một lượng bạc có khi còn có ích hơn, bởi vì tranh Hoàng đế ngự ban không thể tùy ý bán, vạn nhất bán tranh mà để Hoàng đế biết được, thì chính là đại bất kính. Dù cho bảo bối của Ngọc Khanh Thư có trân quý hơn chăng nữa, cũng chỉ có thể để ngắm nhìn mà thôi.

Ngọc Khanh Thư nghe Dương Hoàn Tu bình luận một hồi thì không hài lòng, than thở hắn đúng là hạng con buôn tầm thường, nhưng sau một lát, y lại kéo Dương Hoàn Tu lên đến thư phòng của Tể Quốc Hầu, xem bảo bối lão thái gia cất giữ.

Dương Hoàn Tu không nói nhiều, dọc đường toàn là Ngọc Khanh Thư nói cả. Tối đến, đầu óc Dương Hoàn Tu đã quay cuồng vì những món đồ quý kia.

Bữa tối là lúc báỉ kiến Dung thị, mẫu thân của Ngọc Khanh Thư. Dung thị cả ngày lễ phật, bà không muốn tiếp xúc với võ tướng như Dương Hoàn Tu lắm nên chỉ nói mấy câu đơn giản, dùng xong cơm là rời đi ngay.

Lúc Dương Hoàn Tu sắp đi, Ngọc Khanh Thư bỗng tâm huyết dâng trào, hưng phấn cười nói, “Hoàn Tu, qua mấy ngày nữa là được nghỉ, chúng ta đi đạp thanh đi!” Còn nói thêm, “Ngày mai ta phải dạy Lục điện hạ luyện chữ vẽ tranh, ta sẽ tới tìm ngươi hơi muộn, rồi chúng ta ăn ở bên ngoài nhé.”

Nói xong, y không chờ Dương Hoàn Tu trả lời đã xoay người hồi phủ. Cửa lớn phủ Tể Quốc Hầu vừa đóng, Dương Hoàn Tu nhìn y rời đi, chỉ cảm thấy gió lạnh phía sau lưng vù vù thổi.

Ngọc Khanh Thư viết chữ đẹp, vẽ tranh cũng đẹp; có lần Bá Ngôn vừa mới rời khỏi nhà y đã tiến cung dự gia yến, tay còn mang theo thư họa y vẽ, Hiền phi nương nương vừa trông thấy đã yêu thích mười phần, liền năn nỉ Hoàng đế mời Ngọc Khanh Thư tới dạy Lục hoàng tử viết chữ vẽ tranh. Hiền phi ít khi yêu cầu Hoàng đế việc gì, vì thế Hoàng đế đồng ý ngay lập tức, ngày hôm sau đã cho đòi Ngọc Khanh Thư tiến cung nói chuyện. Từ đó về sau, trừ bỏ ngày nghỉ và ngày lễ, Ngọc Khanh Thư cứ mỗi năm ngày sẽ tiến cung dạy Lục hoàng tử một lần.

Sau lại có người cười nói với y, cũng may là dạy dỗ Lục điện hạ, người cách năm ngày mới phải dạy một lần, nếu như là dạy Thái tử điện hạ, có khi người phải từ chức Lễ bộ Thị lang ấy chứ.

Vấn đề này thật khó trả lời, Ngọc Khanh Thư chỉ đành lúng túng cười cười, chuyển đề tài sang hướng khác.

Dương Hoành Tu nghe Trần Thích Linh kể chuyện này, hỏi vì sao Ngọc Khanh Thư lại khó trả lời, Trần Thích Linh nói, Thái tử điện hạ và Lục điện hạ đều là hoàng tử, nếu có thể không đắc tội ai thì vẫn hơn.

Nói đến Thái tử, Dương Hoành Tu lại nhớ đến tiểu muội nhà mình.

Hắn vừa mới hồi kinh đã nhờ người đưa thư tới Đông cung, chỉ là bên kia vẫn không trả lời. Hắn không dám tùy ý vào trong ấy, chỉ còn biết cách tận lực chờ đợi.

Tối hôm đó về đến nhà, quần gia đứng chờ ở cửa, nói cho hắn biết đã có tin tức từ Đông cung.

Còn bên phía phủ Tĩnh Quốc Hầu, mẫu thân Ngọc Khanh Thư là Dung thị gọi y vào phòng, hỏi y vài chuyện liên quan đến Dương Hoành Tu, Ngọc Khanh Thư đều nhất nhất đáp lại. Y thấy mẫu thân lần lần trảng hạt nghĩ ngợi điều gì, sau một lát thì nói, “Con muốn qua lại cùng hắn cũng không sao, nhưng chớ có quên, dù hắn giờ trông thế nào, cũng là người bước ra từ lò luyện tu la.”

Ngọc Khanh Thư mơ hồ biết điều mẫu thân lo lắng, nhưng y không coi là đúng, chỉ nghiêm túc an ủi mẫu thân một hồi.

Dương Hoành Tu không giống với những võ tướng trở về từ biên quan. Hắn không nóng nảy, không thô lỗ, không nói năng lỗ mãng, không dùng đao kiếm khoe tài, hắn không biết chuyện gì sẽ yên lặng lắng nghe, chỗ nào không hiểu sẽ khiêm tốn nghe chỉ dạy, ngay cả ngày đầu tiên gặp mặt bị y trắng trợn nhìn chăm chăm như vậy, hắn cũng chỉ buồn bực uống rượu mà thôi.

Nghĩ tới đây, Ngọc Khanh Thư lại cười đến cong cả mắt mi. Lúc ấy, y nhất thời hứng khởi, hơn nữa trước nay hiểu kì nên mới đi kiếm chuyện, ai ngờ lại thấy phản ứng ngoài dự liệu. Y kinh ngạc phát hiện, hóa ra muốn trêu chọc Dương Hoành Tu, không cần phải làm bất cứ điều gì khác, chỉ cần nhìn chăm chăm hắn là đủ. Ngọc Khanh Thư lại nghĩ, thảo nào Hoàng đế không cho hắn vào bộ Binh, chỉ bị người khác nhìn đã quần bách như vậy, sao có thể đối phó với những kẻ lọc lõi đây?

Hạ triều ngày hôm sau, khi Ngọc Khanh Thư tới hậu cung, Lục hoàng tử đã sớm bày giấy bút trong ngự hoa viên chờ y tới.

Lục hoàng tử đơn danh một chữ Dật, là con trai duy nhất của Hiền phi, năm nay vừa tròn mười lăm, là đối tượng chỉ phúc vi hôn của tiểu quận chúa Đông vương phủ. Đông vương là vị thân vương duy nhất được tiên hoàng sắc phong, cũng là bào đệ đồng mẫu của Hoàng đế, được ủy thác trọng trách tiểu phi bình loạn ở tây nam ba năm nên thường xuyên không ở kinh thành. Hiền phi để tiểu quận chúa sống cùng trong cung, ngày nào cũng bên cạnh Lục hoàng tử.

Tiểu quận chúa là nữ nhi Đông vương thu dưỡng, năm nay chín tuổi, thích quần lấy người bằng mình, cho nên mỗi lần tới chỗ Lục hoàng tử, Ngọc Khanh Thư đều thấy.

Lục hoàng tử thấy Ngọc Khanh Thư tới liền cung cung kính kính hành lễ, hỏi, “Ngọc đại nhân, hôm nay học viết gì?”

Ngọc Khanh Thư đảo mắt, cười nói, “Hôm nay không học viết, Lục điện hạ, vi thần sẽ dạy người vẽ.”

Tiểu quận chúa vừa nghe tới vẽ tranh đã sáng cả mắt, “Ta cũng học! Muốn vẽ Dật ca ca!”

Ngọc Khanh Thư cầm giấy bút, khí định thần nhàn vừa vẽ vừa nói, “Vẽ người phải học từ căn bản, ngày hôm nay học vẽ gương mặt, bắt đầu từ tướng mạo cơ bản nhất.”

Ngọc Khanh Thư càng vẽ ý cười càng sâu, Lục hoàng tử và tiểu quận chúa nhìn nhìn y, lại không rõ y đang cười cái gì.

“Lục điện hạ, tiểu quận chúa, vi thần vẽ một lần làm mẫu, đây là kiểu cơ bản nhất, hai người hãy vẽ mười lần, sau đó chúng ta vẽ tiếp cái khác.”

Ngọc Khanh Thư vẽ xong treo tranh lên, Lục điện hạ và tiểu quận chúa bắt đầu vẽ theo.

Bên kia dãy hành lang uốn khúc, Binh bộ Thượng thư sau khi diện kiến Hoàng đế thì theo sau nội thị ra ngoài, xa xa nhìn thấy trong ngự hoa viên có người. Hắn nhìn mấy lần, bỗng nhiên trước mắt nhá lên, thoáng chốc nhìn thấy gương mặt của Hoành Tu lão đệ. Binh bộ Thượng thư ngẩn người, nội thị phát hiện hắn không bước tiếp, nhìn theo tầm mắt hắn, cẩn thận trả lời, “Đó là Lục điện hạ và tiểu quận chúa, hôm nay là ngày luyện chữ vẽ tranh.”

Binh bộ Thượng thư gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó dở khóc dở cười thở dài, “Thật là...” rồi không tiếp nữa.

Buổi tối, Ngọc Khanh Thư tới Dương phủ, đưa Dương Hoành Tu tới Ngọc Lan Hương gặp vài vị bằng hữu của mình.

Ngọc Lan Hương là chốn văn nhân mặc khách rất thích tới tụ tập, nghe đàn thưởng nguyệt ngắm hoa, mỹ nhân làm bạn rượu ngon cùng bồi, khi mệt mỏi còn có nhuyễn ngọc ôn hương hầu hạ nghỉ ngơi.

Lần đầu tiên trong đời tới một nơi như thế, Dương Hoành Tu vừa bước vào cửa đã hoa cả mắt, nếu không phải có Ngọc Khanh Thư luôn nắm tay, chưa chắc hắn đã tìm được đường. Ngọc Khanh Thư và vài người bạn là khách quen của nơi này, gian phòng nhỏ bọn họ thường dùng có vị trí tốt nhất trong lầu. Khi Ngọc Khanh Thư và Dương Hoành Tu đến, mấy người kia đã bắt đầu uống rượu.

Ngọc Khanh Thư nhất nhất giới thiệu qua các bằng hữu của mình, lại đẩy Dương Hoành Tu về phía trước, nói, “Dương Hoành Tu.” Tiền tố không có, hậu tố cũng không.

Mấy người trong phòng chỉ có Ngọc Khanh Thư và Hình bộ Thị lang Phương Tông Huy làm quan trong triều, những người còn lại đều là thiếu gia những nhà quan to hoặc gia đình quyền quý, chính xác là những kẻ ăn chơi trác táng.

Dương Hoành Tu nhận thấy mọi người trong phòng đều không có cảm tình gì với mình nên không chen ngang nói chuyện, vì không có việc gì làm nên ngồi trong một góc. Một ý nghĩ bỗng lóe lên, hắn nhìn chằm chằm Ngọc Khanh Thư. Ngọc Khanh Thư không thể nhạy cảm bằng hắn, nửa ngày cũng không có phản ứng gì, thỉnh thoảng mới liếc mắt một cái, nở nụ cười như một cơn xuân phong, chẳng chút nhận ra mình là người đang bị nhìn chòng chọc. Đến người ngoài còn có phản ứng trước y.

Phương Tông Huy bưng chén uống một hớp nhỏ, giương mắt nhìn về phía Dương Hoành Tu, “Dương công tử chẳng chớp mắt lấy một lần, không thấy mệt sao?” Giọng nói lạnh băng, có cảm giác âm trầm.

Dương Hoành Tu nhớ đã từng gặp gã ở triều đường, cái tên thì cương trực kiên cường, ngoài thân lại chỉ là cái xác âm nhu tà mỹ. Trừ lần đó ra, hắn cũng không có ấn tượng gì khác. So với cái vị Hình bộ Thị lang này, Dương Hoành Tu còn để ý đến vị Hình bộ Thượng thư Lý đại nhân làm trò trước đủ loại quan lại, nói muốn “rủ Bá Ngôn tính sổ với người” hơn. Hình bộ Thượng thư Lý đại nhân là vị Thượng thư trẻ tuổi nhất trong lục bộ, thoát nhìn tuổi cũng xấp xỉ tuổi Phương Tông Huy, xem ra Phương Tông Huy đã không được thăng chức từ rất lâu rồi.

Phương Tông Huy vừa nói, mọi người dự tiệc lập tức im lặng nhìn về phía Dương Hoành Tu.

Ánh mắt Ngọc Khanh Thư vừa mới rơi xuống người Dương Hoành Tu, Dương Hoành Tu đã như lập tức phát hiện, quay đầu nhìn lại.

Phương Tông Huy ho nhẹ một tiếng, nói, “Khanh Thư, có phải ngươi nên giới thiệu lại lần nữa vị bằng hữu đang nhìn chằm chằm vào ngươi này không?”

Ngọc Khanh Thư vừa kinh ngạc ‘a’ một tiếng, Dương Hoành Tu liền bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành. Quả nhiên, Ngọc Khanh Thư sau khi kinh ngạc, mắt liền sáng ngời, lao về phía này trong chớp mắt. Sắc mặt Dương Hoành Tu thoáng chốc trắng bệch, chỉ kịp đỡ lấy y, không giữ thăng bằng được, cả người liền ngã về

phía sau. Tiếp đó là ‘rầm rầm’ vài tiếng vang lên, Dương Hoàn Tu đập lưng vào góc tường, ngồi trên lưng ghế khắc hoa, hai chân giơ thẳng, tư thế vô cùng bất nhã. Ngọc Khanh Thư ngồi trên người hắn, ôm cổ hắn dụi dụi, nở nụ cười thỏa mãn và phần khởi không gì sánh được, “Hoàn Tu, thế mà ngươi lại bắt chước ta, sao ngươi có thể đáng yêu như vậy!”

Nói xong, y nâng mặt Dương Hoàn Tu, hôn một cái thật mạnh vào gò má phải.

Lưng đang đau điếng, đầu óc cũng quay cuồng, Dương Hoàn Tu mặc Ngọc Khanh Thư giở trò, còn chưa kịp phản ứng, đám bằng hữu bên kia đã tru lên, “Khanh Thư, sao ta lại không biết ngươi có sở thích này?”

Ngọc Khanh Thư vẫn còn đang nâng mặt Dương Hoàn Tu, quay đầu cười khinh bỉ, “Bởi vì ngươi không đủ đáng yêu.”

Lại có người la to, “Thế Y Y cô nương thì phải làm sao?”

“Y Y không để ý đâu.” Ngọc Khanh Thư cười xong lại hôn một cái vào má trái Dương Hoàn Tu.

Phương Huy Tông thấy tình huống này cũng không khỏi ngại ngùng, “... Xin lỗi Dương công tử, tại hạ hiểu lầm rồi. Khanh Thư, bốn triều đã có quy định, đùa giỡn nữ... nam tử nhà lành trước đám đông, ừm, phạt hai mươi trượng.”

“... Phương Tông Huy, nhà ngươi dám nói bừa...” Ngọc Khanh Thư đặt tay lên vai Dương Hoàn Tu, áp sát vào tai hắn, thấp giọng, “Tên kia là một mỹ nhân độc như rắn rết!”

Phương Tông Huy không nhanh không chậm nói, “Ngọc Khanh Thư, ta nghe thấy đó.”

Ngọc Khanh Thư ôm Dương Hoàn Tu cười gượng giả ngu.

Rượu uống bán tuần, Dương Hoàn Tu ra ngoài hóng gió, Ngọc Khanh Thư sau đó cũng đi theo.

Một cơn gió có vị phấn son thổi qua, Dương Hoàn Tu có chút vô lực hỏi, “Bao giờ đi đập thanh cũng sẽ mời bọn họ sao?”

“Vốn tưởng có nhiều người sẽ vui hơn, nhưng thôi quên đi, chỉ cần hai chúng ta là đủ.” Ngọc Khanh Thư tựa lan can hí hóp mắt nhìn xuống dưới.

“... Tử Hề.”

“Ừm?” Vừa nghe thấy Dương Hoàn Tu gọi tên của mình, Ngọc Khanh Thư đã nở nụ cười.

“Trước đây ngươi đã gặp ta rồi sao?”

Ngọc Khanh Thư nghiêng đầu khó hiểu nhìn hắn.

“Ý ta nói là trước khi ta hồi kinh ấy. Ngươi có phải đã gặp ta rồi không, hay là ngươi lúc nào cũng đối xử như vậy với người xa lạ?” Nói đến nửa câu sau, Dương Hoàn Tu nhíu mày.

“Như thế nào?” Ngọc Khanh Thư hăng hái hỏi ngược lại.

Dương Hoàn Tu nhìn y, y cũng nhìn lại Dương Hoàn Tu, trong mắt là ý trêu ghẹo đối phương không tài nào hiểu rõ. Cuối cùng, Ngọc Khanh Thư là người đầu tiên rời mắt.

Y nói, “Ta đã từng thấy Dương lão Tướng quân.”

“Phụ thân ta?”

“Đúng thế.” Ngọc Khanh Thư lười biếng đuổi người, “Mười tám năm trước đã từng gặp một lần, ấn tượng vô cùng sâu sắc.”

“...”

“Lại nói tiếp, gia gia ta và Dương lão tướng quân là bạn cũ.” Ngọc Khanh Thư vươn tay, nhìn xuyên qua năm ngón những tài tử giai nhân đang đi lại phía dưới, giọng điệu thờ ơ, “Dù người khác có nói thế nào, năm đó người đưa ta đến Ngọc gia, là Dương lão Tướng quân.”

Có hơi nhớ Bát Ca.

Ngọc Khanh Thư nhớ ra Bát Ca mình đã tặng hôm trước, liền hỏi Dương Hoàn Tu, “Bát Ca sao rồi?”

Về mặt Dương Hoàn Tu đầy oán giận, “Ngoại trừ tên ta, chỉ biết có năm từ: ngu ngốc, đồ đần, đồ ngu, đồ ngốc, vô dụng!”

Ngọc Khanh Thư cười to, “Ồi ôi, người không dạy nó mấy từ khác sao? Lúc mua ta có dạy Bát Ca gọi tên người, nó bắt chước theo ngay, nó là một con chim thông minh đó chứ!”

Dương Hoàn Tu có phần thất bại, “Ta có dạy, nhưng trừ tên ta, nó biết có năm từ...”

Ngọc Khanh Thư vỗ vỗ lưng hấn an ủi, “Khi dạy Bát Ca học nói, phải vừa dạy vừa cho nó ăn. Nó nói một câu, người cho nó ăn một lần, thế nó mới chịu học.”

Dương Hoàn Tu gật đầu, “Ta về sẽ thử xem sao.”

Qua vài ngày, Ngọc Khanh Thư lại nghĩ tới con Bát Ca kia, hỏi Dương Hoàn Tu, “Bát Ca thế nào rồi? Dạy được nó mấy từ khác chưa?”

Dương Hoàn Tu vô cùng uể oải, “Chưa được, nó vẫn chỉ nói mấy từ ấy.”

Ngọc Khanh Thư thở dài dỗ dành, “Vậy người nghĩ cách cho nó chỉ nói mình tên người thôi.”

Dương Hoàn Tu càng thêm đưa đám, “Ta đã thử rồi, nó gọi tên ta một lần, ta cho nó ăn một lần, nó nói từ khác ta sẽ không cho.”

Ngọc Khanh Thư ngạc nhiên nói, “Thế người còn buồn bực cái gì?”

Dương Hoàn Tu khóc không ra nước mắt, “Ta cho nó ăn, nó sẽ gọi tên ta, khi không cho, nó liền nhét tên ta vào giữa mấy cái từ kia, xem ra còn không bằng lúc trước.”

Ngọc Khanh Thư không tin, một ngày nọ tới nhà Dương Hoàn Tu, Bát Ca thấy người là gọi, “Hoàn Tu! Hoàn Tu! Vô dụng! Ngu ngốc! Hoàn Tu! Đồ đần! Hoàn Tu! Đồ ngu! Đồ ngốc!”

Nhiều lần như vậy, Ngọc Khanh Thư bỏ lặn ra mà cười. Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Gió Xuân Đã Để Người Xem Mặt*

CHƯƠNG 5: GIÓ XUÂN ĐÃ ĐỂ NGƯỜI XEM MẶT*

Gần tới bình minh, tiểu đồng đang nửa ngủ nửa thức tựa mình bò dậy, vừa ngáp vừa run rẩy mặc thêm áo khoác. Cậu mở một khe cửa sổ nhỏ nhìn ra sắc trời bên ngoài. Ước chừng đã đến giờ, tiểu đồng trở lại giường mặc y phục cẩn thận, lại khoác thêm cái áo khoác bông màu xám tro rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài. Đi tới cạnh bên giếng nước trong sân, cậu dùng nước lạnh lau mặt qua quýt, sau đó chạy đến sương phòng cách vách, khẽ gõ cửa, thấp giọng gọi, “Thiếu gia, sắp tới canh năm rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng đáp bên trong đã vọng ra, “Vào đi.”

Tiểu đồng y lời đẩy cửa tiến vào, thiếu gia nhà cậu đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi cạnh bàn đọc sách.

“Người tới đứng bên lò sưởi một lát trước đi, rồi chúng ta xuất phát.” Ngọc Khanh Thư thấy tiểu đồng run lấy bà lấy bầy thì có phần không đành lòng.

Tiểu đồng gật đầu vâng theo, vội tới đứng bên cạnh lò sưởi. Gian buồng này vốn ấm áp hơn gian phòng cậu ngủ, tiểu đồng vừa vào đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cậu đứng bên cạnh lò sưởi một hồi, đứng đến khi cả mặt và tay đều bắt đầu ngứa ngáy thì mới nói, “Thiếu gia, chúng ta đi thôi.”

Ngọc Khanh Thư gật đầu, tiểu đồng lấy từ trong ngăn tủ ra một tấm áo choàng dày khoác lên cho y, đợi đến khi y ra khỏi phòng mới thổi tắt đèn, đóng cửa rồi đi.

Ngoài cửa lớn đã có kẻ theo hầu dắt ngựa chờ sẵn. Sắc trời còn mờ昧, chỉ vừa mới đủ để nhìn rõ mọi vật mà thôi. Ngọc Khanh Thư phóng người lên ngựa, khẽ quát một tiếng rồi chạy theo hướng ngoại thành.

Ngọc Khanh Thư tới cửa sau Đại Giác Tự thì dừng lại. Bên cạnh tường là một chiếc kệ nhỏ che màn màu lam đậm đang đậu sẵn. Ngọc Khanh Thư xuống ngựa, đi tới bên cạnh cửa, gõ hai hồi ngắn một hồi dài đủ ba cái, chẳng bao lâu, cửa mở ra.

Lúc này, tiểu đồng mới đuổi theo đến nơi, Ngọc Khanh Thư giao ngựa cho cậu rồi một mình đi vào chùa.

Tăng nhân dẫn đường cho y vẫn như thường lệ không nói lời nào, cứ thế vội vã bước đi, khi đưa y tới đại điện rồi thì đi mất.

Bên trong đại điện, một nữ tử đang quỳ lạy.

Nàng cầm tràng hạt trong tay, vải trắng che mặt, cho đến tận khi Ngọc Khanh Thư quỳ xuống bên cạnh mới mở mắt ra.

“Mục tỷ tỷ.” Ngọc Khanh Thư nhẹ giọng gọi.

Nữ tử được gọi là Mục tỷ tỷ không nhìn y mà dùng thanh âm thấp đến gần như không thể nghe thấy hỏi, “Phụ thân của ta có khỏe không?”

“Y Y cô nương gửi thư tới nói bá phụ đã không sao nữa rồi, xin Mục tỷ tỷ cứ yên tâm.”

“Vậy thì tốt.” Nữ tử thở phào nhẹ nhõm, thành kính bái lạy Phật tổ cao cao tại thượng.

“Nữ nhi bất hiếu, cha già bệnh nặng lại không thể phụng dưỡng bên cạnh, ngay cả chuyện hỏi thăm tình hình mà cũng phải cẩn thận như vậy. Nữ nhi thẹn với phụ mẫu, thẹn với tổ tông Mục gia.”

Hồng nhan bạc mệnh, mặc cho người xinh đẹp như hoa, một nụ cười khuynh thành khuynh quốc, mặc cho người cơ linh mẫn tiệp, đều không địch nổi cửu ngũ chí tôn một tay che trời— nhìn thấy một nữ tử như vậy, Ngọc Khanh Thư cũng không tránh khỏi cảm thán trong lòng.

“Tử Hề, mấy phen người hỗ trợ, ta không cách nào báo đáp.”

“Tử Hề làm không vì hồi báo, Mục tỷ tỷ trân trọng là được rồi.”

Nàng kia lại lạy vài lần nữa rồi mới đứng dậy rời đi. Ngọc Khanh Thư cũng đứng lên theo, chậm rãi bước phía sau.

“Mấy ngày trước người đã dạy Dật vẽ người, là vẽ vị Dương Tướng quân mới trở về từ biên quan cách đây không lâu phải không?”

Ngọc Khanh Thư ý cười tràn đầy khoe miệng, “Là Hoành Tu, ngày sau tỷ tỷ nhìn thấy, nhất định chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.”

“Nghe nói mấy ngày trước hần vừa đi gặp Thái tử, không biết đã nói với Thái tử những chuyện gì.”

“... Thái tử phi là tiểu muội của hần. Hần là huynh trưởng, hần sẽ lo lắng cho muội muội.”

Nữ tử cười cười, lại hỏi, “Vậy Tử Hề có lo cho tỷ tỷ của người không?”

“Đại tỷ giờ đã rời nhà vân du tứ hải, đang vô cùng hạnh phúc, Tử Hề không hề lo lắng.”

“Nghe giọng điệu của người, nói không lo lắng, nhưng lại có chút không cam lòng.”

“Tử Hề không dám.”

Hai người vừa đi vừa nói, đảo mắt đã tới cửa sau. Ngọc Khanh Thư giúp nàng đội mũ sa, nữ tử trước khi bước ra khỏi cửa thì ngừng lại nói, “Tử Hề, lui được thì lui.” Nàng không quay đầu, nói xong liền đi ngay. Ngọc Khanh Thư đứng bên cửa nhìn mấy người hầu đi tới, một bà lão đỡ nàng lên kệ.

Đội những người kia đi xa, Ngọc Khanh Thư mới xuất môn. Sau đó, cửa nhẹ nhàng đóng lại, khóa kín.

Y đi dọc theo đường tường quay, tới khúc quanh thì thấy tiểu đồng nhà mình đang ôm dây cương, dựa lưng vào tường ngủ say.

Ngọc Khanh Thư cười cười, đi tới bóp mặt tiểu đồng. Tiểu đồng giật mình tỉnh giấc, nhảy dựng lên.

Ngọc Khanh Thư giữ chặt cựa rồi nói, “Đừng vội, giờ ta muốn tới cổng thành chờ Dương Tướng quân. Người cầm số tiền này đến chỗ nào gần cổng thành mua vài thứ mà ăn, tìm chỗ ngủ một giấc, tối ta sẽ đến tìm người.”

Tiểu đồng nhận tiền hỏi lại, “Thiếu gia, em không cần đi theo sao?”

“Dương Tướng quân không thích có người đi theo. Người cứ chờ ta ở cổng thành là được. Mặt khác, nhớ mua cho ta hai túi tô đường ở tiệm Lý Ký.”

Tiểu đồng bắt đầu đi đành nghe lời đi trước như chỉ thị của thiếu gia.

Ngọc Khanh Thư nhìn trời, cười ngửa chậm rãi đến cổng thành, vừa hay cũng thấy Dương Hoàn Tu dắt ngựa đi tới.

Lúc này, thái dương cũng vừa ló rạng.

Dương Hoàn Tu thấy ngựa của Ngọc Khanh Thư thì sững sốt một hồi.

Ngọc Khanh Thư xuống ngựa, ngẩng đầu, vỗ vỗ cổ ngựa, đắc ý cười nói, “Vật được Hoàng đế ban thưởng này là hữu dụng nhất.”

“Ngựa tốt.” Dương Hoàn Tu bước mấy bước mà vẫn không quên nhìn ngựa của Ngọc Khanh Thư.

Thân thể chắc nịch, tứ chi thon dài, vó đi thoăn thoắt, bờm màu nâu được chải chuốt mượt mà, cương trắng đẹp đẽ, phong thái khác biệt.

“Nó tên là gì?”

“Vượng Tài.”

Dương Hoàn Tu ngây người, Ngọc Khanh Thư rạng rỡ.

“Ngựa tốt như vậy mà gọi là Vượng Tài, không sợ nó cắn người sao...”

Ngọc Khanh Thư ha ha cười vỗ vỗ Vượng Tài, “Vượng Tài, cắn hần!”

Vừa nói xong, ngựa thực sự ngửa cổ hí vang, gõ móng trước xuống đất mấy lần. Nó nghiêng đầu, đôi mắt to đen láy quan sát Dương Hoàn Tu.

“Ngoan lắm!” Ngọc Khanh Thư cầm lấy dây cương, ôm cổ ngựa, thuận thế cọ cọ vào bờm nó.

Dương Hoàn Tu lập tức nhớ đến đêm ở Ngọc Lan Hương đó, sau khi bị ngã, hần cũng nhận được cách đối xử này của y.

Hai người nói chuyện một lúc rồi mới lên ngựa đi vào khu rừng ở ngoại ô.

Dương Hoàn Tu mang theo cung tên và tiểu đao, hai người đi quanh trong rừng một lát, khi tìm thấy một khu đất trống thì ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngọc Khanh Thư ở lại nhóm lửa, Dương Hoàn Tu mang cung tên đi sâu vào trong rừng. Ngọc Khanh Thư giao dây cương Vượng Tài cho hần, cười nói, “Thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Dương Hoàn Tu trong lòng vô cùng phấn khích, ngoài mặt lại chỉ mỉm cười, nói lời đa tạ rồi phóng ngựa rời đi. Hần mới đi không bao xa, chợt nghe Ngọc Khanh Thư phía sau hô to, “Không được phép cười nó bỏ trốn đâu đấy!” Dương Hoàn Tu á khẩu.

Ngọc Khanh Thư cởi áo choàng, nhặt nhanh cành cây bốn phía rồi dùng hỏa chiết tử đốt lên, cời cời lửa đợi Dương Hoàn Tu trở về.

Khi y đã sắp ngủ gật đến nơi, một hồi vó ngựa truyền đến, Ngọc Khanh Thư nhìn theo hướng phát ra âm thanh, mặt mày tươi rói.

Xa xa, Dương Hoàn Tu đang cười ngửa phi tới, cổ áo mở rộng, tay áo vén cao, một tay cầm cương, một tay cầm trường cung, thỉnh thoảng lại quan sát hai bên. Ánh mặt trời chiếu trên người hần, rọi sáng mồ hôi còn đọng trên trán, rồi lại xuôi theo gương mặt, rơi vào vạt áo, sáng bừng.

Đẹp quá.

Ngọc Khanh Thư ngồi trên tấm thảm trải dày hai tay chống má nhìn Dương Hoành Tu, cười híp mắt.

“Sao vậy?” Dương Hoành Tu bị y nhìn có chút xấu hổ, gỡ một con gà rừng trên lưng ngựa xuống đưa y.

“Nếu người bị cảm lạnh, ta sẽ khám bệnh cho.” Khanh Thư không cầm gà rừng, vươn tay sờ trán Dương Hoành Tu, từ trán lại sờ dần xuống dưới khuôn mặt, sờ tới cổ áo đang mở rộng, tới đằng sau gáy, chỗ trí mệnh.

Dương Hoành Tu nhìn đôi mắt thăm thẳm ý cười của y, lại một lần nữa không phản ứng kịp, đến tận khi bị bàn tay lạnh cóng của Ngọc Khanh Thư luồn vào trong áo mới rung mình một cái.

Đôi mắt Ngọc Khanh Thư sáng lên, “A, cảm lạnh rồi!”

Sau đó, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, y rút tay, nhận lấy con gà rừng quơ quơ, nhìn về phía Dương Hoành Tu, giả bộ ngây thơ, “Hoành Tu, làm gì tiếp theo đây? Đắp bùn vào trước hay là nướng luôn?”

Dương Hoành Tu vẫn duy trì tư thế lúc trước, thụ động trả lời, “Nướng... luôn.”

Ngọc Khanh Thư không biết Dương Hoành Tu đang suy nghĩ gì, Dương Hoành Tu cũng không biết Ngọc Khanh Thư đang suy nghĩ gì.

Đêm đó, ở Ngọc Lan Hương, Ngọc Khanh Thư nói đã từng gặp phụ thân hắn, nhưng Dương Hoành Tu tới tận giờ vẫn chưa từng nghe phụ thân nhắc tới đứa con út Ngọc gia này, cũng quả thực chưa từng nghe thấy phụ thân chỉ trích gì Ngọc gia Tĩnh Quốc Hầu. Còn như chuyện nhà của Ngọc gia, hắn có muốn hỏi cũng không tiện hỏi. Hắn không rõ giao tình giữa mình và Ngọc Khanh Thư đang ở mức nào.

Khi vẫn còn đang phân vân, hắn bỗng cảm thấy vạt áo của mình bị ai đó kéo kéo, nghiêng người quan sát, ra là Ngọc Khanh Thư đang nhìn bằng ánh mắt trông mong.

“Phải chờ thêm một lúc nữa, người đói bụng à?”

Ngọc Khanh Thư gật đầu, “Ta dậy sớm, đến giờ vẫn chưa ăn gì.”

“Người nên ăn chút gì trước khi ra khỏi nhà chứ. Chờ thêm chút nữa, sắp được rồi.” Sâu thẳm nội tâm không khỏi dịu dàng, Dương Hoành Tu có chút nuông chiều vỗ vỗ vai y, bỗng nghĩ: Nếu như mình có một người đệ đệ, có lẽ cũng có dáng vẻ này.

Ngọc Khanh Thư nhìn ngọn lửa bập bùng, đột nhiên hỏi, “Hoành Tu, các tướng sĩ đánh giặc bên ngoài cũng học võ giống như những người trong võ lâm sao?”

Dương Hoành Tu không biết vì sao y lại hỏi việc này, liền đáp đúng sự thật, “Không giống lắm. Các tướng sĩ luyện kỹ năng giết địch đơn giản mà hiệu quả, trong chiến trận một chọi một chỉ cần nhanh giành chiến thắng, giữ vững trận địa là được. Nói chung, theo như người trong võ lâm, đó gọi là ngoại công. Còn những kẻ hành tẩu giang hồ, đại đa số đều luyện nội công, lấy việc cường thân kiện thể làm mục đích căn bản, còn về trường phái của các môn phái thì ta không rõ lắm.”

“Vậy người thì sao? Ta nghe nói khi người còn bé, Dương lão Tướng quân đã từng mời cao thủ võ lâm tới dạy người.”

“Cái gì mà cao thủ võ lâm?” Dương Hoành Tu bật cười, “Người nghe ở đâu thế? Sư phụ ta là một đại phu, những điều ta được học đều là phương pháp xử lý khi bị thương hoặc khi trúng độc. Tình hình trên chiến trường hay thay đổi, phụ thân muốn ta có khả năng ứng phó với nhiều trường hợp ngoài ý muốn.”

“Thế à... Ta còn định hỏi người xem có thứ võ công gì lợi hại không, dạy cho ta một ít.” Ngọc Khanh Thư có chút thất vọng bĩu môi, “Vốn Ngọc gia cũng là võ lâm thế gia, nghe nói còn có võ công gia truyền gì đó, nhưng bởi ta trước sau không phải người Ngọc gia, cho nên chẳng có ai dạy ta cả. Nhưng mà ta vẫn muốn học một loại võ công thật lợi hại.”

Dương Hoành Tu ngạc nhiên— về chuyện Ngọc gia xuất thân nhà võ hắn đã từng nghe. Năm đó, Minh đế nghênh thú nữ nhi Ngọc gia, một trong bảy thế gia lớn trong võ lâm, sau đó, nhờ sự bang trợ của gia tộc

này, mượn danh nghĩa thanh quân trắc (ám chỉ việc thanh trừ những phần tử xấu bên cạnh vua. Vốn là một hành động chính nghĩa, nhưng thường trở thành lý do chủ yếu của những kẻ phản loạn chống lại chính quyền trung ương) mang năm vạn binh lính đánh vào kinh thành. Sau đó, Huệ đế vì hổ thẹn mà tự vẫn. Dưới sự đề cử của quần thần, Minh đế đăng cơ. Lúc đó, võ học của người Ngọc gia đứng thứ hai, nhưng thuật dịch dung lại độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Sau khi Minh đế đăng cơ, vì sợ quân vương kiêng dè, trước mặt mọi người, Ngọc gia hủy bảo kiếm gia truyền, cũng cam kết đời đời Ngọc gia không làm võ quan. Còn thuật dịch dung, người đứng đầu Ngọc gia cấm con cháu trong tộc sử dụng và truyền thụ cho kẻ khác, vì thế, đến nay gần như đã thất truyền.

Những chuyện này thật thật giả giả, Dương Hoàng Tu ít nhiều cũng đã từng nghe, nhưng cái gì gọi là ‘trước sau không phải người Ngọc gia’?

Ngọc Khanh Thư thấy hần khó hiểu thì sửng sốt, “Người không biết ta là con nuôi của Ngọc gia sao?”

Dương Hoàng Tu không nói, dùng ánh mắt trợn trừng của mình để khẳng định đáp án.

Ngọc Khanh Thư không khỏi cười khở, “Chuyện này cả triều văn võ đều biết, thế mà Trần đại nhân lại không nói cho người.” Sau đó, y như bưng tỉnh ngộ, “Hóa ra đó là nguyên nhân ngày đó ở Ngọc Lan Hương, khi ta nói là Dương lão Tướng quân đưa ta tới Ngọc gia, người lại có vẻ mặt như vậy.”

Về mặt như vậy? Dương Hoàng Tu nghĩ lại, tất nhiên là không nghĩ ra.

“Phải nói thế nào nhỉ... Khoảng mười tám năm trước, phu thê trưởng tử Ngọc gia gặp cướp trên núi, trưởng tử bị giết, đứa bé sáu tuổi bị cướp đi. Chuyện này tra xét nửa năm mà không có chút manh mối, cũng không tìm được đứa bé. Phu nhân trưởng tử mất cả trạng phu và con nhỏ, kích động đến mức thần chí mơ hồ, vừa tỉnh lại là sẽ tìm con. Rốt cục, có một ngày, trên đường trở về từ hoàng cung, bà nhìn thấy một đứa bé, một mực khẳng định đó là đứa con đã mất của mình. Đương nhiên, mọi người biết bà không minh mẫn, nhưng không chịu nổi bà khàn giọng kêu khóc cầu xin, lão thái gia không có cách nào khác đành phải người tìm đứa bé bà đã nhìn thấy bên đường kia, sau khi tìm được thì đưa về Ngọc gia nuôi dưỡng như vị thiếu gia đã thất lạc. Đứa bé đó chính là ta.”

“... Đến giờ phu nhân vẫn không biết sao?” Dương Hoàng Tu đã hiểu tổng thể vấn đề thì bắt đầu suy đoán.

“Biết rồi. Ta đến Ngọc gia không lâu, mẫu thân đã tỉnh táo trở lại, nhưng đứa bé kia vẫn không cách nào tìm được. Ngọc gia đã đâm lao đành phải theo lao, để ta tiếp tục làm ‘Ngọc Khanh Thư.’” Sau đó, Ngọc Khanh Thư hạ giọng, thần bí nói, “Ngọc Khanh Thư nhỏ hơn ta hai tuổi, thực ra năm nay ta hai mươi sáu. Ngoài ra, ta vốn mang họ Triệu, sinh vào đầu tháng ba, cho nên gọi là Triệu Tam. Đừng bao giờ nói với người khác nhé, tên này nghe buồn cười quá.” Nói xong, y cũng chính là người bật cười trước.

Dương Hoàng Tu mỉm cười, “Triệu Tử Hề rất dễ nghe.”

“Đúng thế đúng thế!” Đôi mắt Ngọc Khanh Thư sáng lên, “Lúc đó, lão thái gia sai người tìm ta khắp nơi mà không tìm được, là Dương lão Tướng quân tìm thấy ta, đưa ta đến Ngọc gia hỏi có đúng là đứa trẻ này không, mẫu thân ôm lấy ta khóc, nói đúng vậy.”

“Vậy người có gặp lại phụ mẫu thực sự của mình không?”

“Không, nghe nói Dương lão Tướng quân và Ngọc gia đã đưa cho phụ mẫu ta một khoản tiền trước khi chia tay rồi mới rời đi. Khi mới tới Ngọc gia, ta oán giận họ bán ta, nhưng sau ngẫm lại, họ cũng là muốn tốt cho ta. Chúng ta dù sao cũng là gia đình nghèo khổ, bọn họ để ta tới Ngọc gia làm thiếu gia, hẳn là tốt hơn so với đi theo bọn họ. Bọn họ lại còn có thể nhận được thêm một khoản tiền, tại sao không làm chứ?” Ngọc Khanh Thư nhìn con gà rừng đã nướng vàng óng, thỏa mãn gật gù, nhìn Dương Hoàng Tu cười xấu xa, “Nhưng lúc đó, ta lại thấy vướng mắc một chuyện, Dương lão Tướng quân đến nhà ta, túm ta khiêng trên vai, không quan tâm ta vì quá sợ hãi mà khóc lóc, kêu gào, cứ thế khiêng thẳng ta tới phủ Tĩnh Quốc Hầu. Khi đó ta đặc biệt tò mò, có khi nào người này cũng luôn đối xử với con mình thô bạo như thế.”

Sau lưng một trận gió lạnh thổi qua, Dương Hoàng Tu cảm cành cây mà tay run rẩy, “Có... có thể ăn rồi...”

Ngọc Khanh Thư khen gà nướng của Dương Hoàng Tu không ngót lời, thế nhưng lại vô cùng xem thường rượu hần mang tới. Y vừa nói lần sau sau sẽ cho người ném thử cái gì gọi là rượu vừa thơm ngon vừa tinh khiết, vừa uống cạn sạch vỏ rượu mạnh mà Dương Hoàng Tu đem theo. Dương Hoàng Tu vô cùng bất đắc

đi, Ngọc Khanh Thư ngoại trừ chính bản thân y và con ngựa thì chẳng mang theo gì cả, cứ như người nói muốn ra ngoài đạp thanh thuận tiện chuẩn bị vài món ăn dần đã không phải y vậy.

Sau khi cơm nước no nê, cảm giác buồn ngủ ập tới.

Ngọc Khanh Thư hỗ trợ thu dọn xong, ngáp ngủ tựa trên thân cây nói muốn nghỉ ngơi một lúc, sau đó liền ngủ.

Lúc này đã qua trưa, ánh dương đang thì chói chang nhất, khí ẩm trong rừng cũng tan đi, bốn phía yên tĩnh, chỉ có đồng lửa là chưa tắt, thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách.

Dương Hoành Tu nằm tựa bên cạnh Ngọc Khanh Thư, cũng cảm thấy mệt mỏi. Ánh mặt trời xuyên qua cành cây chiếu lên người, hần có nhắm mắt cũng vẫn cảm nhận được. Hần nhớ tới khi mình cưỡi ngựa trở về, đưa con gà rừng cho Ngọc Khanh Thư, Ngọc Khanh Thư không nhận lấy.

Khi hần đang lơ mơ nửa ngủ nửa thức, xúc cảm trong trí nhớ lại trở nên rõ ràng, từ trán xuống đến mắt, từ mắt lại xuống đến cổ, rồi đến vành tai. Nếu hần không rung mình một cái, mọi sự sẽ thế nào? Có khi nào sẽ như lần trước, y càng lúc càng sát lại gần, đôi môi hơi mang khí lạnh dán trên khuôn mặt, hơi thở nóng ẩm nháy mắt phủ tràn bên tai...

Dương Hoành Tu bỗng dưng bừng tỉnh.

Bất giác, mặt đã đỏ bừng.

Hần cúi đầu, lấy tay che miệng mũi, ánh mắt lại rơi xuống gương mặt Ngọc Khanh Thư đang ngủ say bên cạnh.

Ngọc Khanh Thư dựa trên thân cây, hai mắt nhắm chặt, hơi nghiêng đầu, hai tay đặt dưới ***g ngực, mang dáng vẻ thỏa mãn sau khi đã cơm nước no nê.

Khê nhếch môi, hô hấp khẽ khàng, từ tốn, trầm tĩnh khác hẳn khi đang tỉnh.

Dương Hoành Tu nhìn một lát, rồi dần dần tiến lại.

Một tay chống xuống đất, một tay chống thân cây, nhót y ở giữa, từng chút từng chút một, thông thả mà an tĩnh, hần tiến tới gần xúc cảm lạnh lạnh, hơi thở ấm nóng trong trí nhớ. Sau đó, môi đụng môi, nhanh như chuồn chuồn lướt nước.

Từ đầu chí cuối, hần luôn mở to mắt, chờ Ngọc Khanh Thư đột nhiên nhảy dựng lên ôm hần, cười to nói, Hoành Tu, người lại bắt chước ta, thật đáng yêu; sau đó, y sẽ hôn một cái thật mạnh trên mặt hần.

Ngọc Khanh Thư lại không động dậy một chút nào.

Vẫn duy trì tư thế cơm no rượu say, đánh giấc ngon lành.

Dương Hoành Tu thở dài, một lần nữa ngồi xuống, nhìn trời, sờ sờ gương mặt nóng như đốt lửa, không nén nổi tự hỏi: Ta đang làm gì thế?

Sau đó, trong nháy mắt, hần biến sắc, nhảy lên khỏi mặt đất.

Kèm theo đó là mấy tiếng ‘vèo vèo’. Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Dương Hoành Tu nhanh chóng túm tay Ngọc Khanh Thư, kéo y tới bên cạnh. Sau đó, hần ôm y lăn vài vòng trên mặt đất, lăn đến cạnh bên mấy con ngựa. Hai con tuần mã ngưỡng đầu lên trời hí không ngừng.

Nơi hai người vừa ngủ, mấy ám tiễn cắm sâu vào đất.

Dương Hoành Tu đặt Ngọc Khanh Thư tựa vào cây to mà hai người buộc ngựa, nghiêng người về sau rút ra một thanh đao cạnh bụng ngựa, thuận thế chui vào bụi rậm trong rừng cây. Động tác của hần liền mạch dứt khoát, vài tiếng gào thét vang lên, mấy người bị mặt liền bị lôi tới bãi đất trống lúc nãy.

Ngọc Khanh Thư kinh ngạc đến ngây người nhìn biến cố đột nhiên xảy đến, nửa ngày không nói được một câu. Y khó khăn lắm mới ngăn được tay ngừng run, khi đứng lên, lại cảm thấy hai chân mềm nhũn.

Dương Hoành Tu tay cầm đại đao, thân đao sáng loáng nhuộm máu tươi, máu cũng nhuộm trên người hần thành một mảng lớn, nhìn mà thấy giật mình.

“Bị thương sao?” Ngọc Khanh Thư đi tới bên cạnh hắn, có chút hoảng sợ.

“Không, là của bọn chúng.” Dương Hoàn Tu lau vết máu dính trên mặt, ánh mắt lạnh băng, giọng nói không pha chút gì ấm áp.

Ngọc Khanh Thư lần đầu tiên nhìn thấy hắn như vậy, cảm thấy xa lạ vô cùng. Sau đó, y đi tới cạnh mấy tên bị mất, xem xét từng người một mới phát hiện tất cả đã tắt thở.

Nhanh nhẹn sạch sẽ, một đao lấy mạng, không lưu người sống. Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Chiếc Thuyền Để Nhớ Trên Lầu Trăng Soi*

CHƯƠNG 6: CHIẾC THUYỀN ĐỂ NHỚ TRÊN LẦU TRĂNG SOI*

Khi Phương Tông Huy và Ngọc Khanh Thư dẫn người tới khu rừng ở ngoại thành thì trời đã tối.

Men theo dấu hiệu tìm được chỗ lúc này, bọn họ lật từng cành cây lên, thi thể nằm ở phía dưới.

Phương Tông Huy sai người đặt thi thể lên xe đẩy rồi kiểm tra hiện trường. Sau khi đã xác nhận không còn quên gì nữa, gã mới nói với Ngọc Khanh Thư, “Người đi đi, còn lại cứ để ta xử lý.”

“Đa tạ.” Nói nhiều cũng vô ích, Ngọc Khanh Thư sau khi cảm tạ liền lập tức rời đi.

Ngọc Khanh Thư vừa mới đi, tức thì có một thuộc hạ thì thầm bên tai Phương Tông Huy, “Tất cả đều mất mạng bởi một đao, thủ pháp khá gọn ghẽ.”

Phương Tông Huy trầm tư trong chốc lát, hỏi, “Bình khí bọn chúng sử dụng đã thu gom hết chưa?”

“Bốn mũi ám tiễn, sáu thanh loan đao, đã thu nhặt đầy đủ.”

“Tốt lắm.” Phương Tông Huy chấp tay nói, “Để hai người lại đây, còn lại đi theo ta.”

Ngọc Khanh Thư cười ngựa về thành, sau khi về tới nơi liền xuống ngựa, đi bộ được vài bước đã thấy Dương Hoàn Tu đứng dựa tường trong một con ngõ nhỏ.

Ngọc Khanh Thư dắt ngựa bước nhanh tới, “Sao còn chưa về nhà?”

“... Không sao.” Thực ra, Dương Hoàn Tu cũng không rõ vì sao mình còn chưa về.

Ngọc Khanh Thư nhìn bốn phía, “Ngựa đâu rồi?”

“Nhờ đứa nhóc trong nhà người đưa về Dương phủ rồi.” Dương Hoàn Tu nhớ ra điều gì đó, lấy từ trong ngực ra hai bao giấy.

“Ô đường.” Ngọc Khanh Thư nở nụ cười, “Người một bao ta một bao, ta đã nhờ Tiểu Phú mua rồi giữ lại cho.” Tiểu Phú là tên của tiểu đồng thường đi theo Ngọc Khanh Thư.

Dương Hoàn Tu do dự một hồi rồi hỏi, “Có gì phiền phức không?”

“Cái gì?” Ngọc Khanh Thư nghiêng đầu nhìn hắn, sau mới hiểu được hắn có ý gì. Ánh nhìn giao với hắn trong nháy mắt liền rời đi bất định, y cười có chút miễn cưỡng, “Không đâu, bắt tên gốc nhà Thừa tướng cảm miệng rất dễ. Huống hồ người sai là gã, nếu truy cứu cũng là gã chịu.”

Dương Hoàn Tu nhìn dáng vẻ Ngọc Khanh Thư, nhất thời thấy khó chịu trong lòng.

Mất nhìn đi nơi khác, Ngọc Khanh Thư không yên lòng nói, “Hoàn Tu, lần sau, dù người có lý đến đâu, muốn đi đánh kẻ khác nhớ phải che mặt, ngoài ra, không nên tự giới thiệu mình.”

Khi phát hiện ra bình khí kẻ đánh lén hai người dùng có kí hiệu của phủ Thừa tướng, Ngọc Khanh Thư lấy làm kinh hãi, tưởng rằng đã dính phải phiền phức lớn nào, kết quả hỏi ra lại chỉ là, cách đây không lâu, giữa Dương Hoàn Tu và đứa con phá của nhà Thừa tướng xảy ra chút xích mích. Tên nhà Thừa tướng kia nổi danh là kẻ bắt tài vô học, lòng dạ nhỏ nhen có thù tất báo, ngay cả những công tử gia đình quyền quý cùng dạng cũng xem thường không kết giao với gã. Nếu sau lưng không có cha làm chỗ dựa, tên vô lại đầu đường xó chợ này đã sớm bị nhốt vào đại lao. Là người bình thường, có ai lại chỉ vì một chút chuyện nhỏ

nhặt trên đường mà phái người hạ sát thủ. Huống hồ, đối phương lại là mệnh quan triều đình, chuyện dù có bị người biết hay không cũng sẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nhưng vì là đó là vị kia nhà Thừa tướng, có lẽ mọi sự có thể nói xuôi. Theo như lời một quan viên đã nói, từ trong ra ngoài tên phá gia chi tử kia, đặc biệt là đầu óc, còn không bằng loài chó lợn.

Nhưng dù sao cũng là sáu mạng người sống, lấy việc này để trị tội tên bại gia kia cũng bất tiện. Mặt khác, dù ít dù nhiều chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ Dương Hoành Tu. Sau nhiều lần suy xét, cuối cùng, Ngọc Khanh Thư quyết định nhờ đồng liêu đứng ra giải quyết. Vì vậy, sau khi cùng Dương Hoành Tu giấu thi thể rồi trở về thành, Ngọc Khanh Thư để Dương Hoành Tu về nhà trước, còn y tới Hoàn Thúc Các gọi Phương Tông Huy đang dùng cơm ra. Phương Tông Huy trước tiên về Hình bộ điều động người, sau đó mới ra ngoại thành. Phương Tông Huy nói chuyện này không có vấn đề gì, những chuyện khác cứ để mình xử lý, không cần Ngọc Khanh Thư hỏi lại nữa.

Chỉ là khi chuyện ấy xảy ra, nhớ tới Dương Hoành Tu cầm đao với vẻ mặt hồ hững, Ngọc Khanh Thư toàn thân trên dưới, từ trong ra ngoài đều trở nên đông cứng.

Nhìn mà khiếp sợ.

— nếu có một ngày ta trở thành kẻ địch của ngươi, có phải ngươi cũng sẽ đối xử với ta như những tên bịt mặt kia không, khi ta còn chưa kịp phản ứng, ngươi đã một đao lấy mạng?

Kinh sợ trước suy nghĩ của mình, Ngọc Khanh Thư lắc đầu, y không nên nghĩ đến những việc này.

“Khó chịu sao?” Dương Hoành Tu ít khi chủ động quan tâm, Ngọc Khanh Thư lại lắc đầu.

“Hoành Tu.” Ngọc Khanh Thư nắm lấy ống tay áo của hắn, thấp giọng nói, “Sau này ngươi...”

Sau này thế nào? Nói đến đây lại không cách nào tiếp tục.

Y đương nhiên biết chiến sự nơi biên quan vô cùng khốc liệt, chiến trường không buông tha cho ai, chỉ hơi chút phân tâm hơn chút chần chờ, bản thân chính là kẻ tử trận. Mới bảy tuổi đã sinh tồn dưới hoàn cảnh này, hơn hai mươi năm lưỡi đao liếm máu đã rèn đúc ra một Dương Hoành Tu với trực giác nhạy bén vô cùng, với thói quen quyết đoán ra chiêu trí mạng đối với nguy hiểm trước mắt. Nhưng nơi này không phải là chiến trường biên quan nơi không chết thì ta mất mạng, nơi này là kinh thành dưới trướng Thiên tử, hẳn lúc nào cũng phải khống chế bản thân ra tay đúng mực, cho dù là ở thời khắc sinh tử tồn vong.

Thế mà Ngọc Khanh Thư lại chẳng nói nên lời.

Bất một người có thói quen khi nguy cấp một chiêu giết người phải cân nhắc xuất thủ đúng mực cũng chẳng khác nào bất hủ phân tâm phân thần, đối phương chỉ là những kẻ lâu la như hôm nay thì không sao, vạn nhất gặp phải cao thủ chân chính, hẳn sẽ mất mạng.

Ngọc Khanh Thư vừa miên man suy nghĩ vừa nhíu nhíu mày, Dương Hoành Tu nhìn thế lại càng thấy khó chịu. Hắn đang chờ nghe câu tiếp theo mà mãi không thấy, chỉ có sắc mặt Ngọc Khanh Thư càng ngày càng xấu.

Dương Hoành Tu vô thức vuốt lên vùng giữa lông mày của y đang cau lại, “Không phải ngươi đã nói nhíu mày sẽ nhanh già sao?”

Ngọc Khanh Thư sững sốt rồi lại lập tức bật cười.

Dương Hoành Tu chờ y nói, Hoành Tu, ngươi thật đáng yêu.

Ngọc Khanh Thư lại chỉ nhìn hắn cười, sau đó nói, “Không còn sớm nữa, Hoành Tu, ngươi về nghỉ ngơi trước đi, tối nay ăn cơm nhiều một chút.” Nói xong, y liền dẫn ngựa rời đi.

Dương Hoành Tu liên tiếp không nghe được những câu hắn cho rằng sẽ được nghe, cuối cùng còn phải nghe một câu từ biệt nói cho có lệ, cho nên cực kỳ buồn bực.

.

Ngọc Khanh Thư vừa về nhà đã bị mẫu thân gọi tới.

Dung thị cúi đầu niệm Phật, không nhìn y mà nói, “Sáng nay, con đi rất sớm.”

“Con đã hẹn Dương Tướng quân đi đập thanh.” Ngọc Khanh Thư hơi chút uể oải.

“Đập thanh mà cũng phải đi sớm vậy sao?”

“Mẫu thân muốn hỏi con việc gì?”

Dung thị khẽ thở dài, “Con đi gặp Phù Nguyệt sao?”

Ngọc Khanh Thư mặt cười, đáp lại, “Đại tỷ ở nơi nào con còn không biết, làm sao có thể gặp?”

Dung thị trầm mặc một hồi mới nói, “Cũng được, nếu con thấy nó thì nói với nó, thỉnh thoảng về thăm nhà một lúc, lão gia tử chỉ nhất thời tức giận, nếu nó không thích Thường đại nhân thì không lấy là được.”

“Vâng.” Biết nhiều lời vô ích, nếu Dung thị đã cho rằng như thế, y có cãi cũng không thay đổi được suy nghĩ của bà, đơn giản là thuận theo thôi.

Dung thị rót rượu pha trà, gạt đầu, “Con đã mệt chết rồi, không cần dùng cơm tối với ta nữa, muốn ăn gì thì bảo nhà bếp làm rồi đưa tới tận phòng, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Mẫu thân cũng giữ gìn sức khỏe.”

Khẩu đầu rời đi, Ngọc Khanh Thư trở về phòng luôn, ngã xuống giường, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Y nhắm mắt vào là thấy Dương Hoàn Tu tay cầm đao toàn thân nhuốm máu, lạnh lùng nhìn y như người xa lạ.

Có lẽ đó mới thực sự là Dương Hoàn Tu? Kẻ mạnh sống sót trên chiến trường, bất cứ khi nào, chỉ cần hấn muốn là có thể hóa thân thành ác quỷ Tu La.

Ánh mắt lạnh lẽo vô tình, giết người không do dự, không để cho đối phương may mắn cơ hội thở dốc.

Dương Hoàn Tu.

Tứ phẩm trung lang tướng, con trai của nguyên Phiêu Kị Tướng quân.

Bảy tuổi đã theo cha nam chinh bắc chiến, đến nay đã hai mươi năm. Tháng trước vừa phụng chỉ hồi kinh, được ngự ban danh hào Uy Vũ đại Tướng quân.

Là người ở buổi tiệc của Hoàng đế bị y nhìn đến mắt cả tự nhiên, liều mạng một mình uống rượu; là người bị hôn bị véo, cuối cùng cũng chỉ oán giận một câu, không hề trả lễ; là người uể oải nói với y, Bát Ca chỉ biết réo có mấy từ như vậy; là người thấy y đột nhiên nhào tới cũng sẽ không né không tránh, trái lại che chở y chu toàn; là người tay cầm cung tiễn, dưới ánh mặt trời cười Vượng Tài của y chậm rãi trở về; là người ngoan ngoãn nướng gà rừng cho y ăn; là người khi y ngủ thì dịu dàng như thế—

Ánh mắt ngưng đọng, tay vô thức chạm vào môi mình— là thật sao?

Y thực không phải là nằm mơ? Y có thật chỉ là bị bóng đè? Khi cố gắng mở mắt nhìn thấy một bóng hình mơ hồ, thật là Dương Hoàn Tu?

Khi y vẫn còn đang cố sức tỉnh lại, ai ngờ trời đất chao đảo, tỉnh lại khỏi cơn bóng đè, Dương Hoàn Tu đã kết thúc tất cả. Hấn xoay lưng về phía thái dương, trên y phục dính vết máu lớn, một tay cầm đao, một tay xóa sạch vết máu trên lưỡi đao, lạnh lùng như băng nói cho y biết, máu không phải là của hấn, là của những kẻ bị mặt kia.

Ngọc Khanh Thư ôm đầu rên rỉ, đủ loại dáng vẻ của Dương Hoàn Tu xoay quanh trong óc, chông chéo lại tách biệt, cuối cùng trở thành rối loạn.

.

Sau một thời gian ngắn, Dương Hoàn Tu phát hiện Ngọc Khanh Thư đang trốn tránh mình.

Sau khi hạ triều không đuổi theo hấn nói những việc muốn làm buổi tối, mỗi ngày sau khi xử lý công vụ cũng không tới Dương phủ quần lấy hấn đi hết chỗ này đến chỗ khác, càng miễn bàn tới ngày nghỉ, cả ngày cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Lúc đầu, Dương Hoành Tu còn tưởng do Lễ bộ bận rộn, bởi vì mấy ngày nay khi thượng triều, Ngọc Khanh Thư luôn mang dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, tựa như hôm qua đã phải làm việc tới khuya. Tới tận khi có lần Trần Thích Linh gặp mặt Lễ bộ Thượng thư, Thượng thư nói dạo này ít chuyện, rảnh rồi đến phát hoảng, Dương Hoành Tu mới biết mình đã đoán sai. Hắn lại nghĩ gia trưởng Ngọc gia lên tiếng không cho Ngọc Khanh Thư qua lại với mình, ai biết cùng ngày hôm đó hạ triều, hắn vừa ra tới cửa cung, đại ca Ngọc Khanh Thư đã kéo hắn qua một bên, hỏi hắn gần đây Ngọc Khanh Thư gặp chuyện gì mà luôn có vẻ mệt mỏi như vậy, lại không chịu nói vì sao. Lúc ấy, hắn mới biết mình lại đoán sai rồi. Sau đó, hắn nghĩ ra ba khả năng—

Trần Thích Linh nói: Ngọc đại nhân thích trêu chọc người khác, có tới bốn người đã từng bị y nói vừa gặp đã yêu trước mặt mọi người giống người.

Hình bộ Thượng thư Lý đại nhân nói: Có mới nói cũ, người dám thông đồng với Dương Tướng quân ngay trước mắt ta, không sợ ta rủ Bá Ngôn tới tính sổ với người sao?

Một vị bằng hữu của Ngọc Khanh Thư nói: Thế Y Y cô nương thì phải làm sao?

Sau đó, trong đầu lại hiện dáng vẻ Ngọc Khanh Thư và Bá Ngôn nói nói cười cười trong ngày tiếp phong yến.

Một loại tức giận không rõ lý do bùng lên.

Song hắn lại thấy kì quái—hắn lấy cái gì mà tức giận đây?

Ngọc Khanh Thư là gì của hắn? Hắn có tư cách gì bởi vì đối phương qua lại với kẻ khác mà tức giận? Tại sao lại lưu tâm tới việc Ngọc Khanh Thư trốn tránh hắn như vậy?

Nghĩ tới đây, hắn lại nghĩ ra một vấn đề cơ bản—Ngọc Khanh Thư là gì của hắn?

Khi y vừa xuất hiện, trực giác đã thấy không thích, càng về sau lại càng quen với cách biểu đạt của y, rồi từ bao giờ... học theo cách y biểu đạt?

Tự nhiên nhớ tới một màn trong khu rừng ở ngoại thành, tức giận của Dương Hoành Tu bỗng biến mất vô tung vô tích, thay vào đó là gương mặt càng ngày càng nóng và rung động vô hình trong ***g ngực.

Đêm đó, Dương Hoành Tu ngồi trong sân nhà mình uống rượu với trăng, lẩm bẩm, “Có phải là ta nên thành thân rồi...”

Dương bá đứng lúc đi qua nghe thấy những lời này của thiếu gia nhà mình thì không khỏi ngừng bước, nhìn lại Dương Hoành Tu đang thương cảm với trăng, bi thương chợt đến, lão cũng nước mắt ngấn dài. Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Muốn Kiếm Quế Hoa Cùng Chở Rượu*

CHƯƠNG 7: MUỐN KIẾM QUẾ HOA CÙNG CHỞ RƯỢU*

Dương Hoành Tu trần trọc suy nghĩ một đêm, cuối cùng quyết định ném căn nguyên vấn đề sang một bên, trước tiên phải xử lý việc trước mắt đã.

Có làm thế nào cũng không nghĩ ra lý do vì sao Ngọc Khanh Thư đột nhiên xa lánh, lại không muốn chết không minh bạch thế, vì vậy, hắn định hôm nay sau khi nghị triều phải túm được Ngọc Khanh Thư hỏi cho rõ ràng.

Thế nhưng kế hoạch luôn luôn biến đổi, vừa ra khỏi đại điện hoàng cung, hắn còn chưa kịp quay đầu tìm Ngọc Khanh Thư thì đã bị nội thị Đông cung gọi lại.

Thái tử phi mắc bệnh nhẹ, còn thêm nhớ mong huynh trưởng, Cố Thái tử liền sai người mời Dương Hoành Tu tới Đông cung một phen.

Muội muội sinh bệnh, Thái tử lại tự mình phái người tới, Dương Hoành Tu không thể không đi, chuyện có lớn bằng trời gì cũng phải để sang một bên đã.

Lúc sắp đi, hắn không cam lòng quay đầu liếc nhìn Ngọc Khanh Thư một cái. Người kia đang đi cùng Hình bộ Thượng thư lại bỗng nhiên giương mắt nhìn sang. Ánh mắt hai người một lần nữa không hẹn mà gặp.

“Dương Tướng quân?” Đi mấy bước, nội thị phát hiện Dương Hoàn Tu không theo kịp thì cất tiếng gọi.

Dương Hoàn Tu vội vàng đáp trả rồi đi theo.

Ngọc Khanh Thư nhìn bóng lưng hắn, khẽ mỉm cười.

Thái tử phi mắc bệnh nhẹ, nhớ mong huynh trưởng.

Nhớ huynh trưởng có lẽ là thật, nhưng mắc bệnh nhẹ thì...

Hắn thấy tiểu muội nhà mình tay cầm tranh, nghiêng người dựa tháp, khoe miệng mỉm cười, đúng là không giống dáng vẻ đang mệt mỏi chút nào...

“Vi thần ra mắt Thái tử phi điện hạ.” Lễ nghi nên có thì vẫn cần phải có, Dương Hoàn Tu quỳ xuống theo đúng khuôn phép.

“Ở đây không có người khác, không cần đa lễ, ca ca mau đứng lên.” Thái tử phi tiến lên vài bước nâng huynh trưởng dậy, vừa cười vừa đưa bức tranh tới tay Dương Hoàn Tu, “Mau xem đi.”

Dương Hoàn Tu không rõ chỉ vào bức tranh, “Sao thế?”

“Nhìn xem đây là ai?”

“... Ai đó.”

Thái tử phi có vẻ rất chờ mong, khuôn mặt của người trong tranh cũng quen quen, nhưng Dương Hoàn Tu nghĩ tới từng người mình quen một mà vẫn không nghĩ ra ai.

Thái tử phi tựa hồ đã sớm đoán được chuyện này. Nàng như ảo thuật lấy một chiếc gương đồng từ phía sau đưa cho Dương Hoàn Tu.

Dương Hoàn Tu càng ngày càng mù mờ. Hắn nhìn gương rồi lại nhìn Thái tử phi mà ngẩn người, ngẩn ngẩn bức tranh một hồi thì bình tĩnh.

“Là ta sao?”

Thái tử phi gật đầu, “Giống không?”

“Muội vẽ?”

“Lục hoàng đệ vẽ, cả Đồng Quận chúa cũng vẽ, vẽ rất nhiều bản, đem khắp nơi tặng cho mọi người!”

Lục Hoàng tử? Đồng Quận chúa?

Dương Hoàn Tu vô cùng chắc chắn mình chưa từng gặp gỡ hai người này, nhưng hình như đã nghe thấy hai người này ở đâu rồi.

“Là Ngọc đại nhân ở Lễ bộ dạy đấy, bọn họ đã vẽ không ít. Ca ca chưa từng tới hậu cung đã trở thành người nổi danh ở đó.” Thái tử phi có chút hả hê, “Nếu để Bệ hạ trông thấy, không biết Người sẽ nghĩ thế nào nhỉ?”

Mặt Dương Hoàn Tu thoát đỏ thoát trắng, khi hắn nghe nói là Ngọc Khanh Thư dạy thì lại càng thêm đỏ khốc đỏ cười.

Để Thái tử phi trêu chọc một trận rồi dùng cơm xong, Dương Hoàn Tu mới có thể thoát thân.

Ra khỏi Đông cung, Dương Hoàn Tu trực tiếp đi tới Lễ bộ, ai ngờ người trong Lễ bộ nói với hắn, Ngọc Khanh Thư lúc này đã ra ngoài làm việc, không biết bao giờ mới trở về.

Dương Hoàn Tu thấy mình làm việc uống công thì có chút thất vọng, lại nghĩ tới lời muội muội, hắn thực sự bắt đầu lo lắng, vạn nhất Hoàng đế biết chuyện hỏi hắn, hắn phải trả lời thế nào?

Hắn đi khỏi hoàng cung lại trùng hợp gặp một bộ hạ cũ của phụ thân, tên võ tướng kia lĩnh một chức quan còn nhàn tản hơn Dương Hoàn Tu, Hoàng đế cho đòi thì có thể thượng triều, nếu không cho đòi, đến cả

thượng triều cũng không cần nữa. Gã gặp được Dương Hoàn Tu thì hết sức cao hứng, cứ muốn mời hắn đến nhà ôn chuyện, Dương Hoàn Tu không lay chuyển được đành phải đi theo.

Lần gặp gỡ này kéo dài tới tận buổi tối, đối phương nhiệt tình đến mức nhất định phải giữ Dương Hoàn Tu ở lại dùng bữa rồi mới có thể rời đi. Dương Hoàn Tu bất đắc dĩ, tuy bỏ lỡ thời gian Ngọc Khanh Thư về nhà thì có chút phiền muộn trong lòng, hắn nghĩ thầm ngày mai sẽ hỏi thăm sau vậy.

Dương Hoàn Tu về tới nhà thì trời đã tối, nô bộc trong nhà đang thêm dầu vào đèn ***g treo trước cửa lớn.

Hắn vừa đi vừa nghe hạ nhân nói, “Ngọc đại nhân đã tới được một canh giờ rồi, giờ đang ở sân sau với tổng quản.”

Dương Hoàn Tu dừng bước, “Ngọc đại nhân? Ngọc đại nhân nào?”

“Là người bạn tốt của thiếu gia đó, Lễ bộ Thị lang đại nhân.”

Tên hạ nhân kia không rõ vì sao thiếu gia lại kinh ngạc thế, đến cả đèn ***g cũng không cảm theo đã sai bước tới sân sau.

Dương Hoàn Tu vừa rẽ qua khúc ngoặt đã nghe thấy tiếng cười của Ngọc Khanh Thư, vài ngày chưa nghe thấy lại có cảm giác nhớ nhung.

Ngọc Khanh Thư và Dương bá ngồi bên bàn đá, trước mặt là một chồng tranh cuộn thật lớn.

Vừa nhìn thấy cuộn tranh, Dương Hoàn Tu đã cảm thấy hơi hơi đau đầu.

“Dương huynh đã về rồi!” Ngọc Khanh Thư phát hiện Dương Hoàn Tu xuất hiện, vội vàng vẫy tay với hắn, “Mau tới mau tới, đến xem đến xem!” Dáng vẻ hưng phấn có vài phần giống khi Thái tử phi cho hắn xem tranh.

Dương huynh? Tuy giọng nói Ngọc Khanh Thư không hờ hững như mấy ngày trước, nhưng một tiếng ‘Dương huynh’ dùng để xưng hô này vẫn làm Dương Hoàn Tu thoáng buồn phiền.

“Cái gì đây?” Không phải chân dung hắn mà là rất nhiều bức họa mỹ nhân.

“Dương bá đã mất cả một ngày để tìm cho huynh đây, hơn nửa số nữ nhi của những hộ gia đình tốt trong kinh thành đều ở đây!” Hai tay cầm cuộn tranh, Ngọc Khanh Thư hưng phấn đến mức sắp nhảy dựng lên.

“Hả?” Dương Hoàn Tu chưa phản ứng kịp, lật lật tranh rồi hỏi, “Để làm gì?”

“Thiếu gia, cậu không cần phải nói bất cứ điều gì nữa, hôm qua lão nô đã thấy hết rồi!” Dương bá nắm chặt tay hắn, giọng nói nghẹn ngào, “Đều tại lão nô không suy nghĩ chu toàn, thiếu gia ở bên ngoài nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có thể trở về không cần chinh chiến nữa, thế mà lão nô lại không nghĩ tới chuyện thành gia của thiếu gia!”

Khi Dương bá nói đến câu ‘Hôm qua lão nô đã thấy hết rồi’, Dương Hoàn Tu đen cả mặt, chờ đến câu ‘thành gia’, vẻ mặt hắn đã trở nên đông cứng.

Bên kia, Ngọc Khanh Thư một tay cầm tranh một tay nện bàn, cười lớn nói, “Dương huynh, huynh... Huynh thật đáng yêu, thề hẹn với Hằng Nga... Ha ha... Ha ha ha ha ha ha ha ha!!”

Ngọc Khanh Thư cố sức đấm bàn, nói cũng không thành lời đầy đủ.

Thề hẹn với Hằng Nga? Dương Hoàn Tu nhìn về phía Dương bá, Dương bá ngượng ngùng tránh mắt rồi lại ngượng ngùng nói, “Khi còn bé thiếu gia không phải đã có lần...”

Dương Hoàn Tu dở khóc dở cười, khoát khoát tay ý bảo lão không cần nói nữa.

“Bé ngoan, chúng ta, chúng ta đã chọn hộ người mấy người, người có muốn xem thử không?” Ngọc Khanh Thư nén cười, vươn tay đưa mấy cuộn tranh tới.

Dương Hoàn Tu nhận cuộn tranh, tiện tay ném sang một bên, “Để sau đi, ta chưa muốn thành thân.”

“Huynh đã hai mươi chín rồi còn chưa thành thân, định đợi đến nhi lập chi niên (30 tuổi, đây là tuổi lập thân, lập nghiệp) sao?” Ngọc Khanh Thư nhặt lại cuộn tranh hấn vừa ném, gỡ từng trang từng trang, “Ta thấy cô nương này không tệ, xem đi, môi hồng răng trắng, nghe nói giống tử tử hàng xóm khi huynh còn nhỏ tới bảy phần!”

Dương Hoành Tu ngẩn người, nhìn sang Dương bá— các người rốt cục đã nói những gì?

Dương bá vội đứng lên nói, “Thiếu gia, lão nô đột nhiên nhớ ra mình còn chưa xem xong sổ sách. Thiếu gia, Ngọc đại nhân, lão nô cáo lui trước.”

Dứt lời, không chờ Dương Hoành Tu đồng ý, lão đã khom lưng chạy chậm đi mất.

Bên này, Ngọc Khanh Thư vẫn đang chuyên tâm với bức họa trên tay, “Dương huynh Dương huynh, nhìn người này đi, ta thấy người này tốt đấy, có tướng vượng phu!”

“Tử Hề, nghe ta nói trước đã...”

Dương Hoành Tu một tay chống bàn đá, đối diện Ngọc Khanh Thư, cố gắng bắt y dừng lại. Ngọc Khanh Thư nhìn hấn, ý cười càng tăng, “Huynh thích người nào? Chớ xấu hổ, ta sẽ nhờ tẩu tẩu nhà ta làm mối giúp cho!”

“Không phải là việc này, ta có chuyện khác muốn hỏi người...”

“Chẳng có chuyện gì bằng chung thân đại sự của huynh đâu, đến đây, nhìn nhìn.”

“Đừng quan tâm tới nó nữa!” Dương Hoành Tu rống lên một tiếng, lấy tay vò nát cuộn tranh Ngọc Khanh Thư đã đưa cho mình.

Bốn phía lập tức yên lặng.

Ngọc Khanh Thư chấn động nhìn hấn, chớp mắt mấy cái rồi cúi đầu nói, “Được, kệ nó đi. Có vấn đề gì cứ hỏi.” Nụ cười bên môi vẫn không khép lại nửa phần.

Dương Hoành Tu nhìn y, trái lại không hỏi được.

Hỏi gì đây?

Hỏi người vì sao không để ý tới ta? Hỏi người gần đây ở bên ai thế? Hỏi người vì sao bỗng gọi Dương huynh?

Lời đến bên môi lại không cách nào thoát ra được.

Lặng im nửa ngày, Dương Hoành Tu bất đắc dĩ thở dài, “Người dạy Lục điện hạ vẽ tranh ta?”

Ngọc Khanh Thư ngược mắt nhìn hấn, mặt dần đỏ lên.

“Ta không cố ý... Vẽ vẽ lại vẽ...” Ngọc Khanh Thư cố gắng để mình thoát nhìn thật vô tội, nhưng lại không che giấu được ngọn lửa hưng phấn trong mắt khi trò đùa dai bị phát giác.

Dương Hoành Tu bắt đầu thấy đau đầu thực sự. Hấn đỡ trán, không biết nói gì cho phải.

“Hay ta bồi thường cho huynh nhé!” Ngọc Khanh Thư chợt nảy ra một ý, y vỗ tay, niềm kích động hòa trong giọng nói.

Dương Hoành Tu không thấy vụ bồi thường này là chuyện tốt lành gì, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của Ngọc Khanh Thư lại không tiện cự tuyệt.

Chờ đến khi xốc màn kiệu lên, nhìn thấy tám biển Ngọc Lan Hương, Dương Hoành Tu lần thứ hai khẳng định suy đoán của mình.

Lần này, bọn họ không đến tiểu gian lần trước dùng cơm mà đi tới một gian phòng trên lầu cao nhất. Trong phòng bày bàn và nước trà, bên cạnh kê một cái giường, hơn nữa còn là một cái giường lớn, một cái giường lớn màu phấn hồng.

Ngọc Khanh Thư nói bên tai nữ nhân tới chào hỏi điều gì đó. Nàng kia cười duyên vỗ ngực y, dong đưa rồi đi. Dương Hoành Tu nhìn thấy thế, trong lòng lại không thoải mái.

“Lần trước đã nói với người chỗ này không tốt rồi mà.”

“Sao lại thế?” Ngọc Khanh Thư thờ ơ hỏi lại, hé cửa thò đầu nhìn ra ngoài, “Người đẹp cảnh đẹp rượu cũng ngon, đời người như thế, còn cầu gì hơn?”

Dương Hoành Tu biết nói lý với Ngọc Khanh Thư có chút khó khăn, vì vậy, chuyện muốn hỏi không hỏi được, vấn đề cần giải quyết lại thêm một.

“Tối rồi tối rồi!” Ngọc Khanh Thư đột nhiên đóng cửa ngồi xuống cạnh bàn.

Dương Hoành Tu nhìn khoảng cách hai cái ghế khắc hoa, nghi ngờ hỏi, “Người còn mời người khác tới đây?”

Ngọc Khanh Thư còn chưa trả lời, cửa đã bị đẩy ra. Bốn nữ tử và hai thiếu niên bưng rượu và thức ăn lần lượt đi vào. Những nữ tử kia bày từng món từng món lên bàn, thuận thế tìm chỗ mà ngồi xuống. Hai thiếu niên đứng sau bưng bình rót rượu cho từng người một.

Chờ tới khi Dương Hoành Tu kịp phản ứng thì đã bị ba nữ tử vây xung quanh ba phía, hai người ôm cánh tay, một người ôm cổ, dán vào bên tai hân nũng nịu, “Công tử, ném thử điểm tâm đặc sắc của bản *** đi~”

Dương Hoành Tu nhất thời cảm thấy như sấm đánh bên tai. Hắn bị ba nữ tử quần lấy không biết làm thế nào, để tránh không cho các nàng dứt đồ ăn, hắn uống liền hai chén rượu, sau lại thấy không ổn, hắn đổi thành uống trà, chỉ trong chốc lát đã hết một bình.

Bên kia, một nữ tử vận y phục màu xanh biếc đang ngồi trên đùi Ngọc Khanh Thư. Hai người động tác thuần thục, phối hợp ăn ý, vừa nhìn đã biết là khách quen. Dương Hoành Tu qua kẻ hở né tránh được thoáng nhìn thấy bọn họ khanh khanh ta ta khe khẽ nói cười, một ngọn lửa không tên bỗng thiêu đốt trong ***g ngực.

“Mau tránh ra!” Dương Hoành Tu tránh né đến bực mình, đẩy nữ tử ở bên trái mình ra. Nữ tử kia chưa bao giờ gặp phải chuyện này, ngồi dưới đất sợ hãi nửa ngày chẳng thốt nên lời.

Ngọc Khanh Thư nhận ra bầu không khí bất thường ở bên kia, vội vàng nói, “Sao vậy, Dương huynh nếu không thích các nàng, có thể tìm...”

“Ra ngoài.” Giọng nói Dương Hoành Tu không cho người ta thương lượng, sát khí tỏa ra quanh thân khiến Ngọc Khanh Thư nhớ tới một màn trong khu rừng ngoại thành ngày ấy, sợ hãi nảy sinh trong lòng y.

“Các người ra ngoài trước đi.” Để ba nữ tử và hai thiếu niên rời đi trước, lại thấy Dương Hoành Tu lạnh mặt nhìn chằm chằm nữ tử bên người mình, y vội nói, “Y Y, nàng cũng đi trước đi.”

Y Y?

Dương Hoành Tu nhíu mày— đó là Y Y cô nương?

Ngọn lửa vô danh trong lòng bắt đầu cháy mạnh.

Mọi người rời đi, cửa cũng khóa lại.

Ngọc Khanh Thư dè dặt trở lại chỗ ngồi của mình.

“Ngồi đây.” Dương Hoành Tu vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Tuy không muốn tới gần Dương Hoành Tu lúc này, Ngọc Khanh Thư vẫn nhắm mắt đi sang ngồi cạnh.

“Người——”

“Xin lỗi!” Ngọc Khanh Thư lo trước tính sau, dứt khoát cúi đầu nói lời xin lỗi, “Ta chỉ muốn huynh không cần phải thề hẹn gì với nàng Hằng Nga nữa, ta chỉ muốn giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt cho huynh.”

Một câu nói đã khiến Dương Hoành Tu buồn bực đến muốn hộc máu. Bầu không khí nghiêm túc vất vả lắm mới gây dựng được đã biến mất không còn bóng dáng chỉ trong có nửa khắc.

Ngọc Khanh Thư len lén liếc mắt nhìn Dương Hoành Tu, thấy vẻ mặt đối phương không còn kinh khủng như vừa nãy mới dám nhìn chính diện.

“Tử Hề.” Ngữ điệu Dương Hoành Tu thâm thía như lão tiên sinh trong học đường, “Người hãy nghe ta nói, lần sau đừng tới những chỗ như thế này nữa.”

Ngọc Khanh Thư lần này không dám trực tiếp phản đối, chỉ giương mắt nhìn hần biểu thị nghi vấn.

“Nói chung là không tốt, xét cho cùng, đây rốt cục cũng là chốn gió trăng, lời này mà truyền đi, danh dự Lễ bộ Thị lang còn tồn tại làm sao?”

“Thế nhưng Tông Huy cũng...”

“Đừng có học theo hần.”

“... Ừm.” Ngọc Khanh Thư bất đắc dĩ đồng ý, ánh mắt đảo lung tung chứng tỏ lúc này y trả lời chỉ cho có lệ.

Thanh niên tốt Dương Hoành Tu tất nhiên không chịu buông tha. Hần nghiêm túc kéo tay Ngọc Khanh Thư, cũng nghiêm túc nói, “Người phải cam đoan với ta, sau lần này, người sẽ không tới đây nữa.”

“... Không được...” Ngọc Khanh Thư do dự mãi, cuối cùng trầm giọng nói đáp án.

Dương Hoành Tu bất đắc dĩ cúi đầu.

“Ta cam đoan với huynh, trừ phi có chính sự, không thì sẽ không tới đây...”

Nghe câu này, Dương Hoành Tu lại ngẩng đầu lên, “Thật sao?”

Tuy rất muốn truy vấn thế nào là chính sự thế nào không, nhưng hần lại sợ nếu cứ tiếp tục, đến một lời cam đoan đơn giản Ngọc Khanh Thư cũng không cho hần nữa, cho nên, thôi vậy.

“Thật.” Mặc dù không rõ vì sao Dương Hoành Tu không muốn mình tới chỗ này, nhưng mà nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hần, y lại cảm thấy mình không nên cự tuyệt quá tàn nhẫn. Ngọc Khanh Thư không thể làm gì khác đành phải nói một lời cam đoan mập mờ trong khả năng.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Dương Hoành Tu đứng dậy muốn rời đi lại bị Ngọc Khanh Thư kéo lại.

“Ta còn chưa ăn, thức ăn đã mang lên rồi, bỏ đi thì phí, để ta ăn xong rồi hẵng đi.”

Giờ nhìn Ngọc Khanh Thư có vẻ rất biết điều, Dương Hoành Tu cũng biết lúc này hơi quá đáng, để bồi thường, hần đồng ý.

Ngọc Khanh Thư ngồi một bên ăn uống, hần ngồi một bên uống trà, uống vài hớp lại thấy không ổn.

“Ta ra ngoài một lúc, sẽ quay lại ngay thôi.”

“Ừ.” Ngọc Khanh Thư gật đầu, ý nói tùy ý hần.

Ra ngoài lần một thì có lần hai, đến lần thứ ba trở về, Dương Hoành Tu liền gục luôn lên bàn, Ngọc Khanh Thư rốt cục phát hiện có vấn đề.

“Ăn phải món gì hỏng sao?” Nếu thế thì nguy rồi, y vừa ăn không ít.

“Không.” Dương Hoành Tu ngẩng đầu, lúc này, mặt hần đỏ bừng, mắt đầy tơ máu, đến hơi thở cũng như mang theo lửa, “Chắc là do uống nhiều trà quá, giờ không sao rồi...”

Ngọc Khanh Thư sững sốt, mở nắp nhìn ấm trà, “Uống bao nhiêu rồi?”

“Một bình... cộng thêm chén vừa này...”

Ngọc Khanh Thư nhìn ánh mắt hần thoáng chốc thay đổi.

Dương Hoành Tu thấy mọi vật trước mắt có chút chao đảo, thế nhưng hần vẫn nhìn rất rõ, thậm chí còn rõ ràng hơn ngày thường, đặc biệt là ý cười hả hê khi có người gặp nạn trong ánh mắt Ngọc Khanh Thư.

“Dương huynh, ta thấy... Ta thấy chúng ta vẫn nên để cho một người tới đây... Ba người vừa này, huynh có thích không? Không phải, nếu huynh có hứng thú, hai người bưng rượu kia...”

“Ta nói để bọn chúng đi! Không được vào đây!” Dương Hoành Tu túm tay áo Ngọc Khanh Thư, gầm nhẹ.

Hắn thấy lửa thiêu trong ngực càng ngày càng lớn, lan tràn khắp tứ chi bách hài, kêu gào khắp toàn thân trên dưới.

“Thế... cũng được...” Ngọc Khanh Thư tay vẫn còn cầm đũa vừa nói vừa lùi về sau, “Huynh cũng có thể dùng tay trái và tay phải không gì không làm được...”

“Cái gì?” Lòng mào Dương Hoành Tu càng ngày càng nhúu chặt lại, vẻ mặt cũng càng ngày càng đáng sợ, “Thế nào là tay trái và tay phải không gì không làm được?”

“Ôi?” Ngọc Khanh Thư cố gắng đè nén ý cười trên gương mặt, ráng tỏ vẻ thông cảm nói, “Ta quên không nói cho huynh, rượu và trà ở tầng cao nhất Ngọc Lan Hương đều có tác dụng thôi tình rất mạnh. Ta biết huynh thích uống rượu nên đã để bọn họ đổi rượu thành loại bình thường như những tầng dưới, không ngờ lần này huynh lại uống trà, còn trong một khoảng thời gian ngắn như thế, uống một bình...”

Nói xong, Ngọc Khanh Thư không kìm được bật cười, chỉ vào Dương Hoành Tu, “Dương huynh, ta nên nói huynh thế nào mới tốt đây?”

Dương Hoành Tu cảm thấy mình sắp điên rồi, một câu ‘Dương huynh’ như đã làm nổ tung thứ gì trong đầu hắn, đầu đầu cũng là tiếng cười không chút kiêng nể của Ngọc Khanh Thư.

“... Gọi Hoành Tu.” Dương Hoành Tu suýt nữa đã phát điên bỗng tỉnh táo lại. Hắn cúi thấp đầu nhìn mặt đất, thanh âm trầm thấp đã dần trở nên khàn khàn.

“Hả?” Ngọc Khanh Thư không kịp phản ứng.

“Ngoan, gọi Hoành Tu.” Dương Hoành Tu chậm chậm ngẩng đầu, tơ máu trong mắt đã hơi rút đi, con ngươi lóe sáng, sắc bén đâm vào người khác. Ngọc Khanh Thư không khỏi nghĩ tới lần săn thú mùa thu, y đã nhìn thấy con chim ưng của Hoàng đế trong khu săn bắn.

Giọng điệu ôn hòa của Dương Hoành Tu khiến người ta không rét mà run, Ngọc Khanh Thư rốt cục không cười được nữa, ngồi chờ một chỗ. Y khẽ nhếch mép, mắt liếc thấy gương mặt Dương Hoành Tu càng ngày càng gần, gần trong gang tấc, đôi môi nóng như lửa chạm vào môi y, sau đó, cảm xúc quen thuộc thức tỉnh trong hồi ức.

Nương theo một tiếng ‘bịch’, Ngọc Khanh Thư ngã ngồi xuống đất, tay trái che miệng, tay phải cầm đũa chỉ Dương Hoành Tu, run rẩy lắp bắp, “Người— người người— ngày ấy! Ngày ấy quả nhiên— người người—”

“Gọi Hoành Tu.” Dương Hoành Tu cố chấp lặp lại lần nữa.

“Ta— ta ta——” Đầu óc hỗn loạn, Ngọc Khanh Thư chật vật ngồi dưới đất, đến cả đau đớn cũng quên mất.

Dương Hoành Tu thở dài, đứng dậy bước tới diu y dậy, rồi lại đẩy mạnh y vào tường, tiếp tục kiên định lặp lại, “Hoành Tu.”

Đôi đũa trong tay rốt cục rơi xuống đất, lưng dán chặt vào tường, hai tay bị Dương Hoành Tu nắm đến sinh đau, y mãi mới phục hồi thần trí.

“Ta——”

Lời còn chưa dứt, một nụ hôn lại hạ xuống, gương mặt Dương Hoành Tu ở trước mắt đột nhiên phóng đại rồi lại chậm rãi lùi ra.

“Người——”

Lại thêm một nụ hôn nữa, Ngọc Khanh Thư quỳnh lên cắn luôn vào đối phương, nhân lúc đối phương vì đau đớn mà lùi lại thì gắng sức đẩy hắn ra, nhưng lại không đẩy nổi.

“Chết tiết con mẹ nó người tỉnh lại cho lão tử!” Ngọc Khanh Thư rống lên một câu, đẩy không được thì đá.

Dương Hoành Tu không tránh kịp bị đập một cú vào bắp chân, nét ngoan lệ bỗng lóe lên trong ánh mắt. Hắn buông hai tay Ngọc Khanh Thư ra, ngược lại túm chặt cổ áo y, lôi y tới cạnh bên giường.

Ngọc Khanh Thư choáng váng ngẩng mặt lên trời, nhìn màn trướng màu hồng phất lại thắm má mình, tại sao không ăn cơm xong rồi hăng tới, kết quả lại phải chịu tai họa bất ngờ thế này.

“Hoành. Tu” Dương Hoành Tu ngồi bên cạnh giường, bắt hai tay Ngọc Khanh Thư giơ lên đỉnh đầu, kiên nhẫn nhắc lại.

Ngọc Khanh Thư lắc lắc đầu cố gắng giảm bớt choáng váng, tay kia của Dương Hoành Tu đã chạm vào cổ áo y.

“Đừng xé—“

‘Roẹt’ một tiếng, Ngọc Khanh Thư chỉ cảm thấy ngực mình chợt lạnh, y phục đã bị xé rách.

“Đã bảo người đừng xé! Đó là vân cẩm được ngự ban, để người ta thấy thì biết làm sao...” Ngọc Khanh Thư muốn khóc cũng không xong, “Hoành Tu ta sai rồi, người buông ra đi, ta biết sai rồi, ta, ta để người tìm người...”

Dương Hoành Tu nhìn y, liếm liếm máu bên khóe miệng.

“Hoành Tu...” Giọng nói Ngọc Khanh Thư đã hơi nức nở, trong lòng mắng quản sự Ngọc Lan Hương đến tối tăm mặt mũi, “Người buông ra ta mới có thể giúp người, Hoành Tu, buông...”

“Người muốn giúp ta?” Dương Hoành Tu đột nhiên cười rộ lên, cười đến mức khiến người ta sờn tóc gáy.

Hắn cúi đầu nhẹ giọng hỏi bên tai Ngọc Khanh Thư, “Giúp thế nào?”

Còn có thể giúp thế nào? Đương nhiên là tìm một người tới cho người!

Ngọc Khanh Thư hung ác nghĩ nhưng lại không dám nói như thế.

“Nói chung trước tiên người cứ buông ra đã, ta cam đoan người sẽ không sao!” Thấy Dương Hoành Tu cử động bên tai mình, y lại bỏ thêm một câu, “Tin ta đi!”

Vừa nói xong, y đã thấy có gì đó dán ở bên tai, vừa ẩm áp vừa ẩm ướt, cứ chạm rồi lại chạm.

“Hoành Tu?” Y gọi một câu, không thấy trả lời.

Những cái chạm khẽ bên tai đột nhiên biến thành liếm mút, dọc một đường từ trái sang phải, cuối cùng cắn vào yết hầu.

Khi đầu lưỡi ẩm áp và ẩm ướt liếm trên cổ, Ngọc Khanh Thư không dám thở mạnh, chỉ sợ Dương Hoành Tu mà cắn một cái, y liền một bước chầu trời. Đợi đến khi đầu lưỡi kia rời đi, Ngọc Khanh Thư mới thở phào một cái, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Tử Hề...” Thanh âm Dương Hoành Tu nhẹ nhàng vang lên kề bên tai y, gọi tên của y, lặp lại hết lần này đến lần khác, gọi một tiếng lại hôn một cái.

Ngọc Khanh Thư nghe mãi nghe mãi, nước mắt lại ứa ra.

Dương Hoành Tu hôn nước mắt bên mi y, Ngọc Khanh Thư không giãy giụa mà càng khóc to hơn.

Dương Hoành Tu buông tay y ra, hôn lên gương mặt y, dần dần hôn xuống dưới, đến xương quai xanh, đến ngực, đến bụng dưới.

“Người sẽ quên.” Ngọc Khanh Thư lấy tay che mắt, vừa khóc vừa nói, “Hoành Tu, giờ người thần chí mơ hồ, đừng làm chuyện khiến mình hối hận.”

Dương Hoành Tu tiến tới đẩy tay y ra, hôn tóc của y, thì thầm nói khẽ, “Đừng khóc.”

Ngọc Khanh Thư vịn lưng hắn, cảm thấy hơi thở của hắn ẩm nóng mà nặng nhọc bên hõm vai, mặc bàn tay nóng rực như que hàn của hắn nâng chân mình lên, khi hắn tiến vào cơ thể mình trong nháy mắt, y cắn mạnh vào bờ vai hắn.

Giờ này khắc này Dương Hoành Tu mang lại đau đớn cho y bao nhiêu, y xin trả đủ. Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Ngọn Đèn Góc Phố, Hương Trần Tán (1)*

CHƯƠNG 8: NGỌN ĐÈN GÓC PHỐ, HƯƠNG TRẦN TÁN (1)*

Phù dung trường noãn, xuân tiêu khổ đoản.

Giờ dần một khắc, cánh cửa đã yên ắng cả đêm bị gõ hai tiếng ‘cạch cạch’.

Ngoài cửa, tiểu tư Dương gia cũng tự thấy giờ này khắc này mà lỗi chủ nhân từ ôn nhu hương ra ngoài quả thật là một hành vi rất không nhân đạo, thế nhưng ai bảo chủ nhân của mình thân là triều thần? Muốn trách cũng chỉ có thể trách chủ nhân nhà mình không chọn hôm nào được nghỉ ngày tiếp theo. Người làm hạ nhân như gã chỉ có thể làm được duy nhất một việc là đánh thức chậm một khắc thôi.

Đợi nửa ngày mà cửa vẫn chưa mở, tiểu tư cảm thấy rất kì lạ— chiều theo thói quen ngày trước, Dương Hoành Tu hẳn là phải sớm mở cửa mới đúng.

Nhưng vì không thể xông vào, gã gõ cửa thêm hai cái, chợt nghe có tiếng động vang lên bên trong, chẳng bao lâu, cửa mở ra một khe hở nhỏ.

“Thiếu gia, đã giờ dần một khắc rồi.” Tiểu tử cúi đầu thoáng nhìn vào trong nhưng vì quá tối nên không thấy rõ.

Dương Hoành Tu thở gấp nói, “Đi chuẩn bị xe ngựa, cứ từ từ, không cần phải vội, sẽ chuẩn bị xong thôi.”

Tiểu tư gật đầu, đi mấy bước lại không quên quay đầu lại liếc nhìn, dáng vẻ chủ nhân có phần kì lạ.

Bên kia, Dương Hoành Tu đóng cửa lại, thở phào một cái.

Trên người khoác tạm trường sam, dưới chân lê giày, hắn chậm rãi bước trở về, nhặt gối rơi dưới đất lên để lại bên đầu giường.

Trên giường, Ngọc Khanh Thư nằm giữa đồng gối chăn hồng phấn lộn xộn, cả người toàn là mồ hôi, ***g ngực phập phồng, một tay rũ xuống mép giường, dáng vẻ giống như đang hấp hối. Y liếc mắt nhìn Dương Hoành Tu, hơi xoay đầu, nhắm nghiền hai mắt lại.

Dương Hoành Tu do dự một hồi rồi mới ngồi xuống mép giường, cúi người nhẹ giọng hỏi, “Không sao chứ?”

Thầm mắng, ‘Không sao cái quỷ’, Ngọc Khanh Thư há miệng, khàn khàn cất tiếng, “Không thượng triều...”

“Hử?” Dương Hoành Tu không nghe thấy, lại kề gần hơn.

Hai mắt đang nhắm nhưng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Ngọc Khanh Thư vô thức xích lại gần, mặt kề mặt, oan ức nhỏ giọng lẩm bẩm bên tai Dương Hoành Tu, “Ta không muốn thượng triều, không đi...”

Dương Hoành Tu mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ, vừa phát tiết xong lại đã có một ngọn lửa mới thiêu đốt, hắn sợ y quả mắng nên thoáng chốc ngồi thẳng người.

“Nói ta bị đau bụng, trên thổ dưới tả... không thượng triều...” Mơ mơ màng màng nói xong, Ngọc Khanh Thư dần dần thở khê, rơi vào giấc ngủ sâu.

Dương Hoành Tu nhìn y, nhìn một đồng lộn xộn trên giường dưới đất, nghĩ lại những hành động tới giờ của bản thân, suy nghĩ lại rối loạn.

Thu dọn y phục và giày tất của mình rồi nhất nhất mặc lại, sau khi đã chỉnh tề, hắn quay đầu nhìn Ngọc Khanh Thư đang ngủ say như chết trên giường lần nữa. Suy nghĩ trong chốc lát, hắn vo quần áo của Ngọc Khanh Thư thành một bọc rồi nhét cả vào chăn, cũng bao cả người Ngọc Khanh Thư trong chăn rồi khiêng trên vai. Ngọc Khanh Thư dường như không hề phát hiện, mặc hắn hí hoáy một hồi.

Lúc này, Ngọc Lan Hương hoàn toàn yên tĩnh, Dương Hoành Tu đóng cửa, lại vô tình nhìn thấy một nữ tử mặc y phục xanh biếc đi tới gần.

Y Y?

Dương Hoành Tu nhớ lại cái tên này, nhúu nhúu mày.

Y Y không thể tin nhìn Dương Hoành Tu và chặn gấm hồng phấn đang giấu một người bên trong trên vai hắn. Đầu mày Dương Hoành Tu giãn ra, gương mặt vẫn đang đỏ hồng sầm xuống, như cười như không nói, “Mượn thứ chặn gối quý giá này dùng một chút, tiền cứ tính vào sổ.”

“... Cứ tự nhiên.” Y Y nửa ngày mới có thể trả lời, nàng đột nhiên hiểu dịch ý trong mắt nam nhân này từ đầu mà tới, cũng biết dịch ý đột nhiên biến mất là do cảm giác thắng lợi vừa nắm được trong tay. Nàng vội vã kêu một tiếng dừng chân, khi đối phương ngừng bước quay đầu nhìn lại, nàng bước nhanh tới trước, lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ màu xanh lục, “Thuốc này dùng để thoa ngoài da, hiệu quả rất tốt, nhưng tốt nhất vẫn là tìm một lang trung đáng tin khám cho Ngọc đại nhân. Mặt khác, xin hãy nói với Ngọc đại nhân, giờ nên ăn nhẹ thôi, tránh uống rượu.”

Về mặt nàng nghiêm túc không giống như đang nói chơi, Dương Hoành Tu nửa tin nửa ngờ nhận bình nhỏ, nói một câu đa tạ rồi xoay người rời đi.

Tiểu tư Dương gia thấy Dương Hoành Tu khiêng một người nằm trong chăn ra thì vô cùng hoảng sợ, cho là chủ nhân mang một cô nương trong Ngọc Lan Hương ra ngoài, đến tận khi Dương Hoành Tu nói “Là Ngọc đại nhân.” mới an lòng— gã tướng Ngọc Khanh Thư tối qua ham chơi, hôm nay không dậy nổi, chủ nhân nhà mình chỉ xuất phát từ tình bằng hữu mới đưa y đi cùng.

Thực chất tiểu tư Dương gia nghĩ cũng không sai, chỉ là đối tượng khiến Ngọc Khanh Thư “ham chơi” lại là chủ nhân nhà mình.

Một đường xóc nảy trở về Dương phủ, sợ Ngọc Khanh Thư khó chịu, Dương Hoành Tu sau khi xuống kiệu thì chuyển thành ôm y.

Khi bước vào cửa, tiểu tư đi sau Dương Hoành Tu hỏi, “Cần chuẩn bị khách phòng không ạ?”

Dương Hoành Tu còn chưa trả lời, chợt nghe Ngọc Khanh Thư nhỏ giọng nói, “Phòng của người...”

Dương Hoành Tu cười cười đáp, “Không cần, Ngọc đại nhân nghỉ ở phòng ta.”

Tiểu tư không nói thêm nữa, theo Dương Hoành Tu trở lại phòng ngủ, hết mở cửa trái giường chiếu rồi lại đi tìm triều phục.

Dương Hoành Tu đặt cả chăn và Ngọc Khanh Thư lên giường, lôi bọc y phục từ trong chăn ra để dưới chân giường, kéo bớt chăn trên người người kia xuống, xong đầu gối mới xoay người sắp xếp cho mình.

Để tiểu tư hầu hạ thay triều phục, hắn ra lệnh, “Chuẩn bị nước tắm, lát nữa Ngọc đại nhân tỉnh lại thì để y tắm rửa. Làm điểm tâm nhẹ thôi, không nên dùng nhiều dầu mỡ.”

Tiểu tư nhất nhất đáp ứng, thấy gần tới giờ, gã nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị kiệu.

Dương Hoành Tu bước chậm tới trước giường, Ngọc Khanh Thư vui mình trong chăn trở mình, dường như đang ngủ rất say.

Dương Hoành Tu thay y kéo chăn, suy nghĩ một chút, hắn cúi người, hôn khẽ vào lông mày của y.

.

Triều nghị còn chưa bắt đầu, Dương Hoành Tu đã thấy mệt mỏi.

Tính ra có lẽ công hiệu thuốc của Ngọc Lan Hương cũng đã hết rồi, hậu quả của một đêm phóng túng không tiết chế tới tận bình minh giờ rốt cục đã bắt đầu hiển hiện.

Toàn bộ nội dung của buổi chiều sớm nay hắn không nghe vào được lấy một chữ, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc hạ triều, cả người đã đổ đầy mồ hôi lạnh, uể oải không chịu nổi.

Lúc ra cửa, hắn lại bị đại ca Ngọc Khanh Thư gọi lại, “Dương Tướng quân, tiểu đệ nhà ta giờ ra sao rồi?”

Dương Hoành Tu đã giải thích với Hoàng đế và Lại bộ là, “Ăn lầm đồ ăn không sạch, trên thổ dưới tả, bị bệnh liệt giường, không thể động đậy”. Ngọc Khanh Thư đi cả đêm không về cũng không phải chuyện lạ lùng gì, nhưng ngày thứ hai xin nghỉ không thượng triều thì vẫn là lần đầu tiên kể từ khi vào triều nhậm chức tới giờ. Đại ca Ngọc Khanh Thư không thể hỏi thẳng trước mặt Hoàng đế, đành chờ nghị triều xong mới lên hỏi Dương Hoành Tu.

“Vẫn khỏe, chỉ là vì không tiện đi lại, tối nay tại hạ sẽ đích thân đưa Ngọc Khanh Thư về.” Dương Hoàn Tu nhận một hư chức nói cao không cao nói thấp không thấp, dù không có thực quyền nhưng không cần xưng hạ quan với ai cả.

Đại ca Ngọc Khanh Thư nhìn hẩn toàn thân trên dưới một phen, “Dương Tướng quân, ta thấy hai mắt người phát xanh, sắc mặt không tốt, chẳng lẽ cũng...”

“Tại hạ ăn ít hơn, đã không sao nữa rồi.” Dương Hoàn Tu dậm lao đành phải theo lao, dùng hết sức bịa chuyện.

“... Vậy Dương Tướng quân bảo trọng.” Đại ca Ngọc Khanh Thư không hề hoài nghi, khách sáo xong thì cáo từ rời đi.

Dương Hoàn Tu đang định thở phào, lại thấy có người cười lạnh sau lưng. “Dương Tướng quân gần đây có khỏe không?”

Người tới chính là Hình bộ Thị lang Phương Tông Huy.

“Một kích lấy mạng hoàn hảo đến thế, ta vốn cho rằng chỉ có sát thủ mới có bản lĩnh như vậy.” Phương Tông Huy đi tới bên người Dương Hoàn Tu, thấp giọng nói, “Nhưng ta khuyên người lần sau nhớ giữ lại một người còn sống, loại chuyện chết không đối chứng thế này đáng ghét lắm.”

Phương Tông Huy cũng không dừng lại lâu, nói xong là đi luôn. Dương Hoàn Tu nghĩ một lúc mới biết người kia đang nói đến chuyện gì, nhưng hẩn không hơi sức đâu đi tranh luận những việc thế này, chỉ thầm nghĩ mau về nhà ngủ một giấc. Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Ngọn Đèn Góc Phố, Hương Trần Tán (2)

CHƯƠNG 9: NGỌN ĐÈN GÓC PHỐ, HƯƠNG TRẦN TÁN (2)

Ngọc Khanh Thư nằm trên giường cuộn tròn mình lại, ngủ tới tận khi sáng bảnh rồi mới mơ mơ màng màng mở mắt.

Y đẩy chăn đắp trên người ra, chậm rãi ngồi dậy, nhìn ngắm bốn bề bày biện xa lạ. Khổ sở đỡ trán thở dài, y thấy đầu đau, cổ đau, vai đau, cánh tay đau, thắt lưng đau, đến cả nơi tư mật phía sau không thể nói với người ngoài cũng đau nốt. Y tựa như bị ai đập nát ra rồi ráp lại nhưng lại không ráp cho tốt, khiến cho bây giờ cả ý thức và thân thể đều cảm thấy rã rời.

Kể từ lúc chào đời đến giờ, tối qua là lần đầu tiên y sâu sắc cảm nhận được thế nào là thân bất do kỷ (thân thể không do bản thân làm chủ, chỉ hành vi không do mình chi phối).

Y bị người đẩy ngã, bị người áp xuống, bị người tùy ý mưa rền gió dữ trên thân, đến cuối cùng thảm hại đến muốn khóc cũng không khóc nổi. Nếu hôm nay không cần tảo triều, nếu tiểu tư Dương gia không tới gõ cửa, người kia hẳn có khả năng tiếp tục tàn phá trên người y đến tận bây giờ.

Có nên khen ngợi vị thuốc của Ngọc Lan Hương quả thật danh bất hư truyền hay không đây?

Ngọc Khanh Thư khóc không ra nước mắt. Y bám vào mép giường tìm giấy, thế nhưng vừa xoay mình một cái, mình mẩy đã đau nhức đến mức mặt biến sắc.

Còn chưa nên động đây...

Lúc rời Ngọc Lan Hương có muốn động đây cũng không còn sức, giờ có sức nhưng đau đón toàn thân lại trở nên rõ ràng hơn, vì vậy, chưa động đây được.

Rầu rĩ một hồi với vấn đề có cần ngồi dậy hay không, Ngọc Khanh Thư duy trì tư thế nghiêng người, thở dài một hơi.

Cửa ‘kẹt’ một tiếng rồi bị đẩy ra, Ngọc Khanh Thư theo phản xạ có điều kiện nhanh chóng chui vào chăn, kết quả, một cơn đau đón lập tức ào đến. Ai oán nhìn chằm chằm tiểu tư đang bước vào khe như mèo, y cắn một nhát vào chăn của Dương Hoàn Tu.

Tiểu tư vừa bước vào phòng đã thấy Ngọc Khanh Thư cản chặn hung hãn nhìn mình thì sợ đến đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu nói, “Ngọc đại nhân, thiếu gia mệnh cho chúng tôi hầu hạ ngài tắm rửa và thay y phục.”

“Ta tự làm cũng được, các người dọn đồ dùng vào đây rồi đi ra.” Ngọc Khanh Thư mở miệng ra mới phát hiện giọng mình khàn khàn, yết hầu như bị mắc một hòn đá bên trong.

Tiểu tư thấy dáng vẻ hung tợn của y mà sợ hãi, liên tục vâng dạ rồi thối lui.

Ngọc Khanh Thư trốn trong chăn, chờ đến khi tiểu tư ở ngoài nói đã chuẩn bị xong tất cả rồi đóng cửa, y mới giùng giàng bò dậy.

Y khoác chăn gấm màu hồng, giày không tìm thấy nên cũng không buồn đi nữa, chân trần đi từng bước một tới bên cạnh thùng nước tắm, nhìn vào bên trong.

Nước ấm, hơi nước còn bay lên, gần đó là một chậu gỗ nhỏ dùng để múc nước, bỏ kết và khăn mặt.

Ngọc Khanh Thư định nhấc chân bước vào, thế nhưng vừa gờ được nửa đường đã không thể tiếp tục, cố gắng hồi lâu cũng chỉ có thể vịn thùng cẩn thận. Quét mắt khắp phòng một vòng, thấy gần bệ cửa sổ có cái ghế, Ngọc Khanh Thư thở phào, kéo chăn đi tới gần cái ghế, vừa giương mắt nhìn đã thấy ngay một con chim.

Bát Ca?

Bát Ca ngoẹo đầu nhìn y, không nói một lời.

Ngọc Khanh Thư chỉ nhìn Bát Ca trong chốc lát rồi khẽ bật cười, vươn tay đặt ***g sắt lên trên ghế rồi kéo cả hai tới gần thùng nước.

Vứt chăn trên mặt đất, y cẩn thận trèo lên ghế bước vào thùng nước tắm. Nước nóng vây bọc quanh thân, Ngọc Khanh Thư ngửa đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Ngâm mình trong nước một hồi, Ngọc Khanh Thư nhớ tới Bát Ca nên từ từ đến bên thành thùng nước, vịn mép thành, tiếp tục ta nhìn người người nhìn ta với Bát Ca.

.

Dương Hoành Tu về tới nhà, nghe nói Ngọc Khanh Thư đã tắm rửa trong phòng được một lúc thì cả kinh, vội vã chạy tới phòng mình, quả nhiên nhìn thấy Ngọc Khanh Thư đang ngâm nước buồn bực thối bong bóng. Dương Hoành Tu cuống quýt kéo người kia lên, chỉ thấy Ngọc Khanh Thư cau mày cẩn thận nói một câu, đau.

Hắn lại thả người kia ra, nhớ ra mình vẫn còn đang mặc quan phục.

Ngọc Khanh Thư mở to mắt, dựa vào thùng nước nhìn Dương Hoành Tu bước vào phòng trong thay y phục, lại nghĩ được hiệu đã qua rồi, thế mà người này không gục, không khỏi lửa giận bùng bùng trong ngực, thầm mắng: Không hổ là võ tướng, thể lực đúng là mẹ nó thật tốt!

“Người không có gì muốn nói sao?” Ngọc Khanh Thư tức giận hỏi.

Dương Hoành Tu xoay người nhìn y, vẻ mặt mù mờ.

“Người không có bất kỳ một cảm giác nào sao?” Ngọc Khanh Thư càng thêm tức giận.

Mặt Dương Hoành Tu đỏ lên, hắn nhìn y, suy nghĩ một hồi rồi đáp, “Cảm giác vô cùng tốt...”

Lời Dương Hoành Tu như chày sắt đập đánh rầm một tiếng vào đầu Ngọc Khanh Thư. Ngọc Khanh Thư nhất thời có cảm giác như máu dồn lên não, mắt nổ đom đóm. Y tiện tay vớ lấy chậu gỗ bên cạnh ném thẳng về phía Dương Hoành Tu. Dương Hoành Tu nghiêng người về trước, gắng sức chụp được chậu nhỏ.

Dù chậu gỗ còn cách mực tiêu một đoạn nhưng Ngọc Khanh Thư bởi dùng sức quá mạnh mà co rúm cả người, cảm phần đỡ cánh tay, cần môi không thốt nên lời.

Dương Hoành Tu thay xong y phục mới có điều kiện nhìn kĩ khắp phòng.

Trên giường là đệm chăn của hắn đã có một góc chạm đất, bên cạnh thùng nước là chăn gấm hồng phần của Ngọc Lan Hương bị quăng lung tung dưới sàn, một phần đã ngâm trong nước. Bên cạnh chăn là thùng gỗ, sát bên thùng gỗ là ghế, trên ghế là Bát Ca, tất cả đều dính nước.

Ngọc Khanh Thư co mình trong thùng nước, buồn bực cất tiếng, “Lạnh.”

Dương Hoành Tu dù đã mệt lử nhưng vẫn cười nói, “Người chờ chút, ta thay nước nóng cho.”

Ngọc Khanh Thư tựa mình trong thùng gỗ nhìn Dương Hoành Tu ra ra vào vào thay nước cho mình, quanh thân lại ấm dần lên.

“Như vậy đã được chưa? Có nóng quá không?” Sau vài lần qua lại, Dương Hoành Tu kéo tay áo lau mồ hôi.

Ngọc Khanh Thư chìm trong nước, cúi thấp đầu không nói lời nào.

“Sao vậy?” Dương Hoành Tu nâng cằm y lên, thân thiết hỏi.

Ngọc Khanh Thư nhìn vẻ mặt như thể người ngoài cuộc của hắn, đặc biệt muốn xông lên cắn hắn một cái.

“Dương Hoành Tu, chúng ta đều là nam nhân.” Ngọc Khanh Thư cắn răng cắn lợi nói, “Ta không phải vật để người giải quyết khi cấp bách. Sau này biết phải làm sao đây, muốn coi như chưa từng phát sinh thì không bao giờ được qua lại nữa. Người sao có thể không có đến một lời giải thích?”

Dương Hoành Tu hơi sững sờ, chậm chậm rút tay về, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói, “Từ Hề, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nên làm thế nào bây giờ, không biết nên làm thế nào mai sau.”

Ngọc Khanh Thư tức giận đến cực điểm, “Còn có thể thế nào? Coi như chưa từng xảy ra, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ. Chẳng lẽ người còn muốn ta giống như tiểu quan trong Ngọc Lan Hương, tiếp tục cung phụng người?”

“Ta không thể coi như chưa từng xảy ra, cũng không muốn đoạn tuyệt với người, càng không bao giờ coi người như kẻ bán rẻ tiếng cười chốn phong trần.”

“Vậy người muốn thế nào? Trong chiến tranh không phải các người ghét nhất là lẽ mề do dự sao? Người hãy nói cho ta một câu đi!” Ngọc Khanh Thư tức giận hất thẳng nước vào mặt Dương Hoành Tu.

Dương Hoành Tu không tránh, chỉ kịp nhắm hai mắt lại. Nước nóng vừa hắt vào, khí huyết cũng bốc lên cuộn cuộn, Dương Hoành Tu tóm lấy cổ tay Ngọc Khanh Thư, cả giận nói, “Người trêu chọc ta trước là người, người đưa ta tới Ngọc Lan Hương là người, người biết trong trà có vấn đề cũng là người, tại sao lại đổ hết tức giận xuống đầu ta?”

“Ta biết người uống rượu nhưng làm sao biết người uống trà? Người bình thường uống một bình trà nhanh như thế sao?” Vừa nhắc tới trà Ngọc Khanh Thư đã lại cảm thấy oan uổng, “Là người nửa đêm còn phát tình với trăng! Ta muốn giúp nên mới đưa người tới Ngọc Lan Hương! Ta nói người tìm một cô nương đi người không cho, ta nói người sẽ hối hận người không nghe, tại sao ta không thể trút giận lên đầu người?”

Ngọc Khanh Thư không để ý đến đau đớn nữa, cố gắng nhưng vẫn chẳng thể nào giãy cổ tay ra khỏi tay Dương Hoành Tu.

“Buông tay!” Ngọc Khanh Thư trầm giọng gầm lên, Dương Hoành Tu lại càng nắm chặt, Ngọc Khanh Thư nhìn cổ tay mình càng ngày càng hồng, sưng đỏ đau đớn đến dị thường khó chịu.

Dương Hoành Tu nhìn y, ánh nhìn sắc bén bỗng lóe lên trong đôi mắt lạnh lùng.

“Được rồi, quên đi, ta coi như bị chó cắn được chưa?” Ngọc Khanh Thư bị hắn nhìn đến run rẩy toàn thân, nghĩ nước đang ấm thoắt cái trở nên lạnh lẽo lẫn lẫn tan khỏi sống bên người.

“Không được.” Dương Hoành Tu mặt không đổi sắc dứt khoát trả lời.

Nếu như ánh mắt Ngọc Khanh Thư là châm nhọn, ánh mắt Dương Hoành Tu là tên nổ, lực sát thương của hai người hẳn chẳng ngang nhau.

Ngọc Khanh Thư thua trận nhanh chóng, khổ sở van cầu, “Vậy coi như là ta sai, người buông tay ra.”

“Không được.”

“Ta đảm bảo sẽ không bao giờ trêu chọc người nữa!” Ngọc Khanh Thư giãy mãi không được bắt đầu thấy sợ.

“Không được.”

“Vậy người muốn thế nào thì thế ấy, còn không được sao?” Ngọc Khanh Thư gần như năn nỉ.

“... Người sợ ta sao?” Dương Hoàn Tu đột nhiên sát lại, thản nhiên đối mặt hỏi y.

Ngọc Khanh Thư rụt cổ, cắn môi không nhìn hắn.

Dương Hoàn Tu nắm cằm y không cho y trốn tránh, lại hỏi, “Người sợ ta chỗ nào?”

Tay bị người tóm không tránh được, cằm bị người nắm cũng không né được, muốn trốn cũng không có chỗ trốn, vừa tức vừa sợ, rốt cục, y không nén nổi bật khóc.

Y nhớ tới qua cũng chính là như thế, y bị khí thế và chấp nhất của Dương Hoàn Tu hù dọa, cuối cùng chỉ đành mặc cho hắn sắp đặt.

Cũng giống như đêm qua, thanh âm trầm thấp mà dịu dàng vang lên bên tai.

Dương Hoàn Tu nhẹ nhàng nói, “Đừng khóc.”

Tay được buông tha, cằm cũng khôi phục tự do, y mang dáng vẻ phục tùng cúi đầu, được kéo vào trong ***g ngực, trán đặt trên đầu vai đối phương, nước trên người thấm ướt xiêm y khô ráo của đối phương.

Dương Hoàn Tu vuốt ve tóc y và lưng y, thấp giọng thì thầm bên tai y, “Đừng khóc.”

Ngọc Khanh Thư lần này lại tựa như đứa trẻ bị oan, khóc đến không thể ngưng lại.

Ngọc Khanh Thư không biết mình đã khóc bao lâu, cho tới khi đã khóc mệt rồi, y được một người kéo ra khỏi nước, lau khô thân thể, mặc tiết y sạch sẽ, ôm tới bên giường, đắp chăn thật kín.

Chăn đã bị thấm nước không muốn đắp, Ngọc Khanh Thư cuộn mình lại, túm lấy chăn, trong mơ hồ lơ mơ nghe được tiếng nước ở phòng sát vách. Y chậm chạp trở mình, dần dần thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa đã quá trưa, Dương Hoàn Tu đưa bữa trưa vào tận trong phòng, Ngọc Khanh Thư ngáp dài, không tình nguyện bò dậy, dựa vào bên giường, ngẩng đầu nhú mày nhìn cháo trắng và rau dưa đặt trong khay.

“Ta muốn ăn Bát Bảo Tương Áp.” Ngọc Khanh Thư không thèm nghĩ mà trực tiếp kháng nghị với đương gia Dương phủ, “Còn muốn một bình Cửu Nhưông Xuân.”

Y vừa nói vừa định dụi mắt, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào đã bị ngăn lại.

“Đừng dụi, ăn cơm xong ta sẽ xoa cho người.” Dương Hoàn Tu đặt lại tay y vào trong chăn, “Mấy ngày này chỉ có thể ăn nhẹ, không được uống rượu, nếu không người sẽ rất khó chịu.”

Ngọc Khanh Thư nheo đôi mắt sưng đỏ nghi ngờ nhìn Dương Hoàn Tu.

Dương Hoàn Tu cầm bát múc một thìa cháo đưa tới bên miệng y, “Đây là lời dặn dò của Y Y cô nương, người không tin có thể sai người tới hỏi.”

Ngọc Khanh Thư vừa mở mồm, thìa cháo đã được bón vào miệng. Cháo âm ẩm, chẳng có mùi vị gì cả, y vội vội vàng vàng nuốt xuống, hờn giận nói, “Ta sẽ tự đi hỏi!”

“Người đã nói sau này sẽ không tới Ngọc Lan Hương nữa.” Dương Hoàn Tu thừa dịp y nói chuyện thì bón cháo.

“Ta đâu có nói thế...”

Nói chưa xong đã ăn một thìa cháo, cháo còn chưa xuống bụng, y chợt nghe Dương Hoàn Tu nói, “Lúc ăn uống không được nói chuyện.”

Ngọc Khanh Thư thầm bất mãn nhưng vẫn làm theo, đợi đến khi ăn xong cả bát cháo, y mới nhớ ra, tay chân mình không có vấn đề gì, tại sao phải để người ta bón?

Ăn cơm xong, xoa xoa mắt, nghỉ ngơi một hồi, y lại nhìn Dương Hoành Tu bắt đầu lục lọi. Hắn tìm thấy một bộ y phục, đặt nó ở bên giường.

“Y phục của ngươi không mặc được nữa, trước hãy mặc của ta mà về.” Lời nói của Dương Hoành Tu không chứa chút áy náy nào, “Ta mặc nó từ thuở thiếu niên nhưng vẫn hơi rộng một chút, ngươi mặc tạm vậy.”

Ngọc Khanh Thư nhìn ngoại y đã hơi phai màu trước mắt, nhìn y phục đã bị xé rách của mình đang đặt bên cạnh, lại cúi đầu nhìn tiết y nghe nói là của Dương Hoành Tu trước đây, đột nhiên cảm thấy thê lương vạn phần.

Vân cảm ngự ban ơi...

Ngọc Khanh Thư ôm ngoại y đã rách của mình mà tưởng nhớ.

Thay y phục xong lại nghỉ ngơi thêm một lúc, y mới để Dương Hoành Tu dìu ra cửa, đỡ lên kiệu.

“Ta cưỡi ngựa đi theo, có việc gì thì bảo ta.” Dương Hoành Tu dặn dò xong rồi trải chăn mềm bên đầu gối Ngọc Khanh Thư.

Ngọc Khanh Thư không trả lời, ngồi trong kiệu lắc lư một hồi lại thấy mệt, khi sắp ngủ đến nơi thì tới nhà.

Trong phủ lập tức có người ra đón, công Ngọc Khanh Thư ra khỏi kiệu. Có người mời Dương Tướng quân vào phủ dùng trà, Ngọc Khanh Thư chỉ nghe Dương Hoành Tu mượn có có việc bận để từ chối, sau đó liền mặc người công mình vào cửa lớn. Khi hai người chia tay, chẳng ai thấy được ánh mắt của ai.

Dương Hoành Tu về được tới nhà thì trời đã tối. Dương tổng quan dù thấy quan hệ giữa thiếu gia nhà mình với Ngọc đại nhân có gì không đúng nhưng cũng không hỏi nhiều, để tùy Dương Hoành Tu vào hầm rượu ôm một vò rượu ra, chui vào phòng buồn bực uống một mình.

Dương Hoành Tu tựa bên giường, trên giường vẫn còn lưu lại mùi hương của Ngọc Khanh Thư. Hắn chợt nghe thấy tiếng gọi bên khung cửa sổ, “Vô dụng! Đồ ngu! Hoành Tu! Hoành Tu!”

Hắn không khỏi cười khổ, bưng chén uống một hớp rượu, lại nghe âm điệu bên cửa sổ thay đổi, “Hoành Tu! Cầm thú! Cầm thú!”

Thanh âm khàn khàn tồi tệ, đúng là con chim ngốc vốn có làm thế nào cũng không thể học được từ mới nhà mình. Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Gươm Thiêng Trong Hộp Còn Tanh Máu Người (2)

CHƯƠNG 11: GƯƠM THIÊNG TRONG HỘP CÒN TANH MÁU NGƯỜI (2)

Tấu chương vừa trình lên, ngày tiếp theo, câu trả lời của Hoàng đế đã truyền lại.

Chuẩn tấu.

Hoàng đế không chỉ đồng ý mà còn đi thêm một bước: Thời gian và địa điểm luận võ đều đã được sắp xếp, ba ngày sau, giờ tỵ một khắc, sân đấu ở Bắc đại doanh, Hoàng đế sẽ đích thân tới xem.

Ngọc Khanh Thư cầm chiết tử đã được phê duyệt, mặt ủ mày chau ngồi một góc, ngồi đến tận khi người trong Lễ bộ về hết, y mới bần bần thần thần đứng lên, một bên dậm chân một bên thở dài.

Tránh cũng tránh không khỏi, buông cũng buông không được, Ngọc Khanh Thư ra đến cửa cung, lệnh cho kiệu phu đưa đến quý phủ Dương Tướng quân.

Ngọc Khanh Thư là khách quen của Dương phủ, mọi người không cần thông báo, để tùy ý y đi đến nội viện.

Trong sân, Dương Hoành Tu đang lau đao.

Thánh chỉ vừa tới, Dương Hoành Tu đã lập tức tìm lại trường đao mình hay dùng hồi còn chiến tranh ở biên quan, lau thật cẩn thận bằng vải bố tắm rượu.

Đây là thứ vũ khí vô cùng thích hợp sử dụng trên lưng ngựa, dài chừng tám thước năm tấc(khoảng gần 3 mét), đầu đao vừa rộng vừa dài, giống bán huyền nguyệt, có móc câu nhọn như mũi thương, từ đầu đao tới chuôi đao có long văn màu vàng kim. Bởi vì thân đao giống như “Yến nguyệt đao”, lại bởi sống đao có răng cưa sắc bén nên gọi là “Lãnh diễm cử”. (Cứ: cưa)

Ngọc Khanh Thư dù đã thấy loại binh khí này trong sách nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn tận mắt.

“Đây là quà mừng năm ta hai mươi tuổi.” Dương Hoàn Tu không ngẩng đầu, cười nhàn nhạt, “Bởi vì bên ngoài một mực giao tranh, không có cơ hội tổ chức lễ trưởng thành chính thức, phụ thân đã mời thợ rèn và thầy đúc tốt nhất ở biên quan đúc cho ta thanh đao này, coi như bằng chứng chứng tỏ ta đã lớn. Tử Hề, người có muốn xem không?”

Không hỏi hấn làm sao biết có người tới, cũng không hỏi làm sao hấn biết là ai, Ngọc Khanh Thư bị hấp dẫn bởi trường đao trong tay Dương Hoàn Tu liền bước tới.

Dương Hoàn Tu dùng cả hai tay đưa thanh đao cho y. Ngọc Khanh Thư ve vuốt từ mũi đao đến chuôi đao, trên tay dính đầy hương rượu cay nồng.

“Người dùng loại rượu gì?” Ngọc Khanh Thư không kìm lòng được hỏi.

“Rượu tể.” Dương Hoàn Tu bổ sung, “Uống cùng phụ thân khi xuất sư tể thiên.”

Ngọc Khanh Thư trầm mặc trong chốc lát, vẻ mặt ngưng trọng, “Hoàn Tu, người không thể giết gã.”

Dương Hoàn Tu không trả lời.

“Chiến sự biên quan đã ngừng, trên dưới hai nước nên đặc ý vui mừng, Hoắc Bố lại yêu cầu luận võ vào lúc này, tất có rắc tâm.”

Dương Hoàn Tu dùng một tay cầm chuôi đao, kiểm tra lưỡi đao cẩn thận.

“Vì thù nước hận nhà, các người có thể tùy ý chém giết trên chiến trường, thế nhưng hôm nay đã không còn ở biên quan, hai nước đang giao hảo, nếu chỉ vì chuyện riêng tư mà khơi mào phân tranh, lần thứ hai vây hãm vạn dân trong vòng nước lửa, người nhần tâm được sao?”

Ngọc Khanh Thư bước lên phía trước, lấy tay phủ lên bàn tay Dương Hoàn Tu đang cầm chuôi đao, “Người muốn giết gã, chỉ có thể giết trên chiến trường.”

Dương Hoàn Tu ngược mắt nhìn ánh mắt Ngọc Khanh Thư.

“Dù Hoắc Bố có nói thế nào đi nữa, cũng không được phép xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn trong trận luận võ này.” Ngọc Khanh Thư không né không tránh, kiên định vô cùng, “Người phải thắng gã, nhưng tuyệt đối không thể giết gã.”

Dương Hoàn Tu không nói gì, chỉ nhìn Ngọc Khanh Thư, vẫn nhìn như thế.

Ngọc Khanh Thư chẳng thể trốn tránh cũng chẳng thể buông tha, dù biết lời mình nói rất tàn nhẫn nhưng chỉ đành nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Nếu người nhất định phải giết người mới cam tâm, vậy thì dùng cây đao này lấy mạng ta đi.” Ngọc Khanh Thư liếm liếm đôi môi khô khốc, cắn răng nói như vậy.

Bàn tay Dương Hoàn Tu nắm chặt chuôi đao rốt cục cũng buông ra, hấn chậm rãi cúi đầu.

Ngọc Khanh Thư áy náy, dọc lên trên theo cánh tay hấn, ôm đầu hấn kéo dựa vào hông vai của mình. Da thịt kề cận da thịt, cần cổ quần quít cần cổ, phải nghe thấy tiếng hô hấp rõ ràng của đối phương mới có thể an tâm.

.

Ba ngày sau, giờ Tý một khắc, võ đài Bắc đại doanh, Hoàng đế giá lâm, mọi người cung nghênh.

Sau khi khách sáo như lệ thường, người đến quan chiến ngồi vào chỗ, một tên Giáo úy của Bắc đại doanh tuyên bố luận võ bắt đầu.

Lý Đán và Dương Hoành Tu song song tiến vào giữa võ đài, sau khi cung tay hành lễ, cuộc luận võ mới bắt đầu chính thức.

Lý Đán mặc trang phục của người Hồ, tay cầm Cửu hoàn đại đao, tư thế sẵn sàng, một tay làm chướng, một tay giương đao quá đỉnh đầu, mục tiêu hướng về Dương Hoành Tu.

Dương Hoành Tu cũng mặc một thân kinh trang, trường đao rời đất, nhưng hấn lại chỉ nghiêng người, cầm đao trong tay.

Ngọc Khanh Thư ngồi trên đài quan chiến mà lòng bàn tay lạnh ngắt, chưa đánh đã lo đến mức sắp quên hô hấp thế nào.

“Yên tâm đi.” Bá Ngôn ngồi bên cạnh bĩu môi nói, “Dù ta không thích Dương Hoành Tu, nhưng ta tin hấn nhất định thắng cái tên Lý Đán kia.”

Ngọc Khanh Thư cười cười miễn cưỡng.

Hai người trên đài giằng co trong chốc lát, ánh mắt Lý Đán lóe tinh quang, nhằm về phía Dương Hoành Tu.

Hô hấp Ngọc Khanh Thư như nghẹn lại, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, đao của Lý Đán chém vào chuôi trường đao của Dương Hoành Tu. Lý Đán rút đao chém thêm một lần nữa, Dương Hoành Tu dùng hai tay cầm đao, nhất chính nhất phản, giương, đỡ, móc, câu thủ thế.

Trường đao phát huy ưu thế khi ở trên lưng ngựa, đến khi ở dưới đất, đại đao của Lý Đán lại linh hoạt dễ sử dụng, thích hợp cận chiến hơn. Vì thế, Lý Đán từng bước áp sát Dương Hoành Tu, liên tiếp xuất đao. Dương Hoành Tu không tìm được cơ hội kéo giãn khoảng cách, đành phải thối lui, tập trung tiếp chiêu không dám khinh thường chút nào.

Một hồi sau, Dương Hoành Tu đã bị ép tới mép sàn đấu.

Đại đao của Lý Đán bổ tới lần thứ hai, lại thấy Dương Hoành Tu thụp xuống, trường đao đột nhiên rời tay, hấn cúi người quét chân một cái. Lý Đán không phòng thủ phía dưới, sợ hãi lui về sau theo bản năng. Dương Hoành Tu xoay người cầm đao lần thứ hai, hướng về phía Lý Đán đã lui xa về sau, vừa chém một nhát, áo giáp che phần bụng Lý Đán đã xuất hiện vết nứt. Hai người không ngừng nghỉ, lập tức lại giương đao tái chiến. Song phương đều biết binh khí của mình nên đánh thế nào, nhưng trong thời gian ngắn lại không cách nào khắc chế hoàn toàn đấu pháp của đối phương. Thời gian dài lâu, tay cầm đao của song phương đều đã mỏi nhừ, mồ hôi chảy đầm lưng từ lúc nào không hay.

Trong mắt Dương Hoành Tu trước sau vẫn là ẩn nhẫn, hấn tựa như bị vây trong vòng bạo phát, cưỡng ép bản thân giữ vững lý trí, mỗi lần xuất thủ đều chém xuống tàn nhẫn, rồi lại thu lực giữa đường, cho nên, vốn đã không chiếm nhiều ưu thế về tốc độ, sức mạnh nay lại càng bị giảm nhiều.

Đang lúc giằng co, Lý Đán cầm đao đánh bất ngờ, Dương Hoành Tu đang định hóa giải chiêu thức của đối phương, bỗng nhiên lại trượt chân, mũi đao do đó chệch đi, để lộ mất một đao quét ngang. Dương Hoành Tu vội vã giương tay chân ngăn cản, ‘xoẹt’ một tiếng, một vết máu đã xuất hiện trên cánh tay.

Ngọc Khanh Thư ngồi trên đài giật mình suýt nữa thì đứng bật dậy, bị Bá Ngôn vội vã kéo lại.

“Người điên rồi sao? Bệ hạ còn đang ở đây!” Bá Ngôn nắm chặt tay áo Ngọc Khanh Thư, thấp giọng trách cứ.

Ánh mắt Ngọc Khanh Thư vẫn không rời sân đấu, tim đập thành thịch, sắc mặt xám trắng.

Dương Hoành Tu tựa hồ không quan tâm, Giáo úy bên cạnh cũng không định lên tràng đấu ngăn cản, song phương lại tiếp tục giao thủ trong những tiếng ‘keng’, ‘keng’.

Ngọc Khanh Thư không ngồi yên nổi, trong chớp mắt Dương Hoành Tu bị thương, y đã hối hận— tại sao lại phải đi tìm Dương Hoành Tu nói này nói nọ?

Nhìn Dương Hoành Tu quơ đao, Ngọc Khanh Thư có cảm giác bị phần vô hình, trực giác nhận định, cảm giác bị phần này là chính y ép Dương Hoành Tu phải chịu.

Kẻ thù giết cha đang ở trước mắt mà không thể tự tay kết liễu, còn lui nhượng không ngừng, phải nhẫn nại lớn đến mức nào mới có thể làm được?

Đợi đến khi Dương Hoành Tu lại một lần nữa tránh được công kích của Lý Đán trong đường tơ kẽ tóc, Ngọc Khanh Thư đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, khó có thể đè nén suy nghĩ: Quên đi, không cần nhịn nữa, giết gã đi, giết gã báo thù cho Dương lão Tướng quân đi, giết đi.

Dương Hoành Tu vẫn còn đang kìm nén. Một bên chỉ cần hơi sơ xuất liền sống chết ra chiều, một bên lại cưỡng ép dần xuống dục vọng báo thù.

Ngọc Khanh Thư nhìn Dương Hoành Tu, cảm giác như mình bị bao quanh bởi khí thế tàn bạo và bi thương khắc cốt trên người hắn, lửa cứ như vậy lan tràn khắp tứ chi bách hài, trời chặt linh hồn và thể xác, thiêu đốt người ta đến không còn xương cốt.

Ngọc Khanh Thư nhìn bóng dáng Dương Hoành Tu trên sàn đấu, tay nắm thành nắm, vô thức thì thầm trong miệng, “Giết gã đi, ta van người.”

Bá Ngôn đề cổ tay Ngọc Khanh Thư xuống, sợ mình chỉ cần lỏng tay một cái, Ngọc Khanh Thư sẽ nhảy dựng lên, chạy đến sàn tỷ võ.

Tình hình trong sân đang bước vào thời khắc nguy cấp. Ngay lúc Dương Hoành Tu bỏ đao thì sơ hở phía trái xuất hiện, thế đao Lý Đán chuyển sang hướng tay trái Dương Hoành Tu. Dương Hoành Tu cầm đao tay phải thuận thế hướng về sau, tay trái tiếp được chuôi đao liền dùng lưỡi đao nghênh đón lưỡi đao, chém xuống từ trên không. Một tiếng vang giòn giã, Cửu hoàn đại đao trong tay Lý Đán đã bị chém gãy. Thế đao của Dương Hoành Tu không giảm, hắn nhanh chóng chuyển sang cầm đao tay phải, trong thoáng chốc, chuôi đao hạ xuống, mũi đao quét ngang về phía yết hầu Lý Đán.

Giết gã!

Trong chớp nhoáng, một ý niệm đồng thời hiện lên trong đầu Dương Hoành Tu và Ngọc Khanh Thư. Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Gươm Thiêng Trong Hộp Còn Tanh Máu Người (1)*

CHƯƠNG 10: GƯƠM THIÊNG TRONG HỘP CÒN TANH MÁU NGƯỜI (1)*

Dương Hoành Tu cho là lần này Ngọc Khanh Thư lại tiếp tục tránh mình mười ngày nửa tháng, trong khi hắn vẫn đang kiệt lực tự hỏi phải làm thế nào mới có thể khiến y không trốn tránh nữa thì, lâm triều ngày nọ, Hoàng đế bỗng lên tiếng.

Tuy không nghe vào tai câu nào của Hoàng đế, Dương Hoành Tu vẫn theo lệ thường bước ra khỏi hàng ngũ, quỳ xuống lĩnh chỉ.

Tảo triều xong ra khỏi đại điện, Dương Hoành Tu vẫn còn đang nghĩ nên tìm có gì, Ngọc Khanh Thư bỗng bước theo sau.

“Vẫn chưa khỏe sao?” Dương Hoành Tu nhìn tư thế đi lại của Ngọc Khanh Thư không tự nhiên lắm, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng.

“Không sao.” Ngọc Khanh Thư lắc đầu, bất đắc dĩ kéo tay áo hắn, mắt một mực nhìn xuống mặt đất, “Tôi Lê bộ với ta đi, người vừa đáp ứng Hoàng Thượng tiếp đãi sứ thần Nguyệt Thập Quốc cùng Lê bộ.”

Ba chữ ‘Nguyệt Thập Quốc’ vừa mới được nói xong, Dương Hoành Tu lập tức biến sắc.

Ngọc Khanh Thư thấy vậy bổ thêm một câu, “Ta biết người không nghe, nhưng người đã đồng ý với Bộ hạ rồi, có không muốn cũng phải làm.”

Phụ tử Dương Hoành Tu ở biên cương gần bảy năm là để kháng địch Nguyệt Thập Quốc, mấy ngày trước Dương Hoành Tu mới có thể hồi kinh là bởi Nguyệt Thập đại bại phủ phục xin hàng, cuối cùng biên cương cũng thái bình, nhưng mà Dương lão Tướng quân ba năm trước vong mạng tại Nguyệt Thập Quốc lại là dưới đại đao của Phụ Quốc Đại Tướng quân Lý Đán. Lý Đán vốn có tên thật là Trát Đán Đạt Nhĩ, thuở

thiếu thời đã từng học võ tại võ lâm Trung Nguyên, tự lấy cho mình một cái tên như người Trung Nguyên, đến khi trở lại Nguyệt Thập Quốc thì kế thừa chức vị của phụ thân, trở thành Phụ Quốc Đại Tướng quân. Bởi quanh năm Lý Đán không ở Nguyệt Thập Quốc, lời đồn gã mắc bệnh liệt giường, yếu ớt đến mức hai tay trói gà không chặt, hiện vừa mới thay phụ thân lãnh binh mới xuất hiện. Dương lão Tướng quân đánh giá sai thực lực đối phương, không may bị đối phương mai phục, dù liều mạng chém giết vẫn phải chịu tử vong dưới đao Lý Đán.

Người này và Dương Hoành Tu có thể coi như không đội trời chung.

Nếu không thất thần, Dương Hoành Tu trăm triệu lần cũng không muốn nhận cái thánh chỉ này của Hoàng đế, chỉ ít cũng chẳng đến nỗi không nữa phần thoái thác đã quỳ xuống tiếp chỉ. Nhưng nghĩ lại, không muốn nhận thì sao? Thoái thác thì có ích lợi gì? Chỉ dụ của Hoàng đế là thứ hãn không muốn nhận thì có thể không tiếp sao?

“Đi thôi?” Ngọc Khanh Thư thấy Dương Hoành Tu đột nhiên mất hồn mất vía thì không khỏi có chút bận tâm.

Dương Hoành Tu gật đầu, Ngọc Khanh Thư buông tay áo của hãn ra, đi phía trước dẫn đường.

.

Người được ủy nhiệm tiếp đãi sứ thần Nguyệt Thập Quốc ngoài Dương Hoành Tu còn có Tề Vương và Tề Vương thế tử.

Tề Vương đã ở lâu trong kinh có tính cách ôn hòa, ông cầu tự được một quý tử là Bá Ngôn, chính là Tề Vương thế tử.

Tề Vương thế tử Bá Ngôn trước nay vốn thân thiết với Ngọc Khanh Thư, Ngọc Khanh Thư lần đầu gặp Dương Hoành Tu cũng là khi đi cùng Tề Vương thế tử. Tề Vương thế tử vốn nhìn Dương Hoành Tu không thuận mắt, hãn cho rằng hành vi có chuyện hay không cũng chạy tới bên cạnh Dương Hoành Tu của hảo hữu là vô cùng đáng thẹn, lại cảm thấy nếu mình phản đối quá mức rõ ràng thì thật trẻ con, cho nên không gặp mặt còn đỡ, vừa thấy Dương Hoành Tu, bất mãn trong lòng Bá Ngôn đã trào lên từng đợt.

Lễ bộ chọn Hoàn Thúy các là nơi tiếp đón sứ thần Nguyệt Thập Quốc, Dương Hoành Tu đã từng tới đây cùng Ngọc Khanh Thư hai lần nên khá quen thuộc.

Bữa tiệc đang dang dở, tứ Vương tử Nguyệt Thập Quốc Hoắc Bố liên tiếp mời rượu lấy lòng Tề Vương, Lý Đán ngồi một bên yên lặng uống rượu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Dương Hoành Tu không nói một lời.

Ngồi bên phải Ngọc Khanh Thư là Bá Ngôn, ngồi bên trái là Dương Hoành Tu. Bá Ngôn dính lấy Ngọc Khanh Thư thấp giọng chuyện phiếm, Ngọc Khanh Thư không tìm được cơ hội nói chuyện với Dương Hoành Tu, khi vô tình nhìn thấy sắc mặt u ám của hãn thì không khỏi lo lắng.

Rượu đã uống được một nửa, tứ Vương tử Nguyệt Thập Quốc Hoắc Bố bỗng cao giọng nói, “Ta nghe danh Dương Hoành Tu Dương Tướng quân của Thiên triều như sấm đánh bên tai, hôm nay được nhìn thấy, quả nhiên là một nhân tài.”

Dương Hoành Tu nghe gã nhắc tới mình thì nâng chén kính rượu, “Tứ Vương tử khen lắm rồi.”

“Vẫn nghe nói Dương Tướng quân rất có tài, ngồi bên cạnh ta có vị huynh đệ Lý Đán này trước đã từng học võ nghệ ở Trung Nguyên, là Phụ Quốc Đại Tướng quân ở Nguyệt Thập của ta. Hôm nay khó khăn lắm mới có duyên gặp gỡ, chỉ bằng nhị vị cùng luận bàn một chút có được không?”

Dương Hoành Tu hơi nhú mào, mân mê chén rượu trong tay, suy nghĩ có nên chấp nhận lời mời này hay không.

“Không được không được!” Tề Vương thấy thế vội vã xua tay, “Thánh Thượng vừa kết minh cùng Nguyệt Thập, cam kết trăm năm không xung đột, an ổn biên cương, đại tướng song phương sao có thể nảy sinh võ đấu?”

“Chỉ là luận bàn mà thôi, không ảnh hưởng tới giao tình, Tề Vương lo lắng làm chi?” Hoắc Bố trái lại nghiêm mặt, “Ta lấy thân phận vương tử Nguyệt Thập ra thề, trong quá trình luận bàn, dù phát sinh sự cố

ngoài ý muốn nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới quan hệ giữa Nguyệt Thập tá và Thiên triều, Nguyệt Thập quyết không mượn cớ gây sự.”

“Vương tử nói lời này là có ý gì?” Cặp lông mày của Ngọc Khanh Thư nhướn lên, “Ngài cho rằng trong quá trình Dương Tướng quân và Lý Tướng quân luận võ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Ngọc Khanh Thư đột nhiên mở miệng chen vào một câu, xu thế lại như đang vấn tội. Hoắc Bố ngẩn ra, nhất thời nghẹn lời.

Tề Vương vội vàng hòa giải, “Vương tử nhất thời nói sai, Ngọc đại nhân không nên đa tâm, nhưng việc luận võ tốt nhất là không có.”

“... Là do Dương Tướng quân không dám sao?” Thấy Tề Vương cứ khẳng khẳng, Hoắc Bố quay sang hỏi Dương Hoành Tu, “Cũng từng nghe rằng Thiên triều triệu Dương Tướng quân hồi triều là bởi Tướng quân trọng thương ở biên quan, nếu đã vậy thì để Lý Tướng quân dùng một tay so chiêu với Dương Tướng quân, được không?”

Nếu như là khi mới hồi kinh trở về từ biên quan, Dương Hoành Tu hẳn đã không nói hai lời đáp ứng khiêu chiến từ lâu, nhưng ở lại kinh thành mấy tháng, nhìn nhiều nghĩ cũng nhiều hơn, không gì cũng sẽ nảy sinh ba phần cổ kị. Hôm nay đối mặt với tình huống thế này, hẳn cũng biết không nên hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng vừa nghĩ đối phương chính là cừu nhân giết cha, phần hận trong lòng khó nén, hơn nữa Hoắc Bố nói năng vô lễ, Dương Hoành Tu có dùng mọi cách kìm chế cũng không kìm chế nổi nữa.

Ngay khi bàn tay nắm chặt đã nổi lên gân xanh, một bàn tay khác lại khe khẽ vuốt lên.

Ngọc Khanh Thư mang vẻ mặt nghiêm túc vỗ nhẹ bàn tay Dương Hoành Tu, kêu lên, “Dương Tướng quân.”

Dương Hoành Tu nháy mắt đã hiểu rõ, nhanh chóng thuận theo. Hắn cắn răng nói với Tề Vương, “Đây là việc lớn, tất cả là do Tề Vương làm chủ.”

Bóng lại được đá về phía Tề Vương, Tề Vương tất nhiên lại phản đối.

Hoắc Bố thấy vậy, tay đặt lại chén rượu trên bàn, có chút trào phúng nói, “Ta vốn cho rằng dũng sĩ Nguyệt Thập thua dưới tay anh hùng hào kiệt, hóa ra ‘anh hùng hào kiệt’ lại chỉ là hạng rùa đen rụt cổ đến một trận luận bàn nhỏ cũng không dám.”

“Láo xược!” Nói đến mức này, đến Bá Ngôn cũng không nghe nổi nữa, “Vừa mới bắt đầu đã không ngừng ăn nói mạo phạm, Nguyệt Thập không muốn cầu hòa, không ngại tái chiến biên quan, hùng hổ dọa người như vậy là có rắp tâm gì?”

“Nào dám có rắp tâm gì.” Hoắc Bố khinh miệt nói, “Chỉ là tộc ta luôn kính trọng người hùng, thua dưới tay anh hùng thì cam tâm tình nguyện, nhưng giờ phát hiện... Hừ, Hoắc Bố chỉ tức giận, cảm thấy không đáng cho những dũng sĩ tộc mình thôi.”

Bá Ngôn xù lông, vỗ bàn cả giận, “Nói cho cùng thì không phải người muốn so võ sao? So thì so! Ta không tin Dương Hoành Tu không đánh lại được tên Tướng quân gì gì đó của các người! Lần này nhất định phải cho các người thua tâm phục khẩu phục, không bao giờ dám tới Trung Nguyên dương oai lần nữa!”

“Ngôn Nhi!” Tề Vương gầm lên một tiếng, Bá Ngôn liếc nhìn phụ thân, tức giận quay đầu sang một bên, không thèm nói nữa.

Hoắc Bố cười nói, “Thế tử mười phần tin tưởng như thế, mà Tề Vương lại không muốn đồng ý sao?”

“Việc này không phải chuyện chơi...” Tề Vương đã dao động nhưng vẫn lo lắng hậu quả có thể phát sinh trong lúc luận võ, vì thế lại do dự.

Dương Hoành Tu ngồi một bên cầm chén đã sớm rục rịch, nhưng vì đã giao quyền quyết định cho Tề Vương, hắn chỉ đành yên lặng quan sát biến cố.

Ngọc Khanh Thư nhìn hắn khổ sở nhẫn nhịn lại kéo tay hắn.

Mỗi người bên bàn tiệc theo đuổi một tâm tư: Hoắc Bố nhất mực thúc đẩy trận luận bàn lần này, rất có đáng về không đạt mục đích thì không bỏ qua; Lý Đán không nói một lời; Bá Ngôn vừa bày tỏ lập trường

đang ngồi giận dữ một bên; Tề Vương hơi chút dao động nhưng vẫn không làm cách nào đưa ra quyết định sau cùng; Dương Hoàn Tu thì khỏi phải nói, cơ hội chính tay đâm kẻ thù giết cha đang ở trước mắt, là người thì ai muốn bỏ qua, huống hồ, đối phương còn nói bất luận chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra trong lúc luận võ cũng không ảnh hưởng tới chính sự hai nước.

Ngọc Khanh Thư cúi đầu trầm tư chỉ một chốc rồi bỗng nhiên nói, “Vậy thì so đi.”

Thái độ của y thay đổi thất thường, Hoắc Bố sững sốt.

Ngọc Khanh Thư không nhanh không chậm nói, “Nhưng việc này liên quan tới trọng thần hai nước, cần phải bấm tấu rõ với Bệ hạ trước, để Bệ hạ định đoạt.”

Tề Vương nghe xong gật gù liên tục, “Lời Ngọc đại nhân nói vô cùng chính xác, phải để Bệ hạ định đoạt.”

Lại nghe giọng Ngọc Khanh Thư chứa đầy hí hước, “Bản quan cũng thật tò mò, nếu Bệ hạ phản đối, Vương tử Nguyệt Thập sẽ làm sao đây?”

Hoắc Bố nghiêm mặt nói, “Nếu Thiên triều Bệ hạ phản đối, không phải Dương Tướng quân không chịu xuất chiến, Hoắc Bố tất nhiên không dám cưỡng vọng nhiều lời nữa.”

“Được lắm.” Tề Vương gật đầu, “Bản vương sẽ cùng Lễ bộ tấu việc này lên với Bệ hạ, Vương tử hãy ở dịch sở chờ tin tức đi.”

Nghe đến đó, Lý Đán gờ chén rượu trong tay cung kính hướng về phía Dương Hoàn Tu, “Có thể luận bàn võ nghệ cùng Dương Tướng quân luôn là nguyện vọng tha thiết của tại hạ, nếu chuyện này may mắn thành công, Lý mỗ sống kiếp này không uống.”

Dương Hoàn Tu còn chưa lên tiếng, Ngọc Khanh Thư đã gờ chén lên trước, “Hóa ra vị này là Lý Tướng quân, bản quan còn tưởng trời cao đổ kị anh tài, đã tiếc nuối thật lâu.”

Lý Đán không hồn không giận, hai tay mời rượu rồi tự mình uống hết.

Ngọc Khanh Thư nhìn Lý Đán, đang định uống rượu trong chén thì lại bị người cản tay lại. Tay trái y cầm chén, Dương Hoàn Tu nắm cả tay y, nhân tiện đón lấy chén rượu uống một ngụm.

“Người vẫn chưa thể uống rượu được.” Dương Hoàn Tu để chén rượu xuống, lời nói ra không cho phép kẻ khác nghi ngờ.

Vết thương vẫn còn chưa khỏi bỗng hết cả đau đớn, Ngọc Khanh Thư nhìn hấn nửa ngày mới phản ứng được, đột nhiên có ham muốn nhào tới hôn người kia một cái. Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Thông Bách Núi Mang Đuộm Khói Sầu*

CHƯƠNG 12: THÔNG BÁCH NÚI MANG ĐUỘM KHÓI SẦU*

Đến Lý Đán cũng cam chịu nhắm nghiền hai mắt lại.

Gã thậm chí có thể cảm giác được kinh phong do cán đao tạo ra cùng sát khí sắc lẹm đang quét về phía cổ họng mình.

Gã thấy thời gian hình như đã trôi qua rất lâu, gã nhắm mắt đợi cái chết, thế nhưng đòn công kích lấy mạng lại không đến.

Khi mũi đao chỉ còn cách yết hầu Lý Đán có nửa tấc thì chợt khựng lại.

Dương Hoàn Tu hai tay cầm đao, hung hấn nhìn chằm chằm Lý Đán đang chờ chết, chỉ cách mục tiêu có nửa tấc nữa thôi, nhưng hấn cứng rắn bắt mình ngừng lại.

Cuộc luận võ dừng ở đây, Dương Hoàn Tu thắng, trong sân không một ai có lời dị nghị.

Hoàng đế khích lệ ban thưởng cho hai người một phen, sắc mặt Dương Hoàn Tu lại trước sau chẳng chút vui mừng.

Lý Đán khó hiểu, lúc rời đi định nói chuyện với Dương Hoành Tu mấy lần, cuối cùng lại đành thôi.

Sau khi Hoàng đế đi rồi, mọi người đến quan chiến mới chậm rãi tán đi. Ngọc Khanh Thư bị Bá Ngôn kéo đi trước, vừa mới thoảng liếc về phía Dương Hoành Tu, Dương Hoành Tu cũng đứng lúc nhìn lại. Ánh mắt hai người không hẹn mà gặp, một lo lắng ưu sầu, một tâm thần hoảng hốt.

Ngọc Khanh Thư không khỏi muốn đi về phía Dương Hoành Tu, Bá Ngôn giữ chặt y lại.

“Bệ hạ triệu kiến, còn không đi mau.” Bá Ngôn vừa nói vừa lôi Ngọc Khanh Thư rời đi theo Tề vương. Ngọc Khanh Thư mấy bận quay đầu nhìn lại, Dương Hoành Tu lại không nhìn y nữa.

Nói thì nói là bệ hạ triệu kiến, nhưng người phát biểu suy nghĩ lại là Tĩnh Quốc Hầu.

Lúc lão Hầu gia biết chuyện luận võ, Hoàng đế đã chuẩn tấu rồi, không thể phản đối nữa, đến khi tể thí kết thúc, ông rốt cục mới có thể phát tác.

Thiên điện trong ngự thư phòng của Hoàng đế, Tĩnh Quốc Hầu trực tiếp chất vấn Tứ vương tử Nguyệt Thập Hoắc Bố: Giữa Dương Hoành Tu và Lý Đán có mối thù giết cha, để hai người này luận võ là có rắc rối gì?

Hoắc Bố lại một mực khẳng định trước đó mình không hề biết gì về thù hận giữa hai người, chỉ vì ngưỡng mộ uy danh Dương Hoành Tu, muốn xem xem bản lĩnh của hắn thế nào.

Lời gã nói hiển nhiên không ai tin, nhưng đúng là cũng không có ai nhắc đến mối thù giết cha của Dương Hoành Tu và Lý Đán trên bàn rượu. Đến cuối cùng, việc này chẳng giải quyết được gì.

Hoàng đế không nói, thế nhưng sau khi về nhà, Ngọc Khanh Thư bị gia gia Tĩnh Quốc Hầu nghiêm khắc mắng mỏ một trận, nói y ba năm làm Lễ bộ Thị lang chẳng ích lợi gì, nhường cho lũ phiên bang mọi rợ chút tiện nghi thì đã sao, nếu Dương Hoành Tu thua hoặc giết Lý Đán, mọi chuyện phải làm thế nào mới có thể kết thúc thỏa đáng đây?

Ngọc Khanh Thư không thể phản bác, gia gia y dù có độc tài cũng không thể công khai quở trách Hoàng đế và Tề vương, đương nhiên chỉ có thể nói y mà thôi.

.

Ngày tiếp theo, Dương Hoành Tu xin nghỉ, không thượng triều.

Ngày thứ ba, Dương Hoành Tu vẫn xin nghỉ.

Ngày xin nghỉ thứ tư, trời chưa sáng đã đổ một trận mưa nhỏ, đến tận trưa mà trời vẫn âm u, không chút quang đãng.

Ngọc Khanh Thư ngẩn ngơ đứng nhìn gốc đào đã sớm rụng hoa trong hậu hoa viên đến tận trưa. Tĩnh Quốc Hầu phạt y ba ngày không được ra ngoài đi lung tung, tan việc ở nha môn phải lập tức trở về nhà.

Ngày thứ ba này, Ngọc Khanh Thư thống khổ ôm đầu, đứng ngồi không yên.

Tiểu đồng cầm ô ôm áo choàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Thiếu gia, phu nhân nói, nếu ngài muốn đi tìm Dương Tướng quân thì có thể lên ra ngoài từ cửa hông.”

“Mẫu thân?” Ngọc Khanh Thư ngẩn ra, không rõ tại sao mẫu thân lại truyền đến một câu như thế.

“Phu nhân nói, Dương lão Tướng quân có ơn với Ngọc gia, Dương Tướng quân lại có quan hệ thân thiết với thiếu gia, người quen với Dương Tướng quân ở kinh thành không nhiều, thiếu gia nếu có thể khuyên nhủ thì phải đi khuyên nhủ ạ.”

“Khuyên? Khuyên cái gì?” Ngọc Khanh Thư ngớ ra, có ơn hay quan hệ gì đều chỉ là mượn cớ, Dung thị từng ám chỉ y phải phòng bị cẩn thận Dương Hoành Tu, hôm nay sao lại thay đổi thái độ?

“Quần gia Dương gia phái người tới nói rằng, Dương Tướng quân đi tế bái Dương lão Tướng quân đã hai ngày rồi mà vẫn không thấy trở về.”

“Quần gia Dương gia tới đây lúc nào? Tới mấy lần rồi?” Ngọc Khanh Thư cắn môi, hơi nhú mào lại.

“Tính cả lần này nữa thì đã là ba lần rồi, vừa mới đi xong.” Tiểu đồng cúi đầu, mấy hạ nhân trong Ngọc gia đều biết quản gia Dương gia tới, chẳng qua phu nhân không cho phép ai nói, bọn họ cũng không dám lăm miệng. Nhưng cậu thì khác, cậu là thiếp thân tiểu đồng của Ngọc Khanh Thư, có ơn mà không báo, trong lòng sẽ thấy thẹn.

Ngọc Khanh Thư không so đo với cậu, cầm lấy áo choàng và ô, vừa đi vừa hỏi cho rõ Dương lão Tướng quân được chôn cất ở chỗ nào, lại bảo hạ nhân dắt ngựa tới, lặng lẽ đi vòng qua cửa hông, ô cũng không kịp mở.

Dương Hoành Tu quỳ gối trước mộ phần phụ thân, mặc nước mưa thấm đẫm y trang, hắn vẫn không nhúc nhích.

Môi hắn khô nứt, ánh mắt trống rỗng, sắc diện xám trắng, vẻ mặt đờ đẫn. Bên cạnh hắn là hai vò rượu, ba cái bát con và trường đao đã cùng hắn chém giết vô số địch nhân đang cắm thật sâu vào bùn đất.

Ngọc Khanh Thư đang đi trên đường thì đụng phải tiểu tư Dương gia đang cầm hộp đựng thức ăn trở về.

Dương Hoành Tu ba ngày liền không ăn gì, lại không cho bất kì ai tới cạnh, một ngày một đêm quỳ gối trước mộ phần Dương lão Tướng quân, cứ như muốn lấy cái chết ra để tạ tội vậy.

Ngọc Khanh Thư xuống ngựa từ đằng xa, giương ô đi tới, đến khi cách Dương Hoành Tu độ bốn, năm bước, Dương Hoành Tu đột nhiên rút trường đao bên người ra, đâm vào không khí.

Mũi đao dừng lại phía trước Ngọc Khanh Thư, Ngọc Khanh Thư dừng bước, đứng tại chỗ, nhìn Dương Hoành Tu, lặng lẽ đưa tay sờ vào sống đao.

Y nhớ mình đã từng nói với Dương Hoành Tu, nếu người nhất định phải giết người mới cam tâm, vậy thì dùng cây đao này lấy mạng của ta trước đi.

Y nói, “Nếu ta không thể không chết, người hãy động thủ đi.”

“Người không sợ ta?” Dương Hoành Tu lạnh lùng hỏi. Hắn vừa mở miệng, đôi môi khô khốc đã rướm máu.

“... Xin lỗi...” Tay Ngọc Khanh Thư cầm ô không khỏi nắm chặt. Không nên thúc đẩy một trận đấu vốn đã có âm mưu từ trước thế này, lại càng không nên sau khi thúc đẩy rồi còn cầu người giữ mạng Lý Đán, để hi vọng tiêu tan, để mối thù sinh tử không cách nào cam lòng này càng thêm sâu sắc.

“Ta làm dựa theo lời người nói, ta không giết gã.” Dương Hoành Tu thu trường đao, lại một lần nữa cầm nó vào trong đất.

Nước mưa rơi xuống dọc theo mặt đao, nhanh chóng rửa sạch nước bùn bắn trên lưỡi đao.

Ngọc Khanh Thư đi tới bên cạnh hắn, cụp ô, cũng quỳ xuống, dập đầu làm lễ ba lần với bia mộ Dương lão Tướng quân.

Dương Hoành Tu nói, “Mẫu thân ta đi từ sớm, phụ thân sợ ta một mình ở kinh thành học xấu nên sớm mang ta tới chiến trường.”

“Bảy tuổi ta đã bắt đầu theo học phụ thân trong quân doanh, người nói tuổi ta còn nhỏ, không thể thao luyện cùng với quân binh, vì thế mỗi sáng sẽ dành một canh giờ để huấn luyện mình ta. Lúc ta trở về ngủ tiếp, phụ thân còn phải bận bịu công việc trong doanh trại. Khi ta được mười bốn tuổi, phụ thân đưa ta ra trận giết địch lần đầu tiên. Lúc nhìn thấy trận chiến đó, ta sợ đến mức vũ khí cũng không dám khua, kết quả phụ thân vì cứu ta mà trúng một đao. Từ khi ấy, ta đã thề quyết không để chuyện giống như vậy xảy ra lần thứ hai. Sau đó, phụ thân lại sợ ta gặp phải những việc tương tự trên chiến trường nên đã tìm một đại phu làm sư phụ ta, dạy ta khi bị thương hoặc trúng độc phải xử lí thế nào mới là tốt nhất. Ta hai mươi tuổi, phụ thân tặng ta cây trường đao này, nói với ta người có lỗi với ta, không thể cho ta những tháng ngày bình thường an ổn, đến lễ thành nhân cực kì quan trọng trong đời cũng chỉ có thể sắp xếp qua loa. Ta nói không sao, ta không để ý những chuyện này, chỉ ít ta còn có thể ở bên cạnh phụ thân.”

Dương Hoành Tu xé mảnh giấy hồng che trên miệng vò, rót rượu vào ba cái bát con.

Một kính trời, một kính đất, một kính người cha đã mất nhiều năm.

“Vậy mà ta lại bất hiểu đến thế...” Con mắt Dương Hoàn Tu giăng đầy tơ máu, toàn thân trên dưới lạnh buốt vì nước mưa.

Ngọc Khanh Thư ở bên cạnh lẳng lặng nghe hắn nói, chỉ chốc lát sau, mưa cũng đã xối ướt người. Y rùng mình một cái, nghiêng đầu nhìn Dương Hoàn Tu, vươn tay cầm tay hắn, thấy Dương Hoàn Tu không hắt ra, mới tiến lại gần hơn.

“Hoàn Tu, ngươi không bất hiểu...” Ngọc Khanh Thư cúi đầu nói, “Ngươi quỳ ở đây cũng chẳng ích gì, Dương lão Tướng quân chắc cũng không muốn thấy ngươi thế này đâu.”

“Ngươi là đứa con khiến ông ấy kiêu ngạo, mai sau còn phải kiến công lập nghiệp, lưu danh sử sách.”

“Kiến công lập nghiệp, lưu danh sử sách?” Lời Dương Hoàn Tu nói có chút cay đắng, “Từ Hề, những lời này, trước khi ngươi nói, chính ngươi tin sao?”

“Ta tin.” Tiếng Ngọc Khanh Thư rất nhẹ nhàng nhưng khẳng định, “Hoàn Tu, lâu dần ngươi sẽ biết, những điều ngươi thấy bây giờ không phải sẽ vẫn như vậy trong tương lai. Bộ hạ có dự tính của Người, ngươi chỉ cần trung với Người là đủ. Ta chỉ sợ...”

Thế nhưng Ngọc Khanh Thư không nói tiếp.

Sợ cái gì? sợ không có cơ hội sống đến ngày ngươi được thăng quan như gió. Vương triều cần có người làm rường cột để duy trì, chắc chắn ngươi sẽ cưới vợ phong tướng, có thân phận tôn quý, ta chỉ sợ khi đó mình không còn ở cái thế gian có ngươi nữa rồi...

Ngọc Khanh Thư có làm thế nào cũng không thể nói thành lời những câu như thế.

Y chỉ sợ lời vừa khỏi miệng, đã thành sấm truyền.

Ngọc Khanh Thư cười cười nói thêm, “Nói chung, ai mà biết được sau này sẽ thế nào, hà tất phải chấp nhất những chuyện bây giờ không vừa ý?” Y nói cho Dương Hoàn Tu, cũng là nói cho chính mình nghe.

“Hoàn Tu, quỳ cạnh mộ phần đủ ba ngày rồi, nếu còn không đứng lên, chân ngươi sẽ không chịu nổi.” Ngọc Khanh Thư nói xong lại rùng mình một cái.

Dương Hoàn Tu bất động, Ngọc Khanh Thư nhíu mày nghiêm mặt, “Thân thể tóc da ngươi, ngươi có được là nhờ phụ mẫu, giờ ngươi lại hủy hoại nó như vậy, không thấy có lỗi với Dương lão Tướng quân sao?”

Ánh mắt Dương Hoàn Tu chợt lóe lên, tay nắm thành nắm đấm thật chặt. Ngọc Khanh Thư đứng lên, bàn tay đưa đến bên người Dương Hoàn Tu, Dương Hoàn Tu do dự một chút rồi đặt tay lên.

Ngọc Khanh Thư không dám dùng lực mạnh quá, chậm chậm đỡ Dương Hoàn Tu đứng dậy. Hai chân Dương Hoàn Tu tê rần từ lâu, đến lúc đứng lên mới phát hiện đã mềm nhũn như bông, không có khí lực, cũng không còn cảm giác gì nữa, cứ như hai chân này không phải hai chân của hắn.

Dương Hoàn Tu ngã ngồi trên đất. Ngọc Khanh Thư giúp hắn duỗi hai chân ra, nhẹ nhàng xoa bóp một lúc, cảm giác mới dần quay trở lại. Máu lưu thông mang lại cơn đau tựa kim châm, Dương Hoàn Tu cắn răng, nắm chặt một tay bần đất. Ngọc Khanh Thư vẫn giữ nguyên lực đắp bóp như vậy, dù biết Dương Hoàn Tu khó chịu, nhưng đây là phương pháp giúp lưu thông máu duy nhất mà y biết.

Phía chân trời thoáng một ánh chớp, sấm sét lập tức giáng xuống, ngựa đứng xa xa cũng hí lên đầy sợ hãi. Ngọc Khanh Thư thấy vậy thì quyết định phải rời khỏi nơi này trước, thế nhưng chân Dương Hoàn Tu còn chưa hoạt động lại được, y đành phải dìu Dương Hoàn Tu từng bước một tới nơi ngựa đang đứng. Đợi đến lúc giúp Dương Hoàn Tu lên được ngựa, y đã mệt đến mức không thở ra hơi. Buộc vò rượu lại bên thân ngựa xong, hai người mới cưỡi ngựa về trên đường nhỏ, tìm một ngôi miếu đổ nát tránh mưa.

Ngọc Khanh Thư cởi áo choàng trải ra nền đất rồi mới đỡ Dương Hoàn Tu ngồi xuống. Y lấy đồ đánh lửa từ trong ống trúc không thấm nước ra, tìm rơm rạ và gỗ vụn trong miếu đốt một đồng lửa bên cạnh Dương Hoàn Tu, sau đó đặt vỏ rượu bên cạnh đồng lửa để hâm nóng. Xong hết, y trở lại gần Dương Hoàn Tu, bóp chân cho hắn.

Chân bị chuột rút đau đến mức mặt Dương Hoàn Tu trắng bệch, hắn vẫn cứ cắn răng chịu đựng đợi cơn đau trôi qua.

Ngọc Khanh Thư thấy hần khó chịu thì đưa vò rượu cho hần nói, “Uống chút đi, sẽ dễ chịu hơn.”

Dương Hoàn Tu nghe lời uống vài hớp, sau đó quệt mạnh miệng, miệng vết thương nứt ra, máu càng thêm sặc sỡ mặt trắng bệch, nhìn mà phát hoảng. Ngọc Khanh Thư thấy hần như vậy cũng thấy đau theo, nhưng y chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể từ từ giúp hần hoạt động chân tay, giãn gân giãn cốt. Bóp đến tận khi hai tay y đã mỏi nhừ, Dương Hoàn Tu mới rốt cục có thể tự mình đứng lên đi lại.

Dương Hoàn Tu đi vài vòng trong ngôi miếu đổ nát, tuy rằng dáng đi có chút khó coi, nhưng cuối cùng cũng đã khôi phục. Chân tay khôi phục, rượu cũng phát huy làm thân thể ấm lên, sắc mặt cũng dần dần hồng hào.

Ngọc Khanh Thư ôm đầu gối ngồi bên đống lửa, uống vài ngụm rượu. Y không thấy lạnh, ngược lại còn thấy toàn thân nóng như thiêu.

Mưa bên ngoài càng rơi càng lớn, sấm chớp rền vang, mưa to gió lớn như tiếng kêu gào thảm thiết cứ thế điên cuồng tàn phá. Dương Hoàn Tu kiểm mấy tấm gỗ che cửa, sắp xếp thỏa đáng rồi mới trở lại trong miếu. Nhìn thấy đống lửa, Dương Hoàn Tu nảy ra một ý. Hần không nói lời nào, đi qua đi lại không biết kiểm ở đâu về mấy nhánh cây, dùng dây và rơm rạ buộc lại thành một cái giá bên cạnh đống lửa. Hần lập tức cởi áo phơi lên, lại đi đến cạnh Ngọc Khanh Thư giúp cởi y phục.

Lúc này, Ngọc Khanh Thư thấy mình vừa nóng bừng vừa choáng váng, duỗi tay để Dương Hoàn Tu giúp mình cởi. Khi cởi đồ chạm vào cánh tay Dương Hoàn Tu, cánh tay ấy lạnh lạnh rất thoải mái, Ngọc Khanh Thư ôm chầm lấy theo bản năng.

“Tử Hề?” Khi có người ôm cánh tay mình, Dương Hoàn Tu mới phát hiện điều gì không đúng, sờ sờ trán Ngọc Khanh Thư, quả nhiên nóng bừng.

Nguy rồi... Dương Hoàn Tu nhìn ra bên ngoài, mưa to không chút ý định ngớt đi.

Xoay người chỉnh lại y phục, Dương Hoàn Tu để Ngọc Khanh Thư ngồi dưới đất, Ngọc Khanh Thư ôm cánh tay hần cọ qua cọ lại, y phục lại tuột ra. Dương Hoàn Tu vội vàng kéo y lại, để y dựa lên vai mình. Ngọc Khanh Thư tựa hồ thấy tư thế này thật khó chịu, xoay tới xoay lui không ngừng. Dương Hoàn Tu không biết rốt cục Ngọc Khanh Thư muốn gì, đành phải che trái che phải không để y ngả. Cuối cùng, Ngọc Khanh Thư nhảy lên ngồi trên người Dương Hoàn Tu, đè bả vai Dương Hoàn Tu xuống, mơ mơ màng màng nhìn Dương Hoàn Tu, thở phì phò hỏi, “Sao thế?” Gương mặt y đỏ bừng, hơi thở cũng nóng như lửa đốt.

Dương Hoàn Tu còn đang suy nghĩ phải trả lời y thế nào, đã thấy Ngọc Khanh Thư đột nhiên kề sát tới, hôn hôn hôn hôn.

Ngọc Khanh Thư không tỉnh táo chút nào, lão đảo ôm lấy khuôn mặt Dương Hoàn Tu, hôn môi xong lại hôn trán hần, hôn mặt mũi hần. Dương Hoàn Tu bị y hôn đến mức không mở nổi mắt không nói ra lời, một tay ôm eo y sợ y ngã, một tay vớ lấy cái khăn thấm mồ hôi treo trên giá.

Dương Hoàn Tu đỡ người về trước, Ngọc Khanh Thư ngồi không vững, tay ôm cổ Dương Hoàn Tu bỗng nhiên buông lỏng, y ngã thẳng về phía sau, ‘bịch!’ một tiếng đập đầu xuống đất. Dương Hoàn Tu hoảng sợ vội dịu y dậy kiểm tra, thấy không có gì đáng lo mới thở phào nhẹ nhõm. Hần lại dùng rượu đổ lên khăn rồi đặt lên trán Ngọc Khanh Thư giúp y hạ nhiệt.

Ngọc Khanh Thư tựa trên cánh tay Dương Hoàn Tu, cúi đầu ngoan ngoãn ngồi một hồi, sau lại dựa vào người Dương Hoàn Tu.

Y phục của hai người đều phơi trên giá, Dương Hoàn Tu bận rộn nửa ngày, trên người cũng chảy một tầng mồ hôi mỏng, gió nhẹ lạnh lạnh thổi qua, Ngọc Khanh Thư chạm vào thấy thoải mái, cả người liền dần dần tỉnh lại. Trán y cọ cọ vào ***g ngực hần, cọ đến nỗi Dương Hoàn Tu cũng thấy nóng dần lên.

Ngọc Khanh Thư vươn tay nắm cái cổ Dương Hoàn Tu, Dương Hoàn Tu hơi cúi đầu, môi nhẹ lướt qua chóp mũi y, hô hấp quần quện, ý loạn tình mê. Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Đêm Xuân Đốt Lửa “cửu Vi”*

CHƯƠNG 13: ĐÊM XUÂN ĐỐT LỬA “CỬU VI”*

Ngọc Khanh Thư thần thanh khí sảng tỉnh dậy từ sáng sớm.

Y gối lên cánh tay Dương Hoàng Tu, ôm thắt lưng người ta, nép vào ngực người ta, sau khi tỉnh lại thì chui ra từ mấy lớp áo quần duỗi duỗi người.

Dương Hoàng Tu ngồi dậy, vẫy vẫy cánh tay tê nhức, kéo Ngọc Khanh Thư tới trước mắt, trán áp trán, một lúc lâu sau mới tách ra.

“Tốt lắm, không còn nóng nữa, có khó chịu hay không?”

“Không.” Ngọc Khanh Thư không rõ nguyên nhân, chỉ nhớ tối qua mình vào một ngôi miếu đồ nát cùng Dương Hoàng Tu, mình bóp chân cho Dương Hoàng Tu tới tận khi hắn tự bước đi được mới thôi.

“Khô rồi, mặc vào đi.” Dương Hoàng Tu nhặt y phục của Ngọc Khanh Thư đang đắp trên người đưa cho y. Ngọc Khanh Thư nhìn y phục nhăn nhúm mà nhịu mày.

“Còn nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì không?” Dương Hoàng Tu đột nhiên hỏi.

“Tối qua?” Ngọc Khanh Thư ngắc đầu, thấy dáng vẻ Dương Hoàng Tu uể oải không chút phấn chấn, tim liền đập đánh ‘thịch!’ một cái.

“Người đẩy ngã ta, hôn ta, còn sờ soạng khắp người ta.” Dương Hoàng Tu vừa mặc đồ vừa thờ ơ nói, “Được rồi, người còn cần ta nữa.” Trước khi cài vạt áo, Dương Hoàng Tu liếc về phía Ngọc Khanh Thư, “Lần này người không véo, người cần ta. Thấy dấu răng không?”

Hắn vừa dứt lời, bụng Ngọc Khanh Thư đã kêu lên tiếng ùng ục.

“Ra là người đói rồi...”

“Hoành Tu, người không sao chứ?” Ngọc Khanh Thư cúi đầu đỏ mặt, kéo góc áo Dương Hoàng Tu hỏi.

“Không sao, còn có thể sao được?”

“Chân cũng ổn rồi?”

“Ừ.”

“Chuyện kia... Nếu như người... vẫn còn giận...”

Ngọc Khanh Thư ấp a ấp úng, giương mắt thấy Dương Hoàng Tu nhìn mình thì không nói nổi nữa.

“Nếu ta vẫn còn giận thì sao?” Dương Hoàng Tu chống tay xuống đất, bò tới trước mặt Ngọc Khanh Thư.

Ngọc Khanh Thư trộm nhìn, phát hiện Dương Hoàng Tu không hề có ý định thối lui. Y biết mình không tránh được, thế là không tránh nữa, lấy dũng khí nhìn thẳng vào Dương Hoàng Tu.

Hai người đối diện một lúc, Dương Hoàng Tu đột nhiên cảm thấy mí mắt nháy một cái, tiếp theo, Ngọc Khanh Thư tiến tới, hôn một cái lên mặt hắn.

Dương Hoàng Tu trợn to mắt nhìn Ngọc Khanh Thư, Ngọc Khanh Thư bị nhìn trừng trừng đến mức chột dạ, vô thức liếm liếm môi.

“Người đối xử với ai cũng như vậy sao?” Dương Hoàng Tu cứ do dự mãi, cuối cùng cũng hỏi thành lời.

“Như thế nào?”

“... Tùy tùy tiện tiện hôn người khác...”

Ngọc Khanh Thư liền vội vàng lắc đầu, “Ta chưa bao giờ làm thế với đồng liêu và bằng hữu.”

“Ta đây tính là ai?” Dương Hoàng Tu quyết định hôm nay phải hỏi cho rõ vấn đề này, “Người người gọi thì đến, đuổi thì đi, để người bốn cợt vui đùa sao?”

“Không phải, người là... là... ta... ta không biết...” Trước giờ Ngọc Khanh Thư không muốn nghĩ tới chuyện này, nay đột nhiên bị hỏi, có phần chẳng biết phải trả lời ra sao mới tốt.

Dương Hoành Tu kẻ rất sát, Ngọc Khanh Thư nhanh chóng phát hiện tư thế ngồi này của mình đã không còn đường lui nữa. Y cuống quýt cúi đầu lấy y phục khoác lên người, cố gắng rời lực chú ý.

“Tử Hề,” Dương Hoành Tu nhìn y luống cuống thì giúp một tay, “Hôm qua ta đã suy nghĩ cả một buổi tối, chuyện của phụ thân ta, chuyện của muội muội ta, còn chuyện của người nữa.”

“Ừm?”

“Ta cho là ta thích người.”

“Ta cũng thích người.” Ngọc Khanh Thư đáp lại rất thẳng thắn.

“Vậy người có nguyện ý từ giờ trở đi, mãi cho đến chết, luôn ở bên ta?”

Dương Hoành Tu có thái độ rất nghiêm túc, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, Ngọc Khanh Thư sắc nước bọt—— tại sao vốn nên là một chuyện rất cảm động, Dương Hoành Tu vừa nói cái đã biến thành rất kinh khủng?

“Hoành Tu,” Ngọc Khanh Thư nghiêm mặt nói, “Ta nguyện ý kết thành tri kỉ sống chết cùng người.”

“... Người hiểu không đầy đủ rồi.” Dương Hoành Tu suy nghĩ một chút mới trả lời, “Ta nói không phải chỉ là bằng hữu.”

“Huynh đệ cũng được.” Ngọc Khanh Thư lập tức nắm tay lại, làm ra vẻ muốn uống máu ăn thề.

“Không thể là huynh đệ được.” Dương Hoành Tu nâng tay y giúp y xỏ vào ống tay áo ngoài, “Ta muốn nói đến thứ quan hệ phu thê, nhưng chúng ta đều là nam tử, khó phân phu thê, nên ta mới không biết phải nói sao với người.”

Ngọc Khanh Thư lần thứ hai sắc nước bọt.

“Ngày đó, sau khi người nói xong, ta đã suy nghĩ, ta nghĩ đây là cách tốt nhất.” Dương Hoành Tu giúp y thắt dây lưng trên áo khoác.

“... Say rượu mất lí trí, người sẽ đưa ra cái kết luận như thế ư?” Ngọc Khanh Thư nhìn ánh mắt thẳng thắn của Dương Hoành Tu.

Dương Hoành Tu vỗ vỗ vai y an ủi, “Người có thể suy nghĩ một thời gian.” Nói xong lại bổ sung, “Về hành động vượt quá phép tắc người đã làm với ta tối qua.”

“... Nếu ta nói không thì sao?” Ngọc Khanh Thư có cảm giác mình vốn đang tỉnh táo đã bắt đầu trở nên hồ đồ.

Dương Hoành Tu nhíu nhíu mày, nhắc nhở, “Những lời người nói ta đều làm theo, ta nói, người không phải cũng nên nghe theo sao?”

Vừa định hỏi “Ta đã nói gì?”, lại nghĩ tới chuyện Dương Hoành Tu vì giữ lại một mạng cho Lý Đán mà quỳ gối tự trách ba ngày, y không thể hỏi ra miệng được nữa.

“Tử Hề, người nghĩ thế nào?” Dương Hoành Tu giúp y mặc áo khoác xong lại giúp y búi tóc cho gọn.

Suy nghĩ chợt lóe lên trong óc, Ngọc Khanh Thư đột nhiên nói, “Ta biết làm thế nào rồi!” Y kéo vạt áo Dương Hoành Tu nói, “Thuê kẻ giết người!”

Dương Hoành Tu nhất thời không đuổi kịp suy nghĩ của y.

“Người không thể giết tên Lý Đán kia, ta cũng không thể công khai đối phó với gã, thế thì chúng ta có thể thuê người giết thay!”

“Tử Hề...” Dương Hoành Tu không khỏi cười khổ.

Ngọc Khanh Thư vẫn hưng phấn thao thao bất tuyệt, “Người nghe ta nói này, tên xếp thứ mười ở bảng sát thủ trong thiên hạ kia...”

“Không cần.” Dương Hoành Tu cắt đứt lời Ngọc Khanh Thư, “Lúc trước người nói đúng lắm, ta muốn tìm Lý Đán báo thù thì hẳn là phải ở chiến trường, lúc hai nước giao tranh, chứ không phải là hiện tại, khi đối phương đã buông khí giới đầu hàng.” Dương Hoành Tu đứng lên, phui đi bùn đất và rơm rạ trên người, sau đó lại đỡ Ngọc Khanh Thư dậy, “Dương nhiên, nếu sau này có cơ hội, ta sẽ không bỏ qua cho gã.”

“Hoành Tu...” Ngọc Khanh Thư cúi đầu, kéo vạt áo Dương Hoành Tu, “Xin lỗi...”

Dương Hoành Tu vỗ vỗ vai y, bắt đầu dĩ cười cười.

“Đi thôi, về nhà, nhưng chắc hôm nay không dự được buổi chiều sớm rồi.”

Hai người tháo tấm ván gỗ ra, bước khỏi ngôi miếu cũ. Bên ngoài sáng choang, trời quang mây tạnh, ánh nắng rực rỡ nhưng không chói mắt, khắp nơi là hương vị nước mưa gột rửa để lại.

Đường lầy lội, trên mặt đất là từng vũng nước đọng lớn, Ngọc Khanh Thư cẩn thận tránh bùn đất, đi đến lán dựng cỏ dất ngựa ra.

“Vượng Tài, còn nhận ra hẳn không?” Ngọc Khanh Thư vỗ cổ ngựa, vừa cười vừa hỏi.

Vượng Tài thăm dò nhìn Dương Hoành Tu, mũi thở ra tiếng phì phì.

“Nó nhớ người đấy.” Ngọc Khanh Thư mỉm cười, kéo Dương Hoành Tu lên ngựa.

Đã lâu lắm rồi Ngọc Khanh Thư không cười như thế này, Dương Hoành Tu đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình cũng tốt theo, giống như sau cơn mưa cả thế gian trở nên tươi sáng, những điều không như ý tựa như đã tan đi cùng bão tố tối qua, chôn vùi cùng bùn đất không còn tung tích, những chuyện còn sót lại đều là những chuyện tốt đẹp trên đời.

.

Ngọc Khanh Thư về đến nhà thì bị gia gia mắng cho một trận, thế nhưng trọng điểm là bởi y tự mình trốn đi chứ không phải bởi đi tìm Dương Hoành Tu. Lão Hầu gia một mực không phản đối chuyện y qua lại với Dương Hoành Tu, lý do là: Để y lui tới với Dương Hoành Tu cũng tốt, người ngoài đỡ nói Ngọc gia ta bắt nạt trẻ nhỏ.

Dù có là như thế, đại đa số người trong triều vẫn cứ cho rằng nguyên nhân Dương Hoành Tu không được trọng dụng là vì lão Hầu gia. Tuy vậy, sự thật e là cũng không đơn giản như mặt ngoài.

Ngày Dương Hoành Tu phục chức, Hoàng đế đồng thời ban ra một thánh chỉ.

Bổ nhiệm Dương Hoành Tu làm Binh bộ Hữu Thị lang, chức quan tam phẩm.

Thăng từ tứ phẩm lên tam phẩm cũng không có gì đáng nói, nhưng so với trước đây đã là khác một trời một vực. Có là Uy Vũ Đại Tướng quân hay tứ phẩm Trung lang tướng cũng đều là hư chức, từ một tướng quân không hề có thực quyền biến thành Binh bộ Hữu Thị lang tay nắm quyền cao, lần này Dương Hoành Tu thăng quan không ít. Người sáng suốt lập tức hiểu thâm, trước đây Hoàng đế không ngăn trận luận võ vốn không nên phát sinh là bởi muốn thăm dò Dương Hoành Tu, xem xem hẳn có đủ năng lực đảm nhiệm chức quan lớn hay không.

Sự thực chứng minh Dương Hoành Tu làm rất tốt, chí ít, Hoàng đế rất hài lòng.

Dương phủ vốn quanh què nhất thời lại đông như trẩy hội— Hoàng đế nói bổ nhiệm là bổ nhiệm, Tỉnh Quốc Hầu không có mấy may ý định ngăn trở, theo ý này, Dương Hoành Tu đã trở thành quý nhân mới trong triều, cái thân phận anh vợ của thái tử lại càng khiến nhiều người tới nịnh bợ.

Những ngày qua, Dương Hoành Tu vẫn luôn ở cạnh Ngọc Khanh Thư, mặt ngoài chốn quan trường người tới ta lui coi như thấy khá nhiều, cung cách ứng xử cũng dần không bỏ ngỡ như khi mới trở lại kinh thành nữa.

Hắn vừa mới bước chân vào Binh bộ nhậm chức Thị lang nên còn rất nhiều chuyện không hiểu, sau khi thánh chỉ ban ra, phần lớn thời gian hắn dùng để ở cùng Trần Thích Linh. Hai người coi như có mối quan hệ sư huynh đệ, Trần Thích Linh dạy hắn làm việc cũng không giấu diếm điều gì, nói tới nói lui chẳng chút

quanh co lòng vòng. Một ngày nọ, sau khi xử lý xong chuyện ở bộ Binh, Trần Thích Linh mời Dương Hoàn Tu tới nhà mình ăn, Dương Hoàn Tu không suy nghĩ gì nhiều đã đáp ứng.

Đang ăn bỗng nói đến chuyện kết giao người với người gần đây, Trần Thích Linh nhắc nhở, hần giờ vừa là Binh bộ Thị lang lại vừa là võ tướng, không còn giống như trước đây, cần giữ khoảng cách với Ngọc Khanh Thư. Dương Hoàn Tu chỉ nói, đối với ta, Tử Hề là đặc biệt, dù có phải tháo mũ cởi giáp về quê, ta cũng không muốn giữ bỏ quan hệ với y. Còn muốn khuyên tiếp nhưng Dương Hoàn Tu đã rời trọng tâm câu chuyện, Trần Thích Linh đành phải bắt đầu dĩ bỏ cuộc.

Dương Hoàn Tu thăng chức nhanh như vậy, có người ước ao, có người nịnh bợ thì tất có kẻ đố kỵ, có kẻ hăm hại. Hơn nữa từ trước tới nay, trong triều, quan văn và võ tướng vốn không hợp nhau, chẳng mấy chốc đã có đồng liêu dè bĩu xoi mói mối giao hảo giữ Dương Hoàn Tu và Lễ bộ Thị lang. Ngọc Khanh Thư đã từng gặp phải vấn đề như thế này, thế nhưng y là thiếu gia phủ Tĩnh Quốc Hầu, không có ai dám vô lễ trước mặt sau lưng y, nhiều nhất cũng chỉ có bằng hữu khuyên bảo, y sẽ coi như không nghe thấy, không ai làm gì được.

Bởi Dương Hoàn Tu bận bịu học cách xử lý công việc của bộ Binh, thời gian Ngọc Khanh Thư ở cạnh hần giảm khá nhiều. Cuộc sống của y cơ hồ trở lại như hồi chưa biết Dương Hoàn Tu, mỗi ngày hoàn thành công vụ sẽ cùng năm ba người bạn chơi bởi phóng túng khắp nơi, chỉ có đôi khi nhớ tới Dương Hoàn Tu, phiền não mới ùn thêm.

Ngày mười ba tháng sau, Tề vương đại thọ, tiệc rượu bày ra, Ngọc Khanh Thư và Dương Hoàn Tu đều nằm trong danh sách được mời.

Ngọc Khanh Thư vẫn cùng Bá Ngôn dự tiệc, Dương Hoàn Tu cũng vẫn như trước cùng bàn với Trần Thích Linh, nhưng lần sắp xếp này chỗ ngồi của bốn người ở cùng một bên, lần lượt là Ngọc Khanh Thư, Bá Ngôn, Dương Hoàn Tu, Trần Thích Linh. Dương Hoàn Tu nhiều ngày không gặp Ngọc Khanh Thư, lại nghe nói y rảnh rỗi hay chạy tới mấy chỗ như Ngọc Lan Hương nên đã sớm muốn hỏi nguyên nhân, ngặt nỗi bận công vụ không có thời gian, khó khăn lắm mới gặp mặt được lần này, không khỏi nói nhiều hơn một chút.

Trần Thích Linh bị lạnh nhạt ngồi một bên nhưng ít nhất còn có thể nói chuyện với mấy đồng liêu bàn khác, Bá Ngôn thì bị kẹp giữa hai người, cảm thấy buồn bực nghiêm trọng.

Không đến một hồi, Bá Ngôn không chịu nổi đỡ trán hỏi, “Dương Tướng quân, nếu không chúng ta đổi vị trí đi?”

“Được.” Dương Hoàn Tu biết thời biết thế liền đồng ý luôn.

Bá Ngôn vốn chỉ là giận dữ nên mới hỏi, không ngờ Dương Hoàn Tu lại trực tiếp nói ừ, nhất thời vừa tức vừa buồn cười. Dù sao lời cũng đã ra khỏi miệng, Bá Ngôn không cách nào khác đành phải đổi chỗ với Dương Hoàn Tu, cuối cùng lại thấy Dương Hoàn Tu chướng mắt, liền bảo Ngọc Khanh Thư và Dương Hoàn Tu đổi chỗ, vị trí bốn người đổi lại thành Dương Hoàn Tu, Ngọc Khanh Thư, Bá Ngôn và Trần Thích Linh.

Trần Thích Linh và người bên cạnh đang nói chuyện hăng say, vừa quay đầu lại đã phát hiện người cạnh phía bên kia của mình thay đổi thì thầm cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tối hôm đó, Ngọc Khanh Thư theo Dương Hoàn Tu về Dương phủ.

Vào phòng Dương Hoàn Tu, Ngọc Khanh Thư bắt đầu trêu Bát Ca. Bát Ca tựa hồ đặc biệt thích y, chứng cứ là, Dương Hoàn Tu sớm tối ở chung với Bát Ca cũng không thể dạy nổi nó một từ mới, Ngọc Khanh Thư thỉnh thoảng mới thấy Bát Ca đã có thể dạy nó được hai câu.

“Hoàn Tu, chuyện ngày đó ngươi hỏi ta, ta đã đi khắp nơi hỏi bằng hữu.” Ngọc Khanh Thư đùa chán Bát Ca rồi, bắt đầu nói chuyện chính.

Dương Hoàn Tu thay y phục trong nội thất xong, thấy vẻ mặt Ngọc Khanh Thư nghiêm túc cũng liền ngồi ngay ngắn trên giường, chờ câu nói tiếp theo.

“Thế nhưng ta nghĩ ta vẫn còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ.” Ngọc Khanh Thư chấp tay đi tới bên người Dương Hoàn Tu.

Mí mắt Dương Hoàn Tu nháy một cái.

Ngọc Khanh Thư đi tới trước người hắn, đỡ bờ vai của hắn, cúi người tiến sát đến bên tai hắn, thấp giọng nói, “Ta nghĩ người để ta thử một chút, ta sẽ biết.”

Dương Hoàn Tu không biến sắc, “Thử cái gì?”

“Ta đã nghĩ rồi, thứ người có ta cũng có, thứ ta có người cũng không thiếu, việc người đã làm với ta ở Ngọc Lan Hương đêm đó, người để ta cũng làm như thế với người một lần, ta nghĩ ta sẽ hiểu, lúc đó sẽ biết nên làm thế nào.” Ngọc Khanh Thư nói xong lại bật cười.

“Người chắc chắn thế à?” Dương Hoàn Tu thấy Ngọc Khanh Thư cười mà nổi da gà khắp người, giả vờ trấn định hỏi.

“Chắc chắn.”

Ngọc Khanh Thư vừa nói vừa thoáng dùng sức đẩy Dương Hoàn Tu ngã xuống giường, nụ cười càng sâu sắc.

“Đừng lo.” Ngọc Khanh Thư nhảy lên ngồi trên người Dương Hoàn Tu, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai hắn, “Ta sẽ không làm người bị thương.” Đăng bởi: admin

14. Chương 14: Cùng Chàng Đêm Nay Ta Túy Lúy*

CHƯƠNG 14: CÙNG CHÀNG ĐÊM NAY TA TÚY LÚY*

Ngọc Khanh Thư đá giày rồi cũng tháo cả của Dương Hoàn Tu, sau đó nằm trên người hắn, một tay chống bên tai hắn, hôn khẽ hết cái này đến cái khác lên môi hắn, một tay cởi vạt áo hắn.

Tay vừa cởi xong nút áo được thắt chặt đã mò vào trong y phục Dương Hoàn Tu tìm kiếm, ve vuốt dần xuống dưới. Dương Hoàn Tu không chịu nổi ngăn tay y lại.

“Ta thiếu chút nữa thì quên, nếu ngày thường người hay ra vào Ngọc Lan Hương đến vậy, sao có thể không thuần thục thế?” Dương Hoàn Tu vươn tay vuốt ve gò má Ngọc Khanh Thư, sắc mặt thoáng chút giận hờn.

Ngọc Khanh Thư ha ha cười, quay đầu nhìn quanh quất, “Một khắc đêm xuân, hừm, đáng giá ngàn vàng, Hoàn Tu, hôm nay thoát nhìn người vô cùng đáng yêu...”

Dương Hoàn Tu vuốt má Ngọc Khanh Thư rồi kéo đến trước mắt mình, hôn lên đôi môi nói tới nói lui cũng không chịu nói vào trọng điểm. Ngọc Khanh Thư tránh mãi vẫn không tránh nổi thì sốt ruột, kêu ưm ưm phản đối. Dương Hoàn Tu buông ra, chống tay ngồi dậy. Ngọc Khanh Thư ngồi trên người hắn, lau miệng, vừa lột nốt y phục mới cởi được một nửa của Dương Hoàn Tu ra vừa nói, “Để ta làm!”

“Người cũng thế này với Y Y cô nương sao?” Dương Hoàn Tu không chịu phối hợp, chống nửa người lên nhúu mày hỏi.

“Không đâu,” Ngọc Khanh Thư không suy nghĩ chút gì đã mở miệng, “Y Y nào có vóc người lớn như người, người ta môi anh đào, eo như liễu—” nói một hồi mới nhận ra mình đang nói cái gì, tiếng nói lập tức ngưng bật.

Về mặt Dương Hoàn Tu mười phần không hài lòng, tay Ngọc Khanh Thư vẫn còn nắm y phục của hắn, không biết phải làm sao mới tốt.

“Lại đây hôn ta.” Dương Hoàn Tu tốt bụng nhắc nhở.

Ngọc Khanh Thư vươn đầu tới trước mặt hắn, đè vai hắn xuống, khẽ kháng hôn một cái.

Dương Hoàn Tu nghiêng người về trước, Ngọc Khanh Thư cả người không vững hoảng loạn ôm lấy cổ Dương Hoàn Tu, Dương Hoàn Tu nhân thế giữ lấy đầu y, làm nụ hôn sâu hơn.

Môi lưỡi quẩn quít triền miên.

Ngọc Khanh Thư bị hôn đến mức chóng mặt, chợt phát hiện tay Dương Hoành Tu đang mò tới cổ áo mình thì đầu óc thoáng cái tỉnh táo, cả kinh kêu lên, “Đừng——“

‘Roẹt’ một tiếng, áo ngoài làm bằng tơ lụa hảo hạng của y bị xé toạc.

Tên đầu sở cầm vải đã rách thờ ơ ném xuống mặt đất.

“Đây là bộ đồ ta thích nhất.” Ngọc Khanh Thư rầu rĩ, “Người sao lại thích xé y phục như thế? Cởi cẩn thận không được sao? Vân cầm lần trước ta còn chưa tính nợ với người đâu!”

“Nhưng trong lòng ta có lửa.” Dương Hoành Tu cúi đầu cời thất lưng của Ngọc Khanh Thư.

“Ta nào có hạ độc người, người có lửa chỗ nào?” Ngọc Khanh Thư không hiểu nhưng vẫn kiểm tra độ ấm của cái trán Dương Hoành Tu— hẳn là bình thường.

Dương Hoành Tu cời đai lưng Ngọc Khanh Thư, bắt y nhìn về phía mình, “Y Y cô nương của người làm thế nào?”

Y Y? Ngọc Khanh Thư thấy sợ hãi bởi cơn giận không thềm che giấu trong ánh mắt của Dương Hoành Tu, không khỏi sững sốt lui về sau. Dương Hoành Tu gấp đầu gối, đỡ lấy sau lưng Ngọc Khanh Thư không để y lúi nữa.

“Hoành Tu...”

“Y Y cô nương của người hẳn không thể làm như thế này được?” Dương Hoành Tu dẫn tay Ngọc Khanh Thư sờ xuống dưới y phục của mình.

Đang thầm nghĩ sao người này cứ bám lấy Y Y không tha, bỗng nhiên lại ý thức được nơi mình đang chạm là nơi nào, Ngọc Khanh Thư thoát cái hồng thấu cả mặt, nhìn chằm chằm vào cái nơi tay đang động đến, liếm môi một cái.

Sau một khắc, đầu bị người ta kéo xuống, nụ hôn vừa dịu dàng lại vừa ngang ngược chặn đứng mọi thanh âm còn chưa kịp phát ra, nhẹ nhàng liếm láp khắp khoang miệng y, không mảy may cho y né tránh.

Y phục đã cởi sạch sẽ, bàn tay thô ráp mà ấm áp chạy dọc sống lưng, áp y vào sát ***g ngực người trước mặt.

“Ừm—” Trong nháy mắt khi ngón tay dính chất lỏng đầm vào thân thể, Ngọc Khanh Thư khó chịu hừ nhẹ một tiếng. Y cắn răng, cảm giác khó chịu khi bị dị vật xâm nhập khiến y nhớ đến cái cảnh ngộ bi thảm lần trước. Y lập tức rút đầu, ôm cổ Dương Hoành Tu, trốn ở hõm vai đối phương, không dám động đậy.

Nhận thấy Ngọc Khanh Thư quá mức căng thẳng, Dương Hoành Tu rút tay ra, thoáng nghiêng đầu hôn khẽ sau tai y.

“Đừng sợ.” Dương Hoành Tu ôm dịu lại chắc chắn nói nhỏ bên tai Ngọc Khanh Thư.

“Ta—” Trong đầu Ngọc Khanh Thư còn đang suy nghĩ có nên làm một lần giã giũa cuối cùng hay không, lời kể tiếp lại vô thức nuốt vào lòng. Dương Hoành Tu dùng tay trái cố định hông y, tay phải đưa đến giữa hai chân y, cầm lấy nơi quan trọng vốn định sử dụng của y, nhẹ nhàng mà từ tốn vuốt ve trên dưới.

Ngọc Khanh Thư chẳng mấy chốc đã cảm thấy buồn bực vì hành động không nóng không lạnh của Dương Hoành Tu, “Người... nhanh lên một chút...”

“Cái gì?” Tiếng nói Dương Hoành Tu đã lẫn tiếng cười.

“Là... nhanh lên một chút...” Ngọc Khanh Thư cầm lấy cánh tay hắn, cọ cọ hõm vai hắn.

Dương Hoành Tu không trêu y nữa, tận lực hầu hạ như y mong muốn.

Hô hấp ngày càng gấp gáp, bàn tay ở phía dưới Ngọc Khanh Thư cũng ngày càng dùng lực, cuối cùng, sau một tiếng rên khẽ, y tiết ra trong tay Dương Hoành Tu.

Ngọc Khanh Thư ngửa mặt đờ đẫn nằm trên giường, hơi thở dần dần chậm lại. Dương Hoàng Tu lau sạch tay xong mới phát hiện ra có một vết cắn tròn trên môi Ngọc Khanh Thư.

Dương Hoàng Tu bất đắc dĩ cười cười, tay áp lên má Ngọc Khanh Thư, ngón tay vuốt khê bên môi y rồi dò vào trong miệng.

Ngọc Khanh Thư đầu óc trống rỗng vô thức cúi đầu liếm ngón tay Dương Hoàng Tu đang đưa vào miệng mình, từ ngón tay liếm tới lòng bàn tay, từ lòng bàn tay liếm tới cánh tay.

“Tử Hề...” Dương Hoàng Tu không nén nổi gọi khê bên tai Ngọc Khanh Thư.

Ánh mắt mơ màng, Ngọc Khanh Thư lầm bầm nói hai tiếng, tùy ý để Dương Hoàng Tu tách hai chân mình ra, nâng thắt lưng lên, thông thả mà cương quyết tiến vào.

“... Đau...” Ngọc Khanh Thư nhỏ giọng nói, túm y phục bên người lên nhét vào miệng.

Dương Hoàng Tu thở gấp, cố nén dục vọng, vừa chậm rãi vận động vừa vuốt ve nơi hai người kết hợp, đợi đến tận khi Ngọc Khanh Thư thích ứng được, không cần y phục nữa mới thôi.

Tay Dương Hoàng Tu mười ngón giao nhau cùng tay Ngọc Khanh Thư. Hắn nghiêng người về trước, giữ ở hai bên phía trên đỉnh đầu Ngọc Khanh Thư, tần suất động tác nhanh dần.

Toàn thân Ngọc Khanh Thư bị người ta quản chế, ngoài tiếp nhận và chịu đựng thì chẳng thể làm được gì khác. Theo những va chạm càng lúc càng mãnh liệt, tiếng rên rỉ vụn vỡ đứt quãng tràn ra từ miệng, tiếng không thành tiếng, điệu không thành điệu. Y cảm thấy dường như Dương Hoàng Tu đốt lên trong người mình một đóm lửa bùng bùng cháy, bắt đầu lan tràn khắp nơi.

“Tử Hề... ở bên ta đi...” Tiếng Dương Hoàng Tu vang lên bên tai, “Kiếp này chỉ cùng một mình ta sống tới bạc đầu, có được hay không?”

Không được... Chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại trong đầu ra sức cự tuyệt, thế nhưng y lại không cách nào nói nên lời.

“Có được không?” Dương Hoàng Tu rì rầm lặp lại cùng một vấn đề.

Một chữ ‘được’ muốn thoát ra, Ngọc Khanh Thư cắn môi, giãy giụa tránh khỏi ràng buộc trên cánh tay, hai tay duỗi ra kéo Dương Hoàng Tu về phía mình, để hắn càng ở sâu trong cơ thể mình.

“Tử Hề, nói ‘ừ’ đi...” Phía dưới Dương Hoàng Tu vẫn không ngừng luật động, trước sau như một nếu không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Hơi thở ẩm áp và thanh âm mê hoặc tràn vào trong óc, từng tắc từng tắc thiêu đốt tâm tư của y thành tro bụi, chút lý trí cuối cùng cũng tan biến. Hốc mắt thấm ướt, đường nhìn mơ hồ, Ngọc Khanh Thư thở hổn hển ôm chặt lấy lưng Dương Hoàng Tu mà nói, “Được.”

.

Sau một phen mây mưa rồi tắm rửa, Ngọc Khanh Thư vui mình trong chăn, không muốn động dậy.

“Khó chịu sao? Có cần bôi thuốc không?” Dương Hoàng Tu lấy một chiếc bình nhỏ màu xanh lá trong ngăn kéo ra, đặt tới cạnh gối đầu.

Ngọc Khanh Thư giương mắt nhìn, chỉ chỉ đồng y phục của mình, “Ta cũng có, Y— một người bạn cho.”

Dương Hoàng Tu cầm cái bình ngắm nghía mấy lượt, nghiêng người ngồi bên giường, cúi mình hỏi bên tai Ngọc Khanh Thư, “Không phải đã nói về sau không được tới Ngọc Lan Hương sao, sao còn chạy tới đó?”

“Có chuyện nghiêm túc.” Ngọc Khanh Thư rút đầu vào chăn, buồn bực trả lời.

“Nói đến chuyện nghiêm túc, ta vừa hỏi người ‘có được hay không’, người nói hơn mười lần ‘được’, có nhớ không?”

“Không tính.” Ngọc Khanh Thư cự tuyệt thừa nhận một cách dứt khoát.

“Vậy chúng ta lại một lần nữa?” Dương Hoàng Tu tiến tới hôn một cái bên tóc mai y.

Ngọc Khanh Thư lộ nửa cái đầu ra, bắt đầu cắn góc chăn, “Được thì để cho ta làm.”

“Giờ sao?” Dương Hoàn Tu buồn cười kéo góc chăn trong miệng Ngọc Khanh Thư ra, không tính toán cái chuyện có nói ‘được’ hay không này với y nữa, vén chăn lên chui vào.

“Ta mệt rồi, ngày mai nói tiếp.” Ngọc Khanh Thư trở mình, đưa lưng ra cho Dương Hoàn Tu.

Dương Hoàn Tu cũng không để ý, bao bọc y từ phía sau, “Mệt đến vậy sao? Tử Hề, người thực sự không thể cứ chơi bởi ở ngoài thế nữa.”

Ngọc Khanh Thư đưa lưng về phía Dương Hoàn Tu nhưng cái mặt dày cũng đã đỏ lên, giả vờ như không nghe thấy.

Dương Hoàn Tu bỗng nhiên lại hỏi, “Cái tên Hình bộ Lý Thượng thư kia là ai vậy?”

“Lý đại nhân?” Ngọc Khanh Thư quay đầu nhìn Dương Hoàn Tu, “Lý đại nhân thế nào?”

“Không có gì, không thể nói sao?” Dương Hoàn Tu né tránh ánh mắt y.

Ngọc Khanh Thư khó hiểu hỏi, “Đương nhiên là có thể. Ta và Lý đại nhân vào triều cùng một thời điểm, lúc đó, ta là Lễ bộ Thị lang, hẳn làm một chức quan nhỏ bình thường trong Hình bộ, thế nhưng bây giờ ta vẫn là Lễ bộ Thị lang, hẳn lại đã thành Hình bộ Thượng thư, cho nên hẳn hẳn là một người rất lợi hại.”

“... Hết rồi?”

“Hết rồi, ta chỉ biết những chuyện này. Lý đại nhân gây phiền phức cho người ư?”

“Không.”

“Vậy thì có việc gì?”

“Không có chuyện gì cả, ngủ đi.”

Dương Hoàn Tu vừa dứt lời đã nhắm mắt lại, Ngọc Khanh Thư hoàn toàn không rõ tình hình là thế nào, đành phải buông tha. Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Dưới Bóng Cây Xanh Chỉ Hai Người*

CHƯƠNG 15: DƯỚI BÓNG CÂY XANH CHỈ HAI NGƯỜI*

Giữa hè vừa qua, đảo mắt một cái đã tới gần Trung thu rồi.

Dương Hoàn Tu xử lý công việc ở bộ Binh đã quen tay, ngày trôi qua cũng dần theo quy luật.

Một ngày sau khi hạ triều nọ, Dương Hoàn Tu bị Hoàng đế gọi lại.

Ngày xưa đều triệu kiến ở thư phòng, lần này lại chọn ở ngự hoa viên.

Hoàng đế ngồi trong lương đình, trên bàn đá bày đủ loại trà bánh, cách đó không xa, mấy Hoàng tử nhỏ tuổi tụ lại chơi đùa.

Sau mấy câu theo thông lệ, Hoàng đế đột nhiên hỏi, “Khanh gia làm ở bộ Binh, mọi thứ đều ổn chứ?”

Dương Hoàn Tu cúi đầu đứng ở phía dưới đáp, “Đa tạ Bệ hạ quan tâm, thần đều ổn cả.”

“Đừng lo lắng.” Hoàng đế cười vẫy tay, chỉ chỉ cái ghế đá bên cạnh mình, “Lại đây trò chuyện cùng trẫm.”

Dương Hoàn Tu cúi đầu tiến lên, một mực cung kính ngồi xuống.

“Muội muội của người là Thái tử phi, nói cho cùng, người cũng là người nhà của trẫm, không cần câu nệ thế.” Hoàng đế cười như một lão bá hiền từ, “Trẫm cũng biết người nhất định sẽ không khiến trẫm thất vọng đâu.”

Dương Hoàn Tu nghĩ rằng trong lời nói của Hoàng đế có ẩn chứa cạm bẫy, cho nên trước sau vẫn cứ dùng lời khách sáo để chống đỡ, “Hoàng ân mệnh mông, thần nguyện lấy sinh tử đáp đền.”

Hoàng đế không miễn cưỡng hẳn nữa, chuyển chủ đề, “Dạo này Khanh Thư thế nào?”

“Ngọc đại nhân rất khỏe.” Nói đến đây, trong dạ Dương Hoành Tu đã sáng tỏ.

Nhìn kĩ hơn một chút, có một số việc quay đầu nghĩ lại sẽ thấy rõ ràng. Hoàng đế không hòa hợp với Tĩnh Quốc Hầu, mấy năm gần đây hành động dường như càng lúc càng gấp gáp. Thuở đương sơ ngầm gợi ý hẳn tiếp cận Ngọc Khanh Thư cũng chỉ sợ là để chuẩn bị cho việc đối phó với Ngọc gia. Dựa theo lệ cũ trong triều văn võ không hợp, Hoàng đế mong một người vừa trở về từ biên quan rảnh rỗi như hẳn sẽ từ phía Ngọc Khanh Thư đào ra được nhược điểm gì đó của Tĩnh Quốc Hầu phủ. Ai ngờ đúng là hẳn có quan hệ tốt đẹp với Ngọc Khanh Thư thật, chỉ có điều, hẳn chưa từng nịnh nọt Tĩnh Quốc Hầu, cũng không cách nào đạt được điều Hoàng đế kì vọng.

Hoàng đế lại hỏi, “Người thấy Tĩnh Quốc Hầu thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Hoàng đế hỏi công khai vấn đề này với người khác. Dương Hoành Tu suy nghĩ một chút, cúi thấp người đáp, “Vi thần ở biên cương đã lâu, sau khi hồi kinh lại làm ở Binh bộ không tiếp xúc với Tĩnh Quốc Hầu, cho nên không dám nói xằng.”

Dương Hoành Tu vẫn còn đang định giả ngu lừa dối, Hoàng đế nhìn đám nhĩ tử ở phía xa đùa nghịch, không nói câu gì.

Nếu như cứ trầm mặc như thế nửa nén hương nữa, Dương Hoành Tu hẳn sẽ chảy một thân mồ hôi lạnh. Hẳn càng lúc càng nhận thấy việc Hoàng đế đột nhiên hỏi trắng ra như thế là rất không hợp lý.

Nhưng đúng lúc này, một tên nội thị từ hành lang ngự hoa viên vội vã đi tới.

“Bệ hạ, Đông vương cầu kiến.”

“Đông vương?” Hoàng đế ánh mắt sáng ngời vừa mừng vừa sợ, “Nhanh tuyên vào!” Lại nghĩ tới Dương Hoành Tu vẫn còn đang ở đây, Hoàng đế vội vàng nói, “Dương khanh lui xuống trước đi. Lời trẫm nói Dương khanh hãy suy nghĩ thật kĩ, chúng ta sau trước gì cũng là người một nhà, Dương khanh không nên đứng sai lập trường.” Dù lời nói vẫn còn mang theo chút uy hiếp, thế nhưng Hoàng đế không còn đáng vẻ âm trầm như mới rồi nữa.

Dương Hoành Tu lĩnh chỉ lui ra, trong lòng hiểu kì Đông vương này rốt cục ba đầu sáu tay thế nào mà vừa mới nghe nói gã cầu kiến, Hoàng đế thiếu chút nữa đã thất thố.

Một ngày một đêm tiếp theo, Dương Hoành Tu dành cả để nghiền ngẫm hàm ý của Hoàng đế, có phải đã tới lúc bắt đầu diệt trừ thế lực Ngọc gia hay không, nếu là thế, Ngọc Khanh Thư sẽ ra sao?

Lòng mang bất an, tan việc ở nha môn, Dương Hoành Tu không ra khỏi cung luôn mà tới Lễ bộ tìm Ngọc Khanh Thư.

Trên đường tới Lễ bộ đụng phải Hình bộ Thượng thư, Dương Hoành Tu theo lễ chào hỏi, lại nghe người kia cũng muốn đi tìm Ngọc Khanh Thư thì không khỏi căng thẳng— lẽ nào tên này cũng nghe được lời nào từ Hoàng đế rồi?

Dương Hoành Tu lo lắng tới tận Lễ bộ, khi Hình bộ Thượng thư lấy trong lòng ra một chiếc khăn tay thêu chữ đưa cho Ngọc Khanh Thư, nói là muội muội nhà mình thêu tặng, Dương Hoành Tu mới thở phào nhẹ nhõm, dở khóc dở cười.

“Tiểu muội của ta lần trước cách màn hình nhìn thấy Ngọc Khanh Thư người, từ đó ngày nhớ đêm mong tha thiết chờ đợi người tới nhà ta làm khách.” Hình bộ Thượng thư thân thiện nói.

“Cùng Khanh Thư?” Ngọc Khanh Thư mở khăn ra, bật cười, “Lệnh muội huệ tâm lan chất, tiểu đệ được yêu mến thế lại đâm lo sợ, biết làm sao cho phải đây?”

“Người còn vờ vịt với ta làm gì? Không biết hôm qua ai còn đòi ăn hồ lô kê (món ăn nổi tiếng vùng Thiểm Tây Tây An, nguyên liệu chủ yếu là gà mái tơ, quá trình chế biến trải qua ba giai đoạn: luộc, hấp, rán) đầu bếp nhà ta nấu, giờ lại không muốn tới sao?”

“Ai nha, Lý đại nhân, loại chuyện này không cần phải nói lớn ra như thế chứ?”

Ngọc Khanh Thư vừa nói vừa vén quan bào lên đập Lý Thượng thư. Dương Hoàn Tu thấy thế vội vàng cản y lại. Ngọc Khanh Thư không đập trúng người kia, phải lui về sau hai bước mới đứng vững được, khó hiểu nhìn Dương Hoàn Tu.

Dương Hoàn Tu túm lấy Ngọc Khanh Thư, vẻ mặt quái gở nói, “Tử Hề, người vượt quá khuôn phép rồi.”

Lý Thượng thư bên kia cũng không hiểu nguyên do, nghe thấy Dương Hoàn Tu nói thế thì cười ha ha, “Quá khuôn phép? Khanh Thư lúc nào có khuôn phép đâu?”

Hắn nói không nhỏ, quan viên Lễ bộ ở đó nghe xong đều cười rộ lên theo, một người nói, “Đến Binh bộ Thị lang người ta cũng không nhìn nổi nữa rồi, Ngọc đại nhân, cái bệnh này của người cần phải sửa đi thôi.”

Ngọc Khanh Thư đang định cãi lại đã bị Dương Hoàn Tu ngăn cản.

“Có muốn về cầm cái gì theo không?” Dương Hoàn Tu nắm tay Ngọc Khanh Thư, không để ý đến những người khác.

“Không...” Ngọc Khanh Thư thấy bầu không khí có vẻ không đúng lắm, thế nhưng lại không rõ vì sao.

“VẬY ĐI THEO TA.”

“... Ừ.”

Vội vàng nói lời từ biệt với Lý Thượng thư và những đồng僚 khác xong, hai người liền rời đi, Dương Hoàn Tu vẫn cứ kéo tay Ngọc Khanh Thư mãi, không chịu buông ra.

Trước đó có người cười nói, “Ngọc đại nhân vừa thấy Dương đại nhân đã giả vờ làm thỏ, không biết còn tưởng là tiểu thư sinh ở đâu ra.”

Lý Thượng thư không nói gì, nhìn bóng lưng hai người như có điều cần nghĩ.

Ngọc Khanh Thư suy nghĩ cẩn thận một hồi về biểu hiện của mình mấy ngày gần đây, hình như cũng không làm chuyện gì quá đáng, không biết có chỗ nào chạm mạch Dương Hoàn Tu, sáng sớm vẫn còn tốt thế, buổi tối đã thay đổi rồi.

Mệnh cho tiểu đồng về nhà báo hôm nay mình muốn qua đêm ở Dương phủ, Ngọc Khanh Thư xoay người hết sức chăm chú cẩn thận ứng phó. Làm đủ mọi tính toán binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn rồi mà Dương Hoàn Tu vẫn không chắt vắn gì cả, Ngọc Khanh Thư lại càng tò mò, thử tìm đầu mối mãi mà Dương Hoàn Tu giữ miệng kín bưng, chẳng chịu nói gì cả.

Ăn cơm tối xong, xem sách một hồi, Dương Hoàn Tu lại gần nói cần phải tắm rửa rồi.

Ngọc Khanh Thư canh cánh suốt, Dương Hoàn Tu nói gì y cũng đồng ý, vì vậy tắm xong bị người ôm lên giường ăn sạch cũng chẳng phải chuyện khó liệu.

Suốt cả buổi tối Dương Hoàn Tu khá trầm lắng, lúc vui đầu làm cũng không nói lời thừa, động tác còn có chút thô bạo. Ngọc Khanh Thư há mồm định phản đối, lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị chặn đứng.

Chờ khi mệt đến lười phản kháng, Dương Hoàn Tu bỗng nhiên ghé sát lỗ tai y hỏi, “Tử Hề, người thích ta không?”

“Thích chứ.” Ngọc Khanh Thư thoáng nghiêng đầu, cọ cọ vào gương mặt Dương Hoàn Tu.

“... Ta không có eo thon như liễu, cũng chẳng có gì mà tuệ tâm lan chất, vậy, người vẫn bằng lòng thích ta chứ?”

“Bằng lòng.” Khóe môi Ngọc Khanh Thư nhếch lên một độ cong thật lớn, y cười đến híp cả hai mắt, cho rằng mình đã đoán được nguyên nhân Dương Hoàn Tu khác thường. Y hào phóng giang hai tay ôm lấy lưng Dương Hoàn Tu, thổi khí vào hốc cổ hắn, “Hoàn Tu, ta thích người nhất.”

Dương Hoàn Tu cảm nhận được giọng nói và hơi thở của Ngọc Khanh Thư, nơi nào đó trong lòng mới dần dần trở nên kiên định, bất an một ngày cuối cùng cũng rơi xuống.

Giờ này khắc này, Dương Hoàn Tu quyết định, vô luận tương lai có chuyện gì xảy ra, mình đều nhất định phải bảo vệ người trong lòng này thật tốt.

Về ân ân oán oán không được đề cập đến trong chính văn (1)

Ngọc Khanh Thư: Hoành Tu, vì sao hôm nay ngươi không cho ta đập hấn? Lâu lâu trước đây người còn hỏi về hấn, rốt cục giữa ngươi và lão Lý có chuyện gì?

Dương Hoành Tu: ... Ta không cho ngươi đá hấn, ý ta là ngươi đừng đá vào quan phục của hấn, ta sợ hấn hạch tội ngươi, hấn là Hình bộ Thượng thư đấy...

Ngọc Khanh Thư: Được rồi, vậy trước đây hỏi thăm hấn là có ý gì?

Dương Hoành Tu: ... Tử Hề, chúng ta làm thêm lần nữa?

Ngọc Khanh Thư: Đừng có trốn tránh! Trả... Ừm... Trả lời... Ừm ừm ừm!

Vì thế, rốt cục là vì sao Dương tiểu ca lại hỏi thăm về lão Lý... đáp án ở chương ba xa xôi đó Kì thực Dương tiểu ca tò mò thuở trước Ngọc Khanh Thư thích Lý Thượng thư ở điểm nào, chứ không phải muốn truy cứu gì cả... Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Biết Bao The Thảm Chuốc Mua Tiếng Đàn*

CHƯƠNG 16: BIẾT BAO THE THẨM CHUỐC MUA TIẾNG ĐÀN*

Hôm sau, khi Dương Hoành Tu xong công vụ trở về, quản gia Dương bá nói với hấn có một vị khách quý tới nhà.

Đây là lần đầu tiên Dương Hoành Tu nhìn thấy quản gia lo sợ nơm nớp như thế, hấn thiếu chút nữa thì tưởng là Hoàng đế đến thăm, đi tới nội đường mới biết hóa ra là Đông vương.

Đông vương là em ruột cùng một mẹ với Hoàng đế, cũng là thân vương duy nhất được tiên hoàng sắc phong, còn những hoàng tử khác bị Hoàng đế năm đó dùng đủ loại lý do và thủ đoạn diệt trừ, kẻ chết, người bị biếm thứ dân.

Khi Thuận đế vẫn còn tại vị, ngôi báu bị tranh giành vô cùng quyết liệt. Hoàng đế hiện nay là hoàng trưởng tử, cũng là đích trưởng tử năm đó, nhưng Thuận đế lại thích nhị hoàng tử hơn, có ý định lập nhị hoàng tử làm Thái tử. Việc này trực tiếp dẫn đến việc hai vị hoàng tử trở thành trung tâm của cuộc tranh giành. Khi đó, Ngọc gia là đích trưởng tử của mẫu tộc phát huy rất nhiều tác dụng. Có điều, sau khi Hoàng đế kế vị, Tĩnh Quốc Hầu trở thành Giám Quốc Hầu, càng ngày càng can thiệp nhiều đến việc thường ngày của Hoàng đế. Tuổi tác Hoàng đế mỗi tăng, mâu thuẫn giữa hai phe cũng mỗi sâu sắc, xung đột càng lúc càng nghiêm trọng.

Khi cuộc tranh vị còn chưa bắt đầu, đứa con thứ của Hoàng hậu cũng chính là thân đệ của Hoàng đế hiện đang tại vị đột nhiên qua đời. Hoàng hậu lo lắng đứa con út cũng bị hạ độc thủ, vì thế lấy danh nghĩa ra ngoài chu du học tập tăng hiểu biết để tương lai báo quốc, đưa Đông vương lúc đó mới sáu tuổi xuất cung. Có người nói năm đó Đông vương được Ngọc gia tìm cho một vị sư phụ trong võ lâm, khi Hoàng hậu qua đời cũng là lúc cuộc tranh vị diễn ra kịch liệt nhất thì trở lại kinh thành, trở thành trợ thủ đắc lực cho huynh trưởng. Hiện giờ, Đông vương ở tây nam dẹp loạn trừ phi, rất ít khi xuất hiện trong kinh thành.

Phi tây nam hung hăng ngang ngược đã vài thập niên, thuở đầu là do dư đảng tiền triều hợp lại, dần dần hình thành nên một hệ thống khổng lồ, dây mơ rễ má chiếm cứ nhiều châu thành ở vùng tây nam, lấy danh nghĩa hành hiệp trượng nghĩa chống lại chính sách tàn bạo để giằng co với triều đình. Dương Hoành Tu cũng từng theo cha đi qua vùng tây nam, ở chưa tới ba tháng thì phải rời đi vì chiến sự biên cương lại bùng lên. Sau khi thám thính tình hình tây nam, Hoàng đế phái rất nhiều quan giỏi tướng tài tới mà không thể diệt trừ, không thể chiêu an, không cách nào giải quyết tận gốc rễ. Hoàng đế vốn gửi gắm hi vọng vào Dương lão Tướng quân, mong chiến sự biên quan kết thúc sẽ phái ông tới tây nam bình định, thế nhưng ba năm trước Dương lão Tướng quân lại chết trận sa trường, Hoàng đế nhất thời không trông cậy vào ai thập phần lo lắng, Đông vương thấy vậy mới xin lệnh tới tây nam bình loạn tiểu phi.

Lần tới Dương phủ này, Đông vương không mang theo ai bên người. Hắn giờ ngọc bài chứng tỏ thân phận, Dương Hoàn Tu bái kiến theo quy định xong lại bắt đầu hoài nghi mục đích của Đông vương.

“Dương Tướng quân không cần đa lễ, bản vương đến đây một mình chính là vì muốn bớt đi thứ lễ nghi không cần thiết này.” Đông vương khẽ cười nói.

Đông vương mang dáng vẻ và mặc trang phục thể này, so với việc nói đây là một vị vương công quý tộc đức cao vọng trọng, chỉ bằng nói là một hiệp khách giang hồ nho nhã tuấn tú thì hơn. Dương Hoàn Tu nhìn nhìn, trong lòng lại nảy sinh chút ít hảo cảm.

“Chẳng biết vương gia tìm hạ quan là có việc gì?”

“Dương Tướng quân ngồi đi.” Đông vương buông chén trà, “Bản vương tới đây là vì chuyện hoàng huynh triệu kiến người hôm qua.”

Dương Hoàn Tu vừa mới ngồi yên, nghe thấy câu này, tim lại nảy lên, song song cũng không khỏi hiếu kì, Hoàng đế và Đông vương thực sự huynh đệ tình thâm đến mức này sao, đến giờ mà Đông vương vẫn gọi Hoàng đế là hoàng huynh.

“Dạo này thân thể hoàng huynh không khỏe, có đôi khi sẽ mất bình tĩnh, những lời nói với Dương Tướng quân khi kích động, xin Dương Tướng quân đừng để trong lòng.”

Dương Hoàn Tu sửng sốt, không biết Đông vương đang có ý đồ gì.

“Chuyện của Ngọc gia không cần hao tâm tổn lực, Tĩnh Quốc Hầu tuổi tác đã cao, tính tình nóng nảy, người già mà, lời đã nói ra tám ngựa cũng không giữ được, chỉ cần Tĩnh Quốc Hầu...” Đông vương ngưng một chút rồi nói tiếp, “Hoàng huynh cũng rõ ràng, toàn gia Tĩnh Quốc Hầu trung thành tận tâm, tuyệt không có ý coi rẻ hoàng quyền.”

Nghe đến đây, Dương Hoàn Tu mới hiểu được hàm ý của Đông vương— Ngọc gia không phải là vấn đề, bản thân Tĩnh Quốc Hầu mới là nguồn gốc, chỉ cần những người khác trong Ngọc gia biết thu liễm, Hoàng đế sẽ không gây khó dễ, chờ Tĩnh Quốc Hầu đi, tất cả mâu thuẫn hẳn sẽ giải quyết dễ dàng.

“Vương gia nói thế có thật chăng?” Dương Hoàn Tu còn chưa nhận ra mình đã coi Đông vương như người bạn có thể tin tưởng, vì thế khi nói chuyện cũng trực tiếp hơn.

“Điều bản vương nói tất nhiên là thật. Vì thế...” Đông vương bỗng nhiên đổi giọng, “Người không cần lo chuyện của Tử Hề.”

Dương Hoàn Tu ghen hòng một lúc, kinh ngạc nhìn Đông vương— hẳn biết Ngọc Khanh Thư dạy Lục hoàng tử viết chữ vẽ tranh thì cũng dạy luôn tiểu quận chúa của Đông vương gia, thế nhưng không ngờ Đông vương lại xưng hô với Ngọc Khanh Thư thân thiết vậy.

Tựa hồ đoán được điều hắn đang nghĩ thầm, Đông vương cười nói, “Ta biết Tử Hề trước người cơ, nếu người gặp ý, thay ta chào hỏi y một tiếng.”

Đông vương đứng dậy định đi, Dương Hoàn Tu tiễn hắn tới cửa. Đông vương không quay đầu lại, thấp giọng hỏi, “Dương Tướng quân, vào cái đêm đầu tiên người cùng Tử Hề lên lầu cao nhất của Ngọc Lan Hương, chuyện gì đã xảy ra?”

Dương Hoàn Tu ngẩn người, chợt nghe Đông vương nói thêm, “Dù là lúc nào, ngàn lần vạn lần đừng tưởng rằng có những chuyện chỉ mình các người biết, người ngoài thì không.”

Dương Hoàn Tu rùng mình, ánh mắt phức tạp nhìn Đông vương. Đông vương đưa lưng về phía hắn khẽ thở dài, “Khi ta không có ở đây, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, nhớ phải đến Đông vương phủ truyền lời.”

.

Đêm Trung thu này, Ngọc Khanh Thư mời Dương Hoàn Tu tới nhà mình ngắm trăng.

Ngọc Khanh Thư chuẩn bị trà bánh chiêu đãi Dương Hoành Tu trong chính sân của mình, nói đến chuyện Đông vương, Ngọc Khanh Thư say sưa cười nói, “Đông vương gia là người đầu tiên ta nhất kiến chung tình đó!”

Dương Hoành Tu xòe tay tính toán, hỏi, “Thế còn một người nữa là ai?”

“Người biết đấy.” Ngọc Khanh Thư lấy hai tay chống má, coi việc Dương Hoành Tu biết là chuyện đương nhiên.

“Tề Vương thế tử?”

“Bá Ngôn là bạn tốt!”

“Phương Tông Huy?”

“Sao có thể được, đây là đồ rắn rết.”

“... Trần sư huynh?”

“... Sao người toàn đoán nam thế?”

“... .. Thế thì là Y Y cô nương kia.”

“Chính là Y Y.” Ngọc Khanh Thư nói tiếp, “Thế nhưng trong tất cả mọi người, chỉ có Dương Hoành Tu người là ta tái kiến khuyên tâm!”

Sắc mặt Dương Hoành Tu vốn đã sầm xuống lại hơi bớt giận, hắn thấy Ngọc Khanh Thư bắt đầu uống trà ăn điểm tâm thì chợt phát hiện, từ khi hai người ở bên nhau, Ngọc Khanh Thư rất ít khi giống như hồi mới quen, không dưng cũng hôn mặt hắn. Nghĩ tới đây, Dương Hoành Tu vô thức gọi một tiếng “Tử Hề”, khi Ngọc Khanh Thư nghiêng đầu nhìn mình thì hôn một cái.

Môi lưỡi quấn quít, hô hấp trao nhau, hai người nhanh chóng quên hết tất cả, bỏ lại trà bánh, bước vào trong nhà, đóng cửa rồi thì không đi ra nữa.

Dương Hoành Tu luôn luôn cảnh giác, vào lúc này cũng trở nên thiếu nhạy bén vô cùng.

Dung thị, mẫu thân của Ngọc Khanh Thư nhú mày đứng ngoài tiểu viện của y.

Đêm đó, sau khi Dương Hoành Tu rời đi, Ngọc Khanh Thư bị Dung thị gọi vào phòng.

Dung thị quỳ trước tượng Phật, tay chuyển Phật châu, miệng niệm kinh Phật, cau mày.

“Mẫu thân.” Ngọc Khanh Thư quy củ quỳ trên tấm đệm mềm thị nữ chuẩn bị, cúi đầu gọi.

Dung thị gương mặt nhìn, vẫy lui người hầu bốn phía. Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mẫu tử hai người.

“Khanh Thư, chuyện của ngươi và Dương Tướng quân là thế nào?”

“Mẫu thân chỉ việc nào?” Ngọc Khanh Thư cúi đầu, mặt không biến sắc hỏi lại.

“Long dương, đoạn tỵ.” Dung thị không chút che giấu.

Ngọc Khanh Thư nắm tay, trầm mặc chỉ trong chốc lát đã đáp lại, “Con đã đồng ý với hắn——”

“Ngươi biết mình đang làm cái gì không?” Dung thị cắt đứt lời y.

“Biết ạ.” Ngọc Khanh Thư cắn răng, “Con thích Hoành Tu.”

“Vô liêm sỉ!” Dung thị quát chói tai. Bà luôn luôn lễ Phật, trước giờ lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa, đột nhiên lại nghiêm nghị thế này, Ngọc Khanh Thư cũng không khỏi lo sợ.

“Thân là công tử hầu môn lại có hành vi không ngay thẳng như vậy, ngươi muốn cả triều văn võ chê cười Ngọc gia sao?”

“... Con không dám.”

“Làm xong cả rồi còn nói không dám!” Dung thị trông Ngọc Khanh Thư cúi đầu thật thấp, giọng cũng dịu lại, “Khanh Thư, người phải biết mình đang làm cái chuyện hồ đồ này cùng ai. Dương Tướng quân là người làm quan cùng triều với người, thân phận khác với đào kép ca kỹ, không phải là người người có thể dây vào.”

“Con không hồ đồ...” Ngọc Khanh Thư nhỏ giọng biện bạch.

Dung thị thở dài, “Mấy năm nay người không chịu thành thân, nhân duyên tốt cũng bỏ mặc, mẫu thân hiểu người không dè điều gì, cũng đã bao giờ nói gì người đâu, vậy tại sao bây giờ, người lại thờ ơ thế?”

Ngọc Khanh Thư thầm hoảng hốt, không nói lời chống đỡ.

“... Vậy, người có còn nguyện ý thành gia?” Giọng điệu Dung thị càng ngày càng bình thản, ý trách móc cũng đã mất dần.

Ngọc Khanh Thư cắn môi, không nói nên lời.

“Hoặc là, Dương Tướng quân tốt như vậy, đáng giá để người liều mạng?”

Lời vừa nói ra, Ngọc Khanh Thư không nhận được nữa, dập đầu mạnh một cái với Dung thị, “Con bất hiếu.”

Dung thị thở dài một tiếng, niệm vài câu với tượng Phật, một lát sau thì đứng dậy.

“Khanh Thư, người đi đi.”

“Mẫu thân?” Ngọc Khanh Thư kinh ngạc ngẩng đầu.

“Người đã phạm sai lầm lớn lại chẳng biết hối cải, Ngọc gia không tha thứ cho người, người đi đi.” Dung thị không biến sắc mặt thản nhiên nói, “Nếu người thấy Dương Tướng quân đáng giá thì đi tìm hắn đi, nếu không đáng giá, muốn đi nơi nào thì đến nơi đó. Nói chung, đừng quay về Ngọc gia nữa.”

“Mẫu thân!” Ngọc Khanh Thư hoảng hốt vội nói, “Con——”

“Không cần phải nói nữa.” Dung thị khoát tay áo, lần thứ hai nhắm mắt hướng Phật, “Người vốn không phải người Ngọc gia, nếu ngày sau có thể thoát thân thì đó là số phận của người, không uống công ta nhiều lần thỉnh nguyện.”

“Ngã phật từ bi, Khanh Thư, vì nương chỉ còn có một việc muốn giao cho người, người có chịu không?”

“... Mẫu thân hãy nói, con dù có chết muôn lần cũng không dám chối từ.” Ngọc Khanh Thư hiểu Dung thị đã quyết ý, không nói thêm gì nhiều nữa.

Đêm đó, Ngọc Khanh Thư ở trong phòng với Dung thị mãi cho đến tận bình minh. Đó là buổi tối cuối cùng y ở lại Ngọc gia, ngày tiếp theo rời khỏi, suốt quãng đời còn lại không bước vào cửa lớn phủ Tĩnh Quốc Hầu thêm một lần nào nữa. Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Hồng Về Tiếng Dứt Mây Xanh Vắng* (1)

CHƯƠNG 17: HỒNG VỀ TIẾNG DỨT MÂY XANH VẮNG* (1)

Chuyện Ngọc Khanh Thư bị đuổi khỏi Ngọc gia nhanh chóng bị mọi người trên triều ngoài ngõ biết được.

Người Ngọc phủ không nói rõ nguyên nhân, chỉ bảo Ngọc Khanh Thư phạm phải điều mẫu thân Dung thị cấm. Ý ban đầu của Tĩnh Quốc Hầu chỉ cần quỳ mấy ngày ở từ đường là được, nhưng thái độ Dung thị quá mức kiên quyết, không cho phép Ngọc Khanh Thư tiếp tục ở lại Ngọc gia nữa, kiểu gì cũng phải đuổi đi. Ngày tiếp theo, Ngọc Khanh Thư mang theo đồ dùng cần thiết hàng ngày và một ít ngân lượng tới trọ ở một khách *** bình dân.

Dương Hoành Tu cũng tới hỏi lý do, Ngọc Khanh Thư trốn tránh không đáp, Dương Hoành Tu liền mời y tới ở Dương phủ, y thế mà thẳng thắn đáp ứng ngay.

Ngọc Khanh Thư bị trục xuất khỏi phủ Tĩnh Quốc Hầu, từ nay về sau không còn liên quan gì tới Ngọc gia nữa, thậm chí gặp người Ngọc gia trên triều cũng chỉ bắt chuyện theo thông lệ. Mới đầu mọi người còn cho rằng mẫu thân Ngọc Khanh Thư nóng giận, hai ngày sau sẽ tìm một lý do đón người về, thế nhưng qua hai

tháng, Ngọc gia không có động tĩnh gì, ngoài việc tuyên bố Ngọc Khanh Thư và Ngọc gia không còn quan hệ nữa, dù Ngọc Khanh Thư có làm việc gì cũng không liên can đến Ngọc gia, thì chẳng có động thái nào cả.

Ý nghĩa của việc này là Ngọc Khanh Thư thoảng chốc đã mất chỗ dựa sau lưng. Y làm chức Lễ bộ Thị lang hơn phân nửa là do dựa vào gia thế Ngọc gia, giờ không còn Ngọc gia đứng sau nữa, rất nhiều chuyện trong Lễ bộ đã không cần qua tay y xử lý, y cứ như đã sắp bị miễn chức tới nơi. Vì vậy, lâu dần, mọi loại châm chọc khiêu khích bỏ đá xuống giếng ùn ùn kéo tới. Ngọc Khanh Thư đã đích thân lĩnh hội thể nào gọi là nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay, ngoại trừ mấy vị bằng hữu bình thường qua lại thân thiết với y, những người khác đều trực tiếp lánh xa.

Lúc đầu, Dương Hoành Tu hoàn toàn không nhận ra điều này, sau lại phát hiện thái độ của đại ca Ngọc Khanh Thư từ coi như bạn bè hữu nghị trở thành hờ hững, mỗi khi nhìn hần đều mang ý trách cứ, thì mới mơ hồ đoán được nguyên nhân Dung thị đuổi Ngọc Khanh Thư ra khỏi nhà. Sau khi đoán sơ sơ, hần muốn gạt Ngọc Khanh Thư đến phủ Tĩnh Quốc Hầu một chuyến, thế nhưng thiếp đưa tới đều nhất nhất bị trả về. Hần định đi gặp thẳng đại ca Ngọc Khanh Thư, đối phương lại dứt khoát không chịu. Dù có làm cái gì cũng không giúp được, Dương Hoành Tu cũng buồn bực theo.

Đêm khuya thanh vắng, Ngọc Khanh Thư trở qua trở lại thế nào cũng không ngủ được, liền tìm giấy mực trong phòng ngủ rồi ngồi ở phòng ngoài chép sách. Dương Hoành Tu khoác áo khoác đứng nhìn bên cạnh.

Chép xong một đoạn, Ngọc Khanh Thư đặt bút xuống hỏi, “Hoành Tu, ngươi không muốn ta ở đây nữa sao?”

Dương Hoành Tu khó hiểu, “Sao ngươi lại nghĩ như vậy? Trái lại ta còn muốn ngươi ở mãi nơi này.”

Ngọc Khanh Thư lại hỏi, “Nếu như ta trở thành bình dân bách tính thì sao?”

Dương Hoành Tu cười cười đáp, “Ta không quan tâm.”

“Thế thì ngươi đừng lo chuyện nhà ta nữa. Ta có nơi ăn chốn ngủ, lại còn có thể ở bên ngươi, thế là đủ rồi.” Ngọc Khanh Thư cúi đầu tiếp tục chép sách.

Dương Hoành Tu nghĩ có lẽ Ngọc Khanh Thư đã biết chuyện mình đến phủ Tĩnh Quốc Hầu rồi.

“Mẫu thân không giận ta, cũng không phạt ta, Hoành Tu, ngược lại là do ta bất hiếu.” Tiếng nói Ngọc Khanh Thư còn mang theo chút tự trách, “Tình hình hiện nay của Ngọc gia, mẫu thân không muốn liên lụy tới ta...”

“Không sao đâu.” Dương Hoành Tu nắm thật chặt bàn tay Ngọc Khanh Thư, “Ta sợ ngươi lo lắng nên mới không nói cho ngươi, Đông vương hai tháng trước hồi kinh đã tới tìm ta, chỉ cần Đông vương ở đây, Ngọc gia sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ngọc Khanh Thư không nói tiếp, y mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, thế nhưng lại chẳng biết nói như thế nào cả.

.

Ngày tiếp theo, Hoàng đế lâm triều muộn hơn thường ngày một khắc.

Ngọc Khanh Thư đứng giữa đám quan lại nhìn khắp một lượt mà vẫn không thấy bóng dáng gia gia.

Tiếp theo, y nhìn vị Hoàng đế đang cực kỳ mệt mỏi và nội thị tổng quản đứng bên cạnh tuyên đọc thánh chỉ. Danh sách ghi trên thánh chỉ, ai bị đọc đến tên phải bước ra khỏi hàng, sau đó tất cả bị bắt giữ.

Danh sách rất dài ghi tên những quan viên có trong triều và cả không có trong triều. Bọn họ có một điểm giống nhau, đó là đều có quan hệ mật thiết với Tĩnh Quốc Hầu— hoặc là học sinh, hoặc là hảo hữu, hoặc là thân nhân.

Cả triều nhất thời náo động.

Lập tức có quan viên đứng ra chất vấn nguyên nhân với Hoàng đế, Hoàng đế chỉ nói hai câu.

Tĩnh Quốc Hầu sai khiến phó tướng chỉ huy đại quân tiêu phí kháng chỉ bất tuân.

Thân đệ của trẫm mất rồi.

Có quan viên còn muốn nói thêm gì nữa, Hoàng đế phát tay một cái tuyên cấm vệ quân lên điện, tất cả những kẻ dị nghị và quan viên có trong danh sách đều bị bắt giữ.

Trong danh sách không có tên Ngọc Khanh Thư, thế nhưng những người khác trong Ngọc gia đều bị bắt đi, không có ngoại lệ.

Cùng ngày, công việc hàng ngày trong các bộ hầu như đình chỉ, lòng người trên dưới trong triều bàng hoàng, chẳng còn tâm lo chính sự.

Ngọc Khanh Thư ở Lễ bộ nhanh chóng nhận được tin tức, tin rằng từ khi triều nghị, phủ Tỉnh Quốc Hầu đã bị cấm vệ quân vây quanh, không cho phép vào cũng không cho phép ra.

Hai vị tướng quân ở đại doanh bắc thành có quan hệ mật thiết với Ngọc gia cũng nằm trong danh sách sớm đã bị bắt đi, bắc đại doanh hiện do phó tướng tiếp quản, trực tiếp nghe lệnh Hoàng đế, không có hoàng mệnh thì không được phép làm gì.

Mà tối qua, sau khi vào triều gặp mặt Hoàng đế, Tỉnh Quốc Hầu chưa hề xuất cung.

Xế trưa, Ngọc Khanh Thư nhận được mảnh giấy nhỏ từ tay một thị chưa từng thấy mặt. Y tìm một góc nhỏ không ai nhìn thấy đọc xong rồi giấu kĩ, lặng lẽ xuất cung.

Ngọc Khanh Thư vội vã tới Đại Giác Tự ở ngoại thành, hòa thượng trong chùa đưa y tới một phòng nhỏ dùng để niệm kinh, một vị nữ tử mặc áo trắng che mặt đang đợi y ở đó.

“Mục tỷ tỷ.” Ngọc Khanh Thư cố gắng bình tĩnh đi tới bên cạnh nữ tử, thấp giọng gọi.

“Tử Hề, người phải nhanh chóng đi đi.” Nữ tử nói, “Hoàng đế giờ đã không giữ lý trí nữa, lần này Người buông tha cho người chỉ là bởi người không ở Ngọc gia, lại còn là sư phụ của tiểu quận chúa, thế nhưng khó lòng bảo đảm Người không đột nhiên đổi ý. Nếu người vào thiên lao, đến ta cũng không cứu nổi.”

Ngọc Khanh Thư không trả lời mà hỏi ngược lại, “Đông vương đã gặp phải chuyện gì rồi?”

“Tỉnh Quốc Hầu nói Tiểu Mặc cấu kết với phản tặc, khi Tiểu Mặc bị nhốt một mình một người ở cứ điểm của bọn phản tặc, Tỉnh Quốc Hầu đã ém thánh chỉ, mệnh tướng sĩ không được phép tới cứu viện...” Nữ tử thở dài, đau thương nói, “Sau đó, là tên thủ lĩnh đám phản tặc mang theo thi thể Tiểu Mặc xuất hiện trong thành... Tối qua mật thám truyền tin nhanh về, bệ hạ gục xuống ngay trong ngự thư phòng, sau thì triệu kiến Tỉnh Quốc Hầu suốt đêm... Ước chừng xế chiều nay, quân báo tây nam mới chính thức truyền về. Bệ hạ không tiếc bại lộ thế lực ngầm vội bắt giam những kẻ có liên quan, đến khi tỉnh táo lại thì đã không còn nước lui nữa.”

“Gia gia... Sao có thể...” Ngọc Khanh Thư khó có thể tin nổi, năm đó Đông vương gia xuất ngoại học tập là nhờ Tỉnh Quốc Hầu, Đông vương còn có quan hệ gần gũi với Ngọc gia hơn cả Hoàng đế.

“Tử Hề, việc đã đến bước này, có nhiều lời cũng vô ích. Ngọc phu nhân đuổi người ra khỏi nhà cũng là vì sợ tình huống hôm nay. Người phải mau chóng đi đi.”

“Nhưng mà...” Ngọc Khanh Thư do dự muốn nói lại thôi.

Nữ tử còn nói, “Mấy năm gần đây, Hoàng đế ngầm bồi dưỡng thế lực ám vệ sau lưng trong khắp triều văn võ, Người nắm trong tay nhiều điều hơn người nghĩ, người ở lại kinh thành, ta không bảo vệ người được.”

Ngọc Khanh Thư không trả lời, nữ tử nhìn y than thở, “Tử Hề, khi cần cắt đứt thì nên cắt đứt, nếu không, người sẽ liên lụy Dương Tương quân.”

Khi nữ tử áo trắng mặt đầm với Ngọc Khanh Thư ở Đại Giác Tự, Trần Thích Linh cũng đang ở Binh bộ khuyên nhủ Dương Hoàn Tu.

“Trước khi Ngọc đại nhân bị đuổi khỏi cửa lớn Ngọc gia, ta lo sợ mà khuyên người thừa cơ xa lánh y là không hợp tình hợp lý, thế nhưng giờ đã không còn là chuyện có hợp hay không nữa rồi.” Nghĩ đến chuyện Dương Hoàn Tu nói dù có tháo giáp về quê cũng không muốn phủi sạch quan hệ với Ngọc Khanh Thư,

Trần Thích Linh còn nói thêm, “Dù người có buông bỏ tất cả cao chạy xa bay cùng Ngọc Khanh Thư đi nữa, người có nghĩ tới Thái tử phi không?”

Thái tử phi là cố kị lớn nhất hiện nay của Dương Hoàn Tu. Hắn chỉ có một muội muội này, dù thế nào cũng không dứt bỏ được.

“Qua bao nhiêu triều đại, trong số những hậu phi không có nương gia hoặc nương gia thế lực yếu, mấy người có thể sống đến lúc già? Vì Thái tử phi, người không thể dính líu tới Ngọc đại nhân nữa, tìm cơ hội tỏ rõ lập trường của người với Hoàng đế đi.”

Trần Thích Linh nói lời sâu xa, Dương Hoàn Tu không cách nào phản bác, nhưng cũng chẳng làm sao quyết định được.

“Hoàn Tu, lần cung khai này của Hoàng Thượng là một mũi tên đã bắn đi không thể thu hồi, tróc nã quan viên hay bao vây phủ Tĩnh Quốc Hầu đều là cấm vệ quân, người dính dáng chỉ có thể ngày càng nhiều chứ không giảm được.” Trần Thích Linh vỗ vai hắn, hạ giọng, “Huống hồ, quân báo lần này còn chưa tới, Hoàng đế đã nhận được tin, có thể thấy tai mắt Hoàng Thượng ẩn giấu ở cả những nơi chúng ta nhìn không thấu.”
Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Hồng Về Tiếng Dứt Mây Xanh Vắng (2)

CHƯƠNG 18: HỒNG VỀ TIẾNG DỨT MÂY XANH VẮNG (2)

Buổi chiều, một ý chỉ trong cung được chiếu cáo thiên hạ.

Liệt Tĩnh Quốc Hầu kháng chỉ bắt tuân mắc vào hai mươi tội lớn, vốn phải lăng trì, nhưng niệm thân phận tam triều nguyên lão, nhiều năm phụ tá triều đình nên được ban thưởng rượu độc, giữ lại toàn thân.

Sau đó, trong cung phái người đưa di thể Tĩnh Quốc Hầu về Ngọc gia.

Cấm quân vây quanh phủ Tĩnh Quốc Hầu trước sau không rời đi, Đại Lý Tự và Hình bộ không thấy truyền ra tin tức gì của những quan viên bị giam giữ.

Nhận được tin về Tĩnh Quốc Hầu, Dương Hoàn Tu liền chạy đến Lễ bộ tìm Ngọc Khanh Thư. Ngọc Khanh Thư tinh thần hoảng hốt ngồi một mình ở góc phòng.

Đợi mãi đến khi tan việc nha môn, Dương Hoàn Tu lo lắng Ngọc Khanh Thư một thân một mình nên bảo kẻ dưới dắt ngựa tới, để y ngồi cùng ngựa về Dương phủ.

Trong tình cảnh hôm nay, Dương Hoàn Tu chẳng cách nào nói với y không sao đâu được, chỉ có thể nhân lúc y ngồi trong phòng chờ người nhìn cửa sổ, lặng yên ôm chặt lấy y.

“Hoàn Tu, người trong võ lâm vào triều đình trước nay chỉ có một kết cục, thế nhưng sao luôn có những người không biết rút kinh nghiệm, cứ coi mình là đặc biệt?” Ngọc Khanh Thư với ánh nhìn mê mang nhỏ giọng hỏi.

Dương Hoàn Tu siết chặt cánh tay, áp vào tai y nói, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

“Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, người bảo vệ ta thế nào đây?” Ngọc Khanh Thư nghiêng đầu dựa vào Dương Hoàn Tu, “Kháng chỉ bắt tuân? Cướp pháp trường? Nếu người xảy ra chuyện gì, thái tử phi biết phải làm sao?”

“Người là ca ca Thái tử phi, người cần có quan cao lộc hậu không ai sánh bằng, cần có cháu con đông đúc, đại phú đại quý...”

Ngọc Khanh Thư nắm vạt áo Dương Hoàn Tu nói, “Ta không cách nào cạnh bên người.”

Dương Hoàn Tu từng hỏi y, “Tử Hề, kiếp này chỉ cùng một mình ta sống tới bạc đầu, có được hay không?” Lúc đó, y liều mạng kìm nén kích động muốn đồng ý của mình, đến cuối cùng lại chẳng thể nào nhận được.

Biết rất rõ ràng đây là một lời ước hẹn khó lòng thực hiện.

Lòng mơ hồ đau đớn, Dương Hoàn Tu lại không cách nào phản bác.

“Giờ tỵ đêm mai ta sẽ rời kinh. Ngày mai tan nha người đến phủ Trần Thích Linh, giờ sửu thì đến Ngọc Lan Hương tìm ta, người ở Ngọc Lan Hương sẽ nói cho người biết ta đã đi vào giờ tỵ. Người về nhà không thấy ta thì đến nói với Kinh Triệu Duẩn không tìm ra ta. Tuy chỉ có một canh giờ, thế nhưng nay khác xưa rồi, mọi việc cần phải cẩn thận. Kinh Triệu Duẩn là người của Hoàng Thượng, nói với hắn như thế, Hoàng Thượng sẽ không làm khó người nữa.”

“Một canh giờ, người có thể đi được bao xa?”

“Đừng lo, sẽ có người sắp xếp giúp ta.”

Dương Hoàn Tu ôm lấy Ngọc Khanh Thư, cau mày, “Lần từ biệt này, sẽ không thể gặp lại nữa sao?”

“... Không đâu, chờ qua một thời gian nữa, thỉnh thoảng ta sẽ tới thăm người.” Ngọc Khanh Thư trầm mặc thật lâu rồi mới nhẹ giọng, “Ta chỉ sợ đến lúc đó, người đã không còn nhớ ta là ai nữa.”

“Ta sẽ nhớ.” Dương Hoàn Tu khẽ hôn lên tóc mai y, “Chờ khi tất cả đã bình thường lại, nói cho ta biết người đang ở đâu, ta sẽ tới thăm người.”

Tầm nhìn dần dần mờ mịt, Ngọc Khanh Thư trở mình, ôm lấy Dương Hoàn Tu không muốn buông tay.

“Hoàn Tu, nếu có một ngày ta không thể không chết... Ta nguyện là do chính người động thủ.”

“Nói gì ngốc nghếch thế, không có ngày đó đâu.”

Dương Hoàn Tu dùng nụ hôn chặn lại, thổi tắt đèn, ôm người lên giường.

Hai người nhĩ tấn tư ma, một đêm không ngủ.

.

Ngày tiếp theo, tin tức truyền ra từ trong cung, hôm nay không lâm triều, các môn bộ nghỉ mười ngày không làm việc.

Hoàng đế không lòng dạ nào triều nghị, trăm quan tâm trí bàng hoàng, bầu không khí trong kinh thành càng thêm căng thẳng.

Giờ tỵ, một nội thị bên cạnh Hoàng đế dẫn hai người tùy tùng tới Dương phủ, nói với Dương Hoàn Tu Hoàng đế có việc triệu kiến.

Dương Hoàn Tu thay quan phục xong, hai người đứng trong phòng nhìn nhau mà không nói.

Chuyến này hắn đi, đến khi trở về đã không thể nhìn thấy Ngọc Khanh Thư nữa, thế nhưng cuối cùng, lại chỉ có thể nói được hai chữ ‘Bảo trọng’.

Khi Dương Hoàn Tu đi đến thiên điện gặp Hoàng đế, một tiểu nội thị đang bưng chén thuốc xuống dưới.

Hoàng đế để Dương Hoàn Tu đứng lên rồi nói, Dương Hoàn Tu nhìn qua khoé mắt thì ngăn cả người—thần sắc Hoàng đế tiều tụy, mắt giăng đầy tơ máu, tóc mai đã bạc phơ, chỉ có hai ngày ngắn ngủi, lại tựa hai mươi năm ròng.

“Dương khanh, trăm luôn có thừa lòng tin tưởng với Dương lão Tướng quân, hơn nữa còn gả muội muội người cho Thái tử, ngự phong Thái tử phi, ý trong lòng trăm, người đã hiểu chưa?”

“Hoàng Thượng nhân từ, thần vô cùng cảm kích.” Dương Hoàn Tu trong lòng cay đắng quỳ phục dưới đất tạ ân.

“Người rõ ràng là tốt rồi... Trăm biết người nhậm chức lớn, qua mấy ngày nữa trăm xử lý xong việc này, sẽ phân cho người một chức quan khác, để người đến tây nam, người có đồng ý không?”

Đây là quyết định đầu tiên của Hoàng đế, thay đổi các bộ và quan viên.

Dương Hoàn Tu là lá bài cuối cùng trong tay Hoàng đế dùng để đối phó với phản loạn tây nam. Hoàng đế vốn định để hắn trong triều học hỏi thêm một phen nữa rồi mới tới tây nam, thế nhưng tình huống lúc này đã không còn thời gian cho hắn rèn giũa nữa.

Đối với loại người như Dương Hoành Tu, chiến trường hiển nhiên phù hợp với hần hơn triều đình nhiều. Dương Hoành Tu nhanh chóng đáp ứng, miệng niệm mấy lời khách sáo “Thần nhất định không phụ sở thác”, lòng lại nghĩ, nếu được ở bên ngoài, không chừng lại có thể ở cạnh Ngọc Khanh Thư.

“Được, người nguyện dốc sức vì trẫm là tốt, tương lai Thái tử phi sẽ làm Hoàng hậu, lúc đó người sẽ là huynh trưởng của Hoàng hậu, trẫm quyết không bạc đãi người.”

“Thần tạ long ân Hoàng Thượng.”

“... Hoành Tu.” Hoàng đế lại nói, “Đều là người một nhà cả, trẫm không muốn vòng vo với người; nếu đã dốc sức vì trẫm, người phải từ bỏ Khanh Thư.”

Dương Hoành Tu mơ hồ thấy lời Hoàng đế nói có chút bất thường nhưng lại không rõ bất thường đó nằm ở chỗ nào, giờ này Ngọc Khanh Thư đã tới Ngọc Lan Hương rồi, hần sẽ không có chuyện gì đâu.

“Hoành Tu, người có làm được không?”

“... Khởi bẩm Hoàng Thượng, Khanh Thư vốn không phải Ngọc gia—”

“Trẫm vốn cũng nghĩ vậy, nhưng dù sao Ngọc gia cũng đã nuôi nấng y mười tám năm.” Hoàng đế lạnh lùng nói, “Hoành Tu, trẫm chỉ hỏi người, người làm được không?”

“Nghĩ về phụ thân người, nghĩ về muội muội người, nghĩ cho chính người.” Hoàng đế đi tới trước người Dương Hoành Tu, “Hoành Tu, từ bỏ Ngọc Khanh Thư, người làm được không?”

Dương Hoành Tu cắn răng, nắm chặt nắm tay trong ống tay áo rộng.

“Thần... tuân chỉ.”

Không phải làm được, cũng không phải không làm được, chỉ là tuân chỉ.

Hoàng đế thở phào một cái— không sao, nguyện ý cũng được, tuân chỉ cũng được, chỉ cần Dương Hoành Tu gặt đầu, một hồi sau, tự nhiên sẽ lãng quên cái chuyện quỳnh hoa sớm nở tối tàn này thôi.

Dương Hoành Tu còn trẻ, Hoàng đế nghĩ, còn rất nhiều người rất nhiều chuyện hần chưa nhìn thấy, đợi đến khi hần trông nhiều rồi sẽ phát hiện ra, đoạn tình cảm này cũng không đến mức khiến người ta say đắm không ngừng.

“Người đi đi.” Hoàng đế phát tay cho Dương Hoành Tu lui xuống.

Dương Hoành Tu ra đến cửa cung, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm bất an mãi, muốn về nhà lại sợ hỏng việc, đành phải chiếu nguyên kế hoạch đến phủ bá kiến Trần Thích Linh. Ai ngờ, hần lại được báo rằng Trần Thích Linh xuất môn đã lâu, vẫn chưa quay lại, bấm giờ thì chắc cũng bằng lúc Dương Hoành Tu rời nhà. Dương Hoành Tu cảm thấy bất an trong lòng càng thêm rõ rệt, đang do dự không biết nên làm gì, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy nơi nào đó ở hướng tây lửa cháy rực trời, khói đen cuộn cuộn.

Đó là hướng Dương phủ!

Dương Hoành Tu cả kinh xoay người lên ngựa, thừng buộc bàn để chân đột nhiên bị đứt, Dương Hoành Tu ngã ngồi xuống đất, ngựa hoảng sợ ngửa mặt lên trời hí vang, suýt nữa thì dẫm phải hần.

Hạ nhân Trần gia thấy thế vội vã đỡ Dương Hoành Tu dậy rồi báo với quản gia. Quản gia lập tức gọi người dắt ngựa ra cho Dương Hoành Tu mượn trước. Dương Hoành Tu vội vàng vàng cảm ơn, nén cơn đau do bị ngã, chạy nhanh trên con đường vòng rộng lớn ít người qua lại.

Càng đến gần đám cháy hần càng kinh ngạc, đến nơi không thể không xuống ngựa, hần nhìn xa xa, quả nhiên là phủ mình đang cháy.

Ngọn lửa đốt thấu cả toà phủ đệ, Dương bá và một đám người hầu đứng bên ngoài chạy tới chạy lui gội nước vào đám cháy cũng chỉ như muối bỏ bể, không tác dụng gì.

“Tử Hề... Tử Hề thì sao?” Dương Hoành Tu chạy tới trước cửa nhà, cầm cánh tay Dương bá hỏi, “Tử Hề ở đâu?”

Trong lòng mong đợi Dương bá sẽ nói cho hắn biết, Ngọc đại nhân đã tới Ngọc Lan Hương rồi, nhưng Dương bá mặt lộ bi thương, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt hắn.

“Ngọc đại nhân... Ngọc đại nhân ở trong phòng thiếu gia, không đi ra được...”

Dương Hoành Tu chỉ cảm thấy trong đầu vang ‘ầm’ một tiếng, những tiếng ầm ĩ chung quanh cách mình càng lúc càng xa.

“Hoành Tu...”

Ai đó đỡ lấy vai hắn, Dương Hoành Tu quay đầu nhìn lại, là Trần Thích Linh.

“... Sư huynh?” Có điều gì đó dần dần tan biến trong đầu Dương Hoành Tu.

“Đây là vận mệnh của y, người hãy nghĩ thoáng ra.” Trần Thích Linh với ánh mắt phức tạp thở dài nặng nề, cười khổ nói, “Trước khi chết, y cầu xin ta mang tới cho người vật này.”

Bàn tay bị thương vì lửa của Trần Thích Linh cầm một tấm vải được bọc lại. Dương Hoành Tu nhận lấy, run rẩy mở ra, một con chim màu đen bỗng nhiên lao tới, lượn hai vòng trên không trung rồi đậu trên vai Dương Hoành Tu, xé họng gọi thật lớn.

“Hoành Tu! Hoành Tu! Hoành Tu! Hoành Tu! Hoành Tu!”

Chỉ có một từ lặp lại không ngừng... Dương Hoành Tu quỵ dưới đất nức nở không thành tiếng, nắm chặt rồi xé rách mảnh vải đã từng dùng để bảo bọc Bát Ca. Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Trước Thềm Hoa Mai rơi Tựa Tuyết*

CHƯƠNG 19: TRƯỚC THỀM HOA MAI RƠI TỰA TUYẾT*

Kinh Triệu Duẫn và năm phần đội ngũ tuần thành lần lượt đưa người tới giúp, sau khi lửa được hỗ trợ dập tắt xong, một thi thể được mang ra từ trong phế tích.

Dương Hoành Tu cầm trong tay miếng vải đã bị xé rách, thất hồn lạc phách dựa tường ngồi dưới đất, nhìn đoàn người tới lui, không làm gì cả.

Trận hỏa hoạn này ở Dương phủ rất kì lạ, trong phủ trên dưới không có thương vong, trái lại, Lễ bộ Thị lang ở nhờ Dương phủ lại không thoát được.

Có người nói lúc đó Lễ bộ Thị lang và Binh bộ Thượng thư ở cạnh nhau, cả hai đều không biết là đang cháy. Dương khi nói chuyện thì xà nhà bỗng nhiên sập xuống, Binh bộ Thượng thư phản ứng nhanh né tránh kịp lúc, Lễ bộ Thị lang lại bị xà nhà đè ngang người. Sau đó, thế lửa lan đến với tốc độ cực nhanh, Binh bộ Thượng thư không kịp cứu Lễ bộ Thị lang, vì thế, Lễ bộ Thị lang táng thân biển lửa.

Dương Hoành Tu lòng hiểu rõ, kết quả điều tra của Kinh Triệu Duẫn chỉ là nói phét.

Nhưng hiểu rõ thì làm thế nào đây? Hàm ý của Hoàng đế, hắn có thể phủ định sao?

Cùng ngày, người của Kinh Triệu Duẫn nhanh chóng mang di thể đi, tịnh không cho phép ai đi thăm dò tìm hiểu nữa. Kết quả điều tra vừa tuyên bố xong, di thể đã được vùi vàng hạ táng.

Mấy ngày tiếp theo, toàn thể Dương gia tạm cư tại phủ Binh bộ Thượng thư.

Hoàng đế nghe nói Dương phủ bị cháy, trên triều an ủi Dương Hoành Tu một phen, lại đích thân phái người đi tìm một nơi tốt, đặc biệt xây cho Dương Hoành Tu một tòa phủ đệ mới.

Theo đó, bãi miễn nguyên Đại Lý Tự Khanh, để Hình bộ Thị lang Phương Tông Huy tiếp nhận chức vụ, giao tất cả đồng đảng của Tỉnh Quốc Hầu cho Đại Lý Tự, Hình bộ và Ngự sử thai cùng nhau thẩm tra xử lý.

Ba ngày sau, họ tuyên bố phán quyết đối với đồng đảng Tỉnh Quốc Hầu.

Phạm là người Ngọc gia có huyết thống trong vòng ba đời với Tĩnh Quốc Hầu, toàn bộ nam từ mười tuổi trở lên xử tử, từ mười tuổi trở xuống và tất cả nữ tử dụng cung hình, nhập tiện tịch, bị Hình bộ đưa đi đầy.

Đồng đảng của Tĩnh Quốc Hầu, bao gồm cả hòa thượng đã bị giam giữ và chưa bị giam giữ, một khi đã điều tra rõ thì phải tức khắc xử tử cùng tội với thân nhân trực hệ, nam tử mười lăm tuổi trở lên xử tử, mười lăm tuổi trở xuống cùng nữ tử lưu vong.

Ban đêm, mâu thân Ngọc Khanh Thư là Dung thị cùng toàn bộ nữ quyến Ngọc gia tự sát trong tù.

Một tháng tiếp theo, ngày nào cũng có một tốp người bị đưa lên pháp trường. Sáu tháng sau đó, giết chóc không ngừng, Thái Thị Khẩu (tên pháp trường của thời nhà Thanh, tên này vẫn còn được dùng cho đến ngày nay) bị nhuộm đỏ hết lượt này đến lượt khác, mùi máu tươi ngọt ngào khiến người ta không dám tới gần.

Trận tai vạ kéo đủ loại quan viên vào này kéo dài suốt bảy tháng trời.

Trong bảy tháng này, thế lực Tĩnh Quốc Hầu Ngọc gia bị xóa bỏ triệt để.

Từ đó, Hoàng đế giành được uy nghiêm thiên tử mà ngài đã tha thiết ước mơ suốt bấy lâu, nhưng lại làm mất đi thứ còn quan trọng hơn: thái độ đối nhân xử thế của bậc quân chủ.

Minh quân và bạo quân, từ trước tới nay chỉ cách nhau có một đường chỉ mảnh.

Bảy tháng sau, đứa con mồ côi cha của Đông vương sinh ra.

Có lẽ đứa bé này đã gọi về được lòng nhân từ của Hoàng đế, cũng có thể là Hoàng đế đột nhiên khôi phục lý trí, dù là nguyên nhân gì, từ ngày đó, Đại Lý Tự, Hình bộ và Ngự sử thai đã thay máu toàn bộ cuối cùng cũng ngừng việc truy cứu càng ngày càng nghiêm khắc với ‘dư đảng Tĩnh Quốc Hầu’.

Lúc này, Dương Hoành Tu đã tới tây nam được bốn tháng.

Trong lòng Dương Hoành Tu biết Trần Thích Linh tất có điều giấu diếm mình, sau khi hỏa hoạn đã đi chất vấn, Trần Thích Linh lại nói: Người biết thì sao? Người có thể báo thù cho y chắc? Là Hoàng Thượng muốn cái mạng của y!

Ngày đó, trước cả khi lửa bén, Ngọc Khanh Thư đã chết.

Mật sứ của Hoàng đế cầm thủ lệnh muốn lấy mạng Ngọc Khanh Thư, trước khi chết, Ngọc Khanh Thư bọc chim trong ***g lại nhờ hần mang ra ngoài. Sau khi Ngọc Khanh Thư chết, mật sứ dùng đuốc đốt Dương phủ, Kinh Triệu Duẫn đến mang thi thể đi vội vàng vàng thăm tra rồi hạ táng, tất cả là vì muốn che giấu nguyên nhân thực sự cái chết của Ngọc Khanh Thư.

Dương Hoành Tu không tin, Hoàng đế muốn giết Ngọc Khanh Thư thì ngay từ đầu đã phải liệt tên y trong danh sách, dù ngày trước có bỏ sót, ngày sau cũng vẫn có thể tổng giam, tội gì phải sử dụng thủ đoạn ám sát không ai nhìn nổi thế này?

Trần Thích Linh thở dài nói: Bởi vì đây chính là chuyện không ai nhìn nổi.

Lúc ấy, Hoàng đế đã hoàn toàn mất bình tĩnh, nghĩ cái gì là làm cái đó, e là ngay khi quyết định diệt trừ Ngọc Khanh Thư cũng đã cảm thấy bản thân làm hơi thái quá, cho nên không công khai bắt người mà dùng thủ đoạn giết Ngọc Khanh Thư trước. Sau lại, ngài phát hiện việc đã đến nước cần bản không cần che giấu nữa, mới để cho Đại Lý Tự, Hình bộ và Ngự sử thai xử lý nốt những chuyện tiếp theo.

Dương Hoành Tu không muốn tin lời giải thích như vậy, thế nhưng hần cũng không thể tới chất vấn Hoàng đế.

Trong cái ngày có cháy ấy, Hoàng đế xác thực đã triệu kiến hần, xác thực đã nói muốn hần buông tha Ngọc Khanh Thư.

Không phải xa lánh, cũng không phải rời bỏ, mà là buông tha.

Nghĩ lại thì, ý của Hoàng đế ngày đó cũng không quá rõ ràng.

Dương Hoành Tu thấy mệt mỏi không gì sánh được.

Sau đó, lệnh bổ nhiệm điều hấn tạm thời tới tây nam dẹp loạn được ban xuống, Dương Hoành Tu liền chuẩn bị xuôi nam.

Ngoài vật dụng cần thiết và ngân lượng ra, hấn chỉ mang theo Bát Ca mà Ngọc Khanh Thư tặng hấn.

Dương Hoành Tu mất năm năm để bình định phản loạn tây nam.

Nhờ sự trợ giúp của tên thủ lĩnh phản tặc năm đó đã đưa Đông vương về thành, Dương Hoành Tu chiêu an phần lớn nhân số, số dư còn lại bị tiêu diệt ở Uyển thành.

Trong năm năm, từ triều đình tới địa phương, quan viên các bộ hầu như bị thay phiên một lượt.

Năm năm sau trở lại kinh thành, Dương Hoành Tu phát hiện chẳng còn mấy người mình quen biết.

Lần trước rời kinh là mùa đông, lần này, hấn trở về vẫn là mùa đông.

Ở phủ đệ mới tu sửa lại, Dương bá trước sau như một chờ đợi hấn – chủ nhân duy nhất của Dương phủ.

Hoàng đế giống y như năm năm trước, thánh chỉ ban ra thưởng cho vô số.

Hoàng đế ngầm triệu kiến hấn ở ngự thư phòng: Dương khanh, tuổi người cũng không còn nhỏ, đến lúc lập gia thất rồi, vừa ý tiểu thư nhà nào, đừng ngại nói với trẫm, trẫm tự mình làm chủ hôn cho người.

Dương Hoành Tu quỳ rạp trên đất tạ long ân, khéo léo dùng lời nói rằng vì thần tạm thời chưa muốn thành gia, Hoàng đế liền không tiếp tục khuyên hấn nữa.

Trên triều, dù có bao nhiêu gương mặt thay đổi cũng vẫn cứ lục đục người lừa ta gạt như thế, đủ loại quan lại chưa từng ngừng tranh quyền đoạt lợi.

Dương Hoành Tu chỉ cảm thấy càng ngày càng mệt, chẳng háng hái làm cái gì được cả.

Rất nhiều lần hấn bước chân khỏi cửa cung, đột nhiên quay đầu lại, phía sau ngoại trừ hoàng cung nguy nga thì chẳng còn gì nữa.

Chối từ lời mời của đồng liêu, Dương Hoành Tu ôm vò rượu đã cất dưới hầm nhiều năm, ngồi đơn độc trong sân trong xa lạ nhà mình, uống đến say mềm.

Hấn nhớ lại khi mới từ biên cương hồi kinh, tham gia tiệc rượu của Hoàng đế, có một người cứ nhìn chăm chăm vào hấn.

Đêm đó, hấn uống rượu không ngừng, uống say rồi, người đó tựa vào hấn, cùng hấn trở về nhà.

Y hôn hấn, lại véo sưng mắt hấn, khiến hấn hôm sau thượng triều phải chịu xấu mặt một trận.

Y tặng hấn Bát Ca – con chim hấn chẳng bao giờ dạy nói được nổi một từ mới.

Y dạy Lục hoàng tử và tiểu quận chúa vẽ chân dung của hấn, chuyện lan truyền đến khắp hậu cung.

Y nói: Ta vừa gặp đã yêu người mất rồi, phải làm sao bây giờ?

Y nói: Hoành Tu, ta thích người nhất.

Y nói: Chờ qua một thời gian nữa, thỉnh thoảng ta sẽ tới thăm người. Ta chỉ sợ đến lúc đó, người đã không còn nhớ ta là ai nữa.

Y nói: Hoành Tu, nếu có một ngày ta không thể không chết... Ta nguyện là do chính người động thủ.

Dương Hoành Tu ôm vò rượu lão đà lão đảo trở lại phòng, ngã phịch xuống giường, nắm lấy chân, thấp giọng gọi khẽ: Tử Hề...

Hấn từng cho rằng kiến công lập nghiệp, thăng quan tiến chức, danh ghi sử sách là sở cầu suốt đời của mình, vì phụ thân, vì muội muội, cũng là vì chính hấn; giờ hấn lại phát hiện, có gộp tất cả những điều này lại cũng chẳng bằng một lời thăm thì, một nụ cười nhẹ của người ấy.

Hóa ra tất cả những gì hấn cho là mình cần, lại không phải là những gì hấn thực sự mong muốn.

Đêm hôm đó đổ một trận tuyết, Dương Hoành Tu tỉnh rượu lúc sáng sớm đỡ trán đẩy cửa sổ ra, phóng mắt nhìn, nơi đường nhìn dừng lại, tuyết phủ trắng ngần, rơi khắp không gian. Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Đồng Xanh, Cò Trắng, Muôn Tùng Trúc*

CHƯƠNG 20: ĐỒNG XANH, CÒ TRẮNG, MUÔN TÙNG TRÚC*

Sau năm mới là đến tết Nguyên tiêu. Tối ngày hôm đó, Thái tử phi nhiệm phong hàn, tình hình chuyển biến xấu một cách nhanh chóng, đã bệnh một lần là không dậy nổi.

Khi Dương Hoành Tu nhận được tin tiến cung, Thái tử phi đến ngồi dậy cũng khó khăn.

Tất cả ngự y đều lắc đầu chịu bó tay. Thái tử vẫy lui mọi người, chỉ có ngài và Dương Hoành Tu ở lại làm bạn với Thái tử phi, cùng nàng đi tới tận cùng.

Thái tử phi nhìn Dương Hoành Tu, hơi thở mong manh, “Ca ca, xin lỗi, phải bỏ ca lại một mình rồi...”

Thái tử rưng rưng nắm tay nàng, cười nói, “Đừng lo, còn có ta mà.”

Thái tử phi gọi, “Điện hạ.”

Đây là câu nói cuối cùng trong sinh mệnh nàng.

.

Thái tử phi đi không bao lâu, Dương Hoành Tu dâng tấu xin từ quan.

Hoàng đế giữ tấu chương lại ba ngày, cuối cùng cũng phê chuẩn.

Hắn bán gia sản lấy tiền phân chia cho nô bộc, đến khi xử lý xong tất cả thì đã là đầu xuân.

Ngày rời kinh thành, Dương Hoành Tu dùng lễ nghi bái lạy Dương bá như một người cha, tạ ơn ông đã nhiều năm vất vả vì Dương gia. Dương bá vội vàng nâng hắn dậy, nước mắt ngấn dài.

Dương Hoành Tu ăn vận giản lược cưỡi ngựa ra khỏi thành, khi đến một đình nghỉ mát cách kinh thành mười dặm, hắn gặp một nữ tử mặc y phục trắng thuần che mặt.

Nữ tử cởi lớp khăn che mặt, Dương Hoành Tu nhận ra đây là người mình đã gặp hai lần ở gia yến của Hoàng đế – Hiền phi nương nương, sinh mẫu của Lục hoàng tử.

Dương Hoành Tu không rõ nguyên do, xuống ngựa định quỳ thì lại bị Hiền phi ngăn lại.

“Xuất cung rồi thì không cần coi ta như người trong cung nữa.” Hiền phi mỉm cười nói, “Nương gia ta họ Mục, người gọi ta Mục phu nhân là được.”

Họ hoàng gia không phải là Mục, thế mà Hiền phi lại bảo hắn hãy gọi là Mục phu nhân, Dương Hoành Tu không khỏi thấy kì lạ.

Hiền phi còn nói, “Ta ở đây chờ Tướng quân là vì một chuyện riêng tư.”

“Mời phu nhân nói.” Dù có hoài nghi, Dương Hoành Tu vẫn xưng hô theo yêu cầu của nữ tử.

“Ta có một người chị em đã quá mười năm không gặp, mấy ngày trước mới biết được tung tích, ta muốn nhờ Tướng quân đưa giúp ta một bức thư.”

Hiền phi lấy phong thư ra, Dương Hoành Tu đón nhận, chỉ là một phong thư thông thường được đóng xi lên, trên đó là con dấu đóng chồng chỉ ghi một chữ ‘Bùi’.

Người nhận thư là Chu Phù Dung, địa chỉ ở thành Tầm Dương vùng Liêu Châu phía đông bắc kinh thành. Dương Hoành Tu chưa từng tới Liêu Châu, chỉ nghe nói nơi đó đa phần là núi tuyết.

“Chẳng biết Tướng quân có thể giúp ta việc này được không?”

“Phu nhân yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đưa thư tới tận nơi.” Nghĩ lại thì tới một nơi mình chưa từng qua cũng tốt, thế là Dương Hoành Tu đáp ứng.

Hiền phi trùm khăn che mặt, dấn dò trước khi đi, “Xin Tướng quân hay tự mình giao tận tay thư này cho người tỷ muội ấy của ta. Nếu người không ở đó, ngài có thể đưa cho đệ đệ của nàng cũng được. Trừ hai người này ra, không một kẻ nào khác được phép chạm vào bức thư này. Nếu tình thế nguy cấp, ngài đốt nó đi cũng được, nhưng nếu như vậy, ngài nhất định phải nói nội dung thư này cho người tỷ muội kia hoặc đệ đệ nàng.”

Dương Hoành Tu thấy Hiền phi nói nghiêm túc đến vậy thì cũng bắt đầu cẩn thận theo. Hắn cất thư vào sát người xong rồi mới ra đi.

Vào đất Liêu Châu chẳng bao lâu, đường đã bắt đầu trở nên gồ ghề, hơn nữa tuyết vừa mới tan, mặt đất trơn trượt, ngựa cũng phải đi chậm lại. Dương Hoành Tu vào thành mua thêm vật dụng, tiện thể hỏi thăm đường đi, chậm rãi đi về Tầm Dương thành phía trước.

Thành Tầm Dương, Liêu Châu nằm lệch về phía nam dãy Tuyết Sơn, cũng là châu thành gần dãy Tuyết Sơn nhất. Thành bắc cách đó không xa có một con sông lớn được người dân trong Tầm Dương thành gọi là sông Tầm.

Dương Hoành Tu tháng tư mới tới được thành Tầm Dương, ở đây lại vẫn mang cảnh sắc đầu xuân.

Dựa theo đường được người dân chỉ dẫn, Dương Hoành Tu dẫn ngựa tới trước quán rượu thì ngừng lại.

Vị Ương lâu.

Là địa điểm cuối cùng viết trong thư.

Dương Hoành Tu buộc ngựa ở một chỗ rẽ cách đó không xa, mình thì bước chân vào cửa Vị Ương lâu, tìm chương quỹ hỏi thăm Chu Phù Dung.

Chương quỹ là một ông lão. Ông ta liếc mắt nhìn hắn rồi nói, “Không có người này.”

Dương Hoành Tu giật mình, “Là Mục phu nhân nhờ ta đưa thư cho người đó.”

Chương quỹ lại liếc hắn lần nữa, cau mày nói, “Người đó không có ở đây, năm trước đã đi rồi.”

“Vậy đệ đệ của nàng có ở đây không? Mục phu nhân nói giao cho đệ đệ cũng được.”

“Cậu ta ra ngoài rồi, người cứ đưa cho ta, ta sẽ đưa hộ cho.”

“Mục phu nhân nói thư này phải tự ta đưa.”

Chương quỹ mặt bình tĩnh, “Không tin ta thì người có tìm nổi không?”

Dương Hoành Tu vẫn thản nhiên, “Vấn bối không dám, chỉ là đã có người nhờ vả, làm việc phải hết lòng. Vấn bối đã đồng ý với Mục phu nhân rồi, nói được thì làm được.”

Chương quỹ thế mà lại cười, “Có người nhờ vả, làm việc hết lòng, khá lắm, vậy ngày mai người lại quay lại đây, Tử Hề lên núi rồi, không biết hôm nay có trở về không.”

Dương Hoành Tu sững sốt.

“Ngài nói... Ai?”

Chương quỹ nhìn dáng vẻ của hắn mà hồ đồ. Ông ta quan sát xung quanh một lúc, hình như cũng không có gì bất thường cả.

“Là đệ đệ của Chu Phù Dung, không phải người muốn tìm cậu ta sao?”

“Ngài gọi y là gì?” Dương Hoành Tu gần như nhảy dựng lên, túm lấy bàn tay đang đặt trên bàn tính của chương quỹ.

Chương quỹ tru lên rồi mắng to, “Cút đi! Tên hầu tử ở đâu ra này!”

Dương Hoành Tu hấp tấp không để ý tới việc xin lỗi, còn đang định hỏi lại thì đã bị hai người trẻ tuổi lôi ra ngoài. Bị lôi ra tới cửa rồi, hắn chợt nghe thấy có ai phía sau kêu lên, “Vượng Tài, đừng có chạy!”

Dương Hoàn Tu nghe tiếng quay đầu lại, tuần mã vẫn mang dáng vẻ phấn chấn như xưa đứng cách hắn không xa, ngẩng đầu lên trời lắc lắc.

Một người mặc áo khoác bằng da lông nhiều màu chạy chậm tới, đến khi thấy rõ mặt hắn thì dừng bước lại.

Hai người trông thấy nhau từ xa xa. Dương Hoàn Tu đã không còn nhớ rõ mình tránh thoát khỏi hai người bên cạnh đang lôi kéo thế nào. Hắn liều mạng chạy về phía người kia, ôm thật chặt người kia vào lòng. Hắn sợ tất thấy đều là mộng, khi hắn buông tay, người trong lòng sẽ biến mất, khi hắn mở mắt, phía trước chẳng còn ai.

Chất lỏng ấm áp rơi xuống cổ hắn vai hắn, giọng nói đã vùi sâu năm năm trong kí ức khẽ gọi bên tai——

“Hoàn Tu...”

Không ngờ một màn này lại diễn ra ngay trước nhà mình, chường quỹ, tiểu nhị, khách khứa thậm chí cả đầu bếp cũng chạy ra xem vui.

Trong đầu Dương Hoàn Tu chỉ có người ở trong lòng, ai lôi kéo cũng bắt động.

Ngọc Khanh Thư khóc đến mức hai mắt đầm lệ, lý trí mơ hồ.

Cuối cùng, đại lão bản về Vị Ương lâu cùng Ngọc Khanh Thư là người sai tiểu sư chất của mình đánh hai người bất tỉnh, sau đó lệnh đưa hai kẻ đã bất tỉnh còn không chịu buông tay này về sương phòng ở sâu sau.

Qua trưa, Dương Hoàn Tu tỉnh lại trước, Ngọc Khanh Thư vẫn còn đang ngủ.

Dương Hoàn Tu ôm y không động dậy, nhìn người trong lòng, sau cùng mới yên tâm.

Buổi tối Ngọc Khanh Thư tỉnh lại, cánh tay Dương Hoàn Tu đã tê đến mất cảm giác.

Ông chủ Vị Ương lâu sai người mang đồ ăn vào phòng. Hai người đều đã một ngày chưa ăn gì nên chẳng mấy chốc đã càn quét sạch tất cả thức ăn.

Ngọc Khanh Thư không kìm được lòng cười nói, “Hoàn Tu, đây là lần đầu tiên ta thấy người ăn nhiều như vậy.”

Dương Hoàn Tu nhìn y không nói, ánh mắt hiền hòa đến mức có thể khiến người ta chết chìm.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Dương Hoàn Tu mới nhớ đến bức thư trong lòng, đưa nó cho Ngọc Khanh Thư.

Ngọc Khanh Thư nghe nói hắn đã từ quan, cầm lấy bức thư mà tay run rẩy, lại nghe Thái tử phi mất vì bệnh, trong lòng không khỏi thương cảm.

Cả hai bây giờ đều đã là người cô độc rồi.

“Thư cho đại tỷ thì hắn phải viết địa chỉ Chu gia, đưa đến đây thì là thư gửi cho ta rồi.” Ngọc Khanh Thư vỗ vỗ tay Dương Hoàn Tu, ý bảo hắn không cần lo lắng, “Tiện thể nói cho người biết luôn, đại tỷ ta khuê danh là Phù Nguyệt, trưởng nữ Ngọc gia, trước kia rời nhà, bây giờ tên còn đang nằm trong danh sách truy bắt của quan phủ.”

Ngọc Khanh Thư cẩn thận mở phong thư, bên trong chỉ viết có bốn chữ: Mong người bảo trọng.

“Là Mục tỷ tỷ.” Ngọc Khanh Thư co người lại trong lòng Dương Hoàn Tu, “Năm đó là tỷ tỷ cứu ta.”

“Năm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Dương Hoàn Tu ôm lưng Ngọc Khanh Thư hỏi.

“Ừm... Là do Hoàng Thượng đột nhiên quyết định phái người âm thầm diệt trừ ta, Mục tỷ tỷ buộc phải thay đổi kế hoạch, mượn tay mật sứ của Hoàng Thượng giúp ta giả chết trốn thoát. Ngày đó, ta đang định đến Ngọc Lan Hương, Trần đại nhân lại trùng hợp tới tìm, hắn thương lượng với ta... bảo ta rời xa chuyện của người. Bọn ta đang nói dở, mật sứ của Hoàng Thượng đột nhiên đẩy cửa tiến vào. Trần đại nhân không làm gì khác được đành phải bỏ đi. Thế nhưng ta lập tức hiểu được vấn đề của tên mật sứ kia. Gã nói mình phụng mệnh của Hoàng đế diệt trừ ta, nhưng mà nếu quả thật là vậy, gã thần không biết quỷ không hay động thủ luôn đi, cần gì phải để Trần đại nhân ra ngoài trước? Ta đang định hỏi gã lại bị gã đánh cho hôn mê luôn. Đến khi ta tỉnh lại, thân đã ở ngoài kinh thành, tiến về phía nam.”

“Vì sao không tìm người đưa tin cho ta?” Dương Hoành Tu khẽ nhú mày.

“Ta có nghĩ đến chứ, nhưng người đưa ta đi lại không cho. Không có cách nào, ta chỉ nghĩ trước tiên làm xong việc mẫu thân giao cho mình, rồi mới tìm cách báo cho người.” Ngọc Khanh Thư thấy Dương Hoành Tu tỏ vẻ khó hiểu, mới bổ sung, “Cái lúc ta bị mẫu thân đuổi khỏi Ngọc gia, mẫu thân đã dặn dò ta một việc, bảo kiếm và bí tịch võ công tổ truyền của Ngọc gia kì thực không bị hủy, mà là đã giấu kín rồi, mẫu thân nhờ ta tìm hai thứ này, sau đó đưa cho ‘Ngọc Khanh Thư’ thực sự.”

Dương Hoành Tu hơi chút sững sốt, “Không phải bảo y đã chết rồi sao?”

“Không.” Ngọc Khanh Thư lắc đầu, “Năm đó, người mẫu thân thấy ở đầu phố chính là Ngọc Khanh Thư thật, chỉ là Dương lão Tướng quân nói với bà, Ngọc gia có nhiều kẻ thù như vậy, giờ đón tiểu công tử về chỉ sợ sẽ xảy ra tai họa, không bằng noi theo tiên hoàng hậu, đưa tiểu công tử ra ngoài Ngọc gia dạy dỗ. Mẫu thân thấy có lý, lại sợ người khác hoài nghi nên mới bịa ra một đồng lý do, đưa một đứa trẻ là ta cũng vừa lúc đang ở trên đường về làm con nuôi, còn Ngọc Khanh Thư chân chính thì giao phó cho một người bạn trong chốn vô lâm.” Ngọc Khanh Thư chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Ở trong dãy Tuyết Sơn đó, y kế tục một vị cao nhân họ Bùi, nên cũng mang họ Bùi như người đó.”

“Ta tới Liêu Châu, xong việc rồi muốn truyền tin cho người, thế nhưng người truyền tin trở về lại nói người không còn ở kinh thành nữa, còn nói kinh thành đang ở thời loạn lạc, ngày nào cũng có người bị lôi đi... Ta lại muốn đưa thư tới tây nam, người ta nói lúc này Hoàng Thượng đang chỉnh đốn môn bộ ở khắp nơi, kẻ làm quan chỉ sợ mắc sai lầm, ta cũng lo thư đưa cho người lại bị người khác biết... liên lụy đến người...”

“Về sau, nghe nói người ở tây nam làm việc rất tốt, vấn đề nhiều năm qua bao nhiêu Tướng quân và quan viên tài giỏi chưa giải quyết được, vào tay người thì sự lại xong, ta nghĩ...” Ngọc Khanh Thư nói đến đây lại cúi đầu, cắn môi.

“Người nghĩ gì?” Dương Hoành Tu tiến tới gần hôn thái dương y.

“... Ta nghĩ, ta không tìm người nữa cũng tốt...” Giọng Ngọc Khanh Thư có hơi trầm xuống, “Dù sao người cũng nghĩ rằng ta đã chết rồi, chỉ cần ta không tìm người nữa, dần dần người sẽ quên ta đi, người còn có tiền đồ xán lạn, nhất định có thể...”

Quan to lộc hậu không ai sánh bằng, cháu con đông đúc, đại phú đại quý. Buổi tối của năm năm trước kia, hắn vẫn còn ghi khắc.

“Ta nghĩ, cứ coi như duyên phận đã hết rồi đi, hai ta ở cạnh nhau cũng chưa lâu, sẽ nhanh chóng quên thôi...”

“Người đã quên ta rồi sao?” Dương Hoành Tu thấp giọng hỏi.

Ngọc Khanh Thư ôm hắn, ghen ngào nói, “Không đâu, chưa từng có một ngày một đêm nào quên người. Ta cứ nghĩ rằng người đang ở cạnh ta, thế nhưng vừa mở to mắt nhìn thì người lại không tại. Ta cảm thấy mình nghe thấy giọng người, thế mà lại tìm không thấy dáng hình người. Ta cho rằng sẽ không được gặp lại người nữa...”

Cả ngày lẫn đêm đều nghĩ về nhau đến không cách nào ngủ yên, muốn quên đi lại càng nhớ rõ.

Dương Hoành Tu vỗ về tấm lưng Ngọc Khanh Thư, khẽ hôn lên sau tai y, “Từ Hề, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa, từ nay về sau, bên nhau đến già, có được hay không?”

Ngọc Khanh Thư vừa khóc vừa trả lời, “Được.”

Ngoài cửa sổ, mưa phùn lất phất, theo cái se lạnh của gió xuân là ngàn cánh đào hồng nở đầy trong viện.

Mùa xuân đã tới, vạn vật sinh sôi. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 PN1

Về ân ân oán oán không được đề cập đến trong chính văn

2 – Vì sao Bá Ngôn ghét Dương Hoành Tu

Ngọc Khanh Thư: Vì sao người lại không thích Hoành Tu? Hắn là một người rất đáng yêu!

Bá Ngôn: Đáng yêu gì, nường ta thích những kẻ ra vẻ uy phong trên chiến trường, cho nên thường so sánh cha con bọn họ với cha con bọn ta, coi ta và phụ vương không ra cái gì cả!

Ngọc Khanh Thư: Người ghét hắn vì như thế à...

Bá Ngôn: Còn lý do nào khác sao??

Ngọc Khanh Thư: ...

.

3 – Vì sao Tĩnh Quốc Hầu hại chết Đông vương

Ngọc Khanh Thư: Gia gia, con biết không nên quấy rầy người an nghỉ, nhưng mà bọn con thật sự rất tò mò, người sao lại hại chết Đông vương gia?

Tĩnh Quốc Hầu: Hồn Trương! Ta hại hắn làm gì? Là chính hắn cầu kết với phản tặc, cùng bọn chúng bước chân vào cứ điểm phản tặc!

Ngọc Khanh Thư: Vậy người cũng không nên giấu thánh chỉ đi chứ, không nên nhúng tay vào chuyện của hai huynh đệ Hoàng đế và Đông vương, không nên nhúng tay vào...

Tĩnh Quốc Hầu: Bởi vì trong đám phản tặc Đông vương cầu kết có kẻ đã giết chết hai người thúc thúc của người, bọn họ chỉ là quan văn lại bị hạ độc thủ, ta không nén giận được!

Ngọc Khanh Thư: Sao con lại chưa nghe chuyện về hai người thúc thúc này bao giờ...

.

4 – Bát Ca đâu rồi

Ngọc Khanh Thư: Hoành Tu, Bát Ca ta tặng người đâu?

Dương Hoành Tu: Chết mất rồi.

Ngọc Khanh Thư: ... Chết thế nào...

Dương Hoành Tu: Chết già, có người bảo lúc người tặng ta, Bát Ca đã được một đồng tuổi rồi.

Ngọc Khanh Thư: = [] = |||

Giải thích: Bát Ca có tuổi thọ từ tám đến mười hai năm, giống cái sống lâu hơn giống đực hai năm, sử sách Đường triều ghi lại Bát Ca sống thọ nhất được hai mươi năm.

.

5 – Vì sao trong quá trình Hoàng đế xử lý vụ án Ngọc Khanh Thư lại có nhiều bước ngoặt như vậy

Người bịt mắt: Trần Thích Linh giải thích vấn đề này về cơ bản là chính xác. Hoàng đế đầu óc rối loạn vì cái chết của Đông vương, nghĩ gì làm nấy, lúc này, lại có rất nhiều người có thể ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế. Điều đầu tiên cũng là quan trọng nhất là, dưới cái nhìn của Hoàng đế, Ngọc Khanh Thư chỉ là dương tử không có tài cán gì của Ngọc gia, không có Ngọc gia hậu thuẫn, y chỉ là một nhân vật nhỏ bé không có gì quan trọng.

Tiếp theo, cái danh sách kia không phải do ta tự viết, mà là do cơ quan tình báo riêng, cơ quan này sẽ tiến hành báo cáo rồi chọn người viết tên lên bản tóm tắt. Lúc sau, bản tóm tắt lớn nhỏ thế nào là do Hoàng đế quyết định, chỉ cần ta nhấn mạnh Ngọc Khanh Thư là dương tử của Ngọc gia, lại đã bị đuổi khỏi nhà, có quan hệ tốt với Đông vương, dạy hoàng tử và tiểu quận chúa của Đông vương viết chữ vẽ tranh, không làm nên việc gì to tát, thì sẽ thúc đẩy Hoàng đế tha cho Ngọc Khanh Thư một lần.

Nhưng sau khi nói chuyện với Dương Hoành Tu, Hoàng đế lại cho rằng dù sao Ngọc Khanh Thư cũng là dương tử của Ngọc gia mười tám năm nên lo lắng. Lúc này, ta lại ở cạnh thổi chút gió, rằng trong triều

nhân tâm bất định, vì để tránh bách quan nghị luận Hoàng đế thay đổi thất thường, lạm sát người vô tội, mặt ngoài không nên gây phiền phức với Ngọc Khanh Thư, mà nên giải quyết ngầm mới đúng. Dù trong mắt người ngoài hành vi này là giấu đầu hở đuôi, nhưng Hoàng đế đang ở trạng thái như thế, chỉ lừa dối vài lần là đã đồng ý.

Hoàng đế phục hồi tinh thần, khôi phục lý trí đã là chuyện của rất lâu sau đó. So với những cuộc tàn sát càng ngày càng tàn nhẫn hơn của Hoàng đế về sau, chuyện Ngọc Khanh Thư cũng chỉ là một vụ án nhỏ không đáng nhắc đến. Hoàng đế dù có nhớ lại, cho rằng đề nghị của thân tín bên người là ngu xuẩn đi nữa, thì cũng chỉ có thể coi đó là nhất thời hồ đồ, sai lầm này dù có nghiêm trọng thì cũng không thể sánh với công lao trước đây. Hoàng đế phát tay một cái, chuyện đã qua.

Nói thêm một chút, người đổ dầu vào lửa trợ giúp phía sau chính là Hiền phi. Nàng vì báo đáp Ngọc Khanh Thư đã từng giúp đỡ mình nên mới làm như vậy. Thế nhưng, báo đáp cũng có hạn, khi nàng khuyên Ngọc Khanh Thư đi đi thì có nói “Nếu người vào thiên lao, đến ta cũng không cứu nổi.”, nàng không phải không cứu được, mà là không được phép cứu.

.

6 – Vì sao Đông vương lại cấu kết với phản tặc

Ngọc Khanh Thư: Hay là hỏi Mục tỷ tỷ không gì không biết vấn đề này đi!

Hiền phi: Tiểu Mạc đâu có cấu kết với phản tặc.

Ngọc Khanh Thư: ... Nhưng mà gia gia ta nói...

Hiền phi: Hầu gia hiểu lầm đó, kì thực Tiểu Mạc xâm nhập vào đó làm nội ứng để xúi giục.

Ngọc Khanh Thư: Vậy sao Đông vương chẳng chịu nói một tiếng nào...

Hiền phi: Bởi vì hắn không định làm nội ứng, hắn đi để tìm hiểu tin tức, kết quả lại gặp Tiểu Trác một cách cầu huyết, sau đó... nói chung... cuối cùng thì thành bi kịch...

Ngọc Khanh Thư: ... Ta còn một vấn đề nữa, Tiểu Trác tự nhiên lòi ra này là ai?

Hiền phi: Nhân vật này có liên quan tới Đông vương, không viết thành văn...

Ngọc Khanh Thư: – || -|||

Hiền phi: Nhưng y đã lướt qua thể này, “Tên thủ lĩnh đám phản tặc mang theo thi thể Tiểu Mạc xuất hiện trong thành”, “Nhờ sự trợ giúp của tên thủ lĩnh phản tặc năm đó đã đưa Đông vương về thành, Dương Hoàn Tu chiêu an phần lớn nhân số”, thủ lĩnh phản tặc được nhắc tới này chính là Tiểu Trác...

— TOÀN VĂN HOÀN — Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-vu-xuan-phong-tan-du-hoan>